

H. P. BLAVATSKY

TITKOS TANÍTÁS VI.

**A TUDOMÁNY ÉS A TITKOS TANÍTÁS SZEM-
BEÁLLÍTÁSA**

A TUDOMÁNY, A VALLÁS ÉS A FILOZÓFIA SZINTÉZISE

SATYÂT NÂSTI PARO DHARMAH
Nincs magasztosabb vallás az igazságnál

Fordította: Szabari János, 2016.

Magyar Teozófiai Társulat

**EZT A MUNKÁT
MINDEN ORSZÁG ÉS MINDEN FAJ
IGAZ TEOZÓFUSÁNAK
AJÁNLOM,
MERT ŐK AKARTÁK, ÉS NEKIK KÉSZÜLT.**

TARTALOM

I. fejezet: Ősi vagy modern antropológia?	4
II. fejezet: Az emberiség ősei, ahogy a tudomány javasolja.....	12
III. fejezet: Megkövült emberi maradványok és az emberszabású majom	26
A. A viszonyukkal kapcsolatos kérdésre kiható geológiai tények	26
B. Nyugati evolucionizmus: az ember és az emberszabású összehasonlító anatómiája semmilyen módon nem igazolja a darwinizmust	30
C. Darwinizmus és az ember ősisége: az emberszabású majmok és leszármazásuk.....	34
IV. fejezet A geológiai korok, faji ciklusok időtartama és az ember ősisége	37
A. Modern tudományos találgatások a bolygó, az állati fejlődés és az ember koráról	40
B. A bolygóláncokról és azok sokféleségéről.....	44
C. Kiegészítő megjegyzések az ezoterikus geológiai időszámításról	51
V. fejezet Szerves fejlődés és teremtő központok	67
A. Az emlősök eredete és evolúciója: a tudomány és az ezoterikus származástan	69
B. Az európai paleolitikumi fajok: honnan származnak és hogyan terjedtek el?	72
VI. fejezet A történelemben nyomon követhető óriások, civilizációk és elsüllyedt kontinensek	75
A. Az ókori irodalomban található, a szent szigetekkel és kontinensekkel kapcsolatos néhány állítás ezoterikus magyarázata	89
VII. fejezet Tudományos és geológiai bizonyítékok több elsüllyedt kontinens létezésére....	101

Ennek a földi világnak a tudása —
Mondd, barátom, mi ez, valótlan vagy valóság?
A valótlan melyik halandó akarja tudni?
A valóságot melyik halandó tudta valaha is?

I. fejezet: Ősi vagy modern antropológia?

Amikor csak az ember eredetére vonatkozó kérdést feltesszük egy elfogulatlan, becsületes és lelkiismeretes tudósak, a válasz mindig ugyanaz: „Nem tudjuk”. De Quatrefages a maga agnosztikus gondolkodásmódjával az ilyen antropológusok egyike.

Ez nem jelenti azt, hogy a többi tudós nem pártatlan és nem is becsületes, mivel egy ilyen megjegyzés józansága megkérdőjelezhető lenne. Azonban úgy becsülik, hogy az európai tudósok 75%-a evolucionista. Vajon a modern gondolkodás e képviselői valamennyien bűnösök a tények felháborító félreértelmezésében? Ezt senki nem mondja – de van néhány nagyon kivételes eset. Viszont a tudósok egyházellenes lelkesedésükben és a darwinizmustól eltérő bármilyen alternatív elmélettől (kivéve a „különleges teremtetést”) való kétségbeesésükben öntudatlanul kétszínűek, „erőltetve” egy olyan hipotézist, amelynek a rugalmassága nem kielégítő, és amely rosszul viszonyul a megfeszítéshez, aminek most ki van téve. A kétszínűség azonban nyilvánvaló az egyházi körök esetében. Temple püspök a *Religion and Science* című művében a darwinizmus elszánt támogatójaként jött elő. Ez az egyházi író olyan messzire megy, hogy az anyagot – miután az megkapta „kezdeti mozgásba hozását” – valamennyi kozmikus jelenség saját erejére utalt kifejlesztőjének tekinti. Ez a nézet csak annyiban különbözik Hæckel-étől, hogy lehetségesnek tart egy hipotetikus Istenséget „a világ végén”, egy olyan Istenséget, aki teljesen távol tartja magát az erők összjátékától. Egy ilyen metafizikai entitás nem áll közelebb a teológiai Istenhez, mint Kanté. Temple püspök fegyverszünete a materialista tudománnyal véleményünk szerint meggondolatlan – eltekintve attól a tényről, hogy magával hozza a bibliai kozmogónia teljes elutasítását. „Tanult” korunk materializmusának való hízelgés jelenlegi kimutatásakor mi, okkultisták csak mosolyogni tudunk. Hogyan is van a Mester – Krisztus és egészében a kereszténység – iránti lojalitás, akit az ilyen teológiai kalandorok állításuk szerint szolgálnak?

Most azonban semmi kedvünk ahhoz, hogy kesztyűt dobjunk a papság elé, jelen pillanatban egyedül a materialista tudománnyal van dolgunk. Ez utóbbi legjobb képviselőinek személyében a „Nem tudjuk” választ adják kérdésünkre, mégis a többségük úgy tesz, mintha a mindentudás családi ékszerük lenne, és minden dolgot ismernének.

Ugyanis valójában ez a tagadó válasz nem akadályozza meg a tudósok többségét, hogy a kérdésen tündöjjenek, mindegyik megkísérel elfogadtatni saját egyéni elméletét az összes többi kizárásával. Így Maillet 1748-as, az emberi faj eredetéről szóló elméletétől kezdve Hæckel 1870-eséig ezek az elméletek annyira különböznek egymástól, mint maguknak a kitálalóknak a személyiségei. Buffon, Bory de St. Vincent, Lamarck, E. Geoffroy St. Hilaire, Gaudry Naudin, Wallace, Darwin, Owen, Hæckel, Filippi, Vogt, Huxley, Agassiz, stb. valamennyien kifejlesztettek egy többé-kevésbé tudományos hipotézist az emberiség eredetére. De Quatrefages ezeket az elméleteket két alapvető csoportba rendezi. Az egyik egy gyors, a másik egy nagyon fokozatos átalakuláson alapul, az előbbi azt támogatja, hogy egy új típust (az embert) egy tőle teljesen különböző lény hozta létre, az utóbbi pedig az ember fejlődését fokozatos elkülönülés útján tanítja.

Elég furcsa módon e szaktekintélyek legnagyobb tudósa az, akitől az ember eredetének témájában valamennyi elmélet közül a legkevésbé tudományos származik. Mára teljesen nyilvánvaló, hogy gyorsan közeledik az az óra, amikor a jelenlegi tanítást az embernek egy ma-

jomszerű emlőstől való leszármazásáról kevésbé fogják méltányolni, mint Ádám földből való megformázását, Éváét pedig Ádám bordájából. Ugyanis:

nyilvánvaló, különösen a darwinizmus legalapvetőbb elvei után, hogy egy szerves lény nem lehet egy másik leszármazottja, amelynek fejlődése hozzá képest fordított sorrendben halad. Következésképpen, ezeknek az alapelveknek megfelelően az embert nem lehet semmilyen típusú emberszabású majom leszármazottjának tekinteni.^{1/1}

Lucae érvelését a majom-elmélet ellen, amely a koponya tengelyét alkotó csontok különböző dőlésén alapul az ember és az emberszabású majmok esetén, alaposan megtárgyalta Schmidt. Beismeri, hogy:

A majom, ahogyan növekszik, egyre állatiasabbá válik, az ember pedig... egyre emberibbé.

Valójában úgy tűnik, egy pillanatig habozik, mielőtt tovább lépne:

A koponyatengely e dőlését ezért lehet, hogy a majmokéval ellentétes emberi jellemzőként kell hangsúlyozni, amiből aligha lehet kierőszakolni ilyen nagyságrendű sajátos jellemzőt; különösen, ami a leszármazás tanítását illeti, ez a körülmény semmiképpen sem tűnik perdöntőnek.^{1/2}

Az író nyilvánvalóan egy kicsit sem nyugtalanítja saját érvelése. Biztosít bennünket, hogy az megíúsít minden lehetőséget arra, hogy a jelenlegi majmok voltak az emberiség ősei. De vajon cáfolja-e annak pusztá lehetőségét, hogy az embernek és az emberszabású majomnak egy közös – bár mindeddig teljesen elméleti – őse volt?

Még maga a „természetes kiválasztódás” is minden nappal egyre fenyegetettebbé válik. A darwinista tábor elhagyói sokan vannak, és azok, akik egykor annak leglelkesebb tanítványai voltak, most az új felfedezéseknek köszönhetően lassan, de folyamatosan más hurokat kezdenek pengetni. A *Journal of the Royal Microscopical Society* 1886. októberi számában a következőket olvashatjuk:

FIZIOLÓGIAI KIVÁLASZTÓDÁS: G. J. Romanes bizonyos problémákat talált a természetes kiválasztódással, mint a fajok eredetére vonatkozó elmélettel kapcsolatban, mivel az inkább az alkalmazkodó struktúrák eredetének az elmélete. Azt javasolja, hogy cseréljük ki azzal, amit fiziológiai kiválasztódásnak vagy az alkalmazkodó elválasztódásának nevez. Nézete a szaporodási rendszernek az életkörülményekben történő apró változásokra való különleges érzékenységen alapul, és úgy gondolja, hogy a nagyobb vagy kisebb sterilitás irányába mutató ingadozásnak gyakran kell előfordulnia a vad fajok esetében. Ha a módosulás olyan, hogy a szaporodási rendszer – miközben bizonyos fokú sterilitást mutat a szülő formával szemben – a továbbiakban termékeny a módosult forma korlátaiban belül, akkor a módosulás nem fedhető el keresztezéssel, és nem is hal ki sterilitás következtében. Amikor egy ilyen típusú módosulás megjelenik, a fiziológiai gátnak a fajokat két részre kell osztania. A szerző végül a kölcsönös sterilitást nem a faj-elkülönülés egyik hatásának tekinti, hanem annak okának.^{1/3}

Megkísérlik a fentieket a darwini elmélet kiegészítéseként és folytatásaként bemutatni. Ez legjobb esetben is egy ügyetlen kísérlet. A közönséget hamarosan arra fogják kérni, higgye el,

^{1/1} De Quatrefages: *The Human Species*, 111. oldal. Ez hivatkozás az emberi- és a majomagy eltérő fejlődésére. „A majom esetében a halánték-ékcsontri tekervények, amelyek a középső lebenyt alkotják, jelennek meg és válnak teljessé az első tekervények előtt, amelyek a homloklebenyeket alkotják. Ezzel szemben az embernél az első tekervények jelennek meg először, és a középső lebenyt alkotók jelennek meg később.” (Ugyanott.)

^{1/2} *Doctrine of Descent and Darwinism*, 290. oldal.

^{1/3} II. sorozat, VI. kötet, 769. oldal (1886-os kiadás). Ehhez egy szerkesztői megjegyzés hozzászól, hogy egy „F. J. B.” az *Athæneum*-ban (3069. szám, 1886. aug. 21, 242-243. oldalak) rámutat, hogy a természettudósok régen felismerték, hogy vannak „morfológiai” és „fiziológiai” fajok. Az előzők eredete az emberi elmében gyökerezik, az utóbbiaké olyan változások sorozatában, amelyek elegendőek ahhoz, hogy fajtaazonos egyedek egy csoportjának mind belső, mind külső szerveit befolyásolják. A morfológiai fajok „fiziológiai kiválasztódása” az elképzelések zűrzavara, a fiziológiai fajoké pedig a fogalmak szóhalmozása.

hogy C, Dixon *Evolution without Natural Selection*-ja is a darwinizmus kiterjesztése, mivel a szerző bizonyosan annak nyilvánítja!

Ez azonban olyan, mintha egy ember testét három darabra hasítanánk, és utána azt állítanánk, hogy minden darab azonos az emberrel, akik korábban volt, csak kiterjesztve. Mégis a szerző kijelenti:

Világosan meg kell érteni, hogy a következő oldalakon leírt egyetlen szótag sem ellentétes Darwin elméletével a természetes kiválasztódásról. Én mindössze annyit csináltam, hogy megmagyaráztam bizonyos jelenségeket. ... Minél többet tanulmányozzuk Darwin munkáit, annál inkább meggyőződünk ennek az elméletnek az igazságáról[!!].^{1/4}

Ezt megelőzően pedig hivatkozik:

a tények nyomasztóan hosszú sorára, amelyeket Darwin ismertetett hipotézise támogatásához, és amelyek diadalmasan vitték át a természetes kiválasztódás elméletét minden akadályon és ellenvetésen.^{1/5}

Ez azonban nem akadályozza meg a tudós szerzőt, hogy megdöntse ezt az elméletet, bármennyire is „diadalmas”, de még attól sem, hogy munkáját nyíltan „*Fejlődés természetes kiválasztódás nélkül*”-nek nevezze, vagy félreérthetetlenül, abban Darwin alap-elképzelését legapróbb részletéig megdöntse.

Ami magát a természetes kiválasztódást illeti, a lehető legnagyobb tévképzet terjedt el napjaink gondolkodói között, akik hallgatólagosan elfogadják a darwinizmus következtetéseit. Ez például csupán egy retorikai eszköz ahhoz, hogy elhiggyük, a természetes kiválasztódás képes megmagyarázni a fajok *eredetét*. A természetes kiválasztódás nem csodaszer, pusztán egy alkalmas kifejezés annak a módnak a leírására, ahogyan az életképes túlél, és ahogyan az életképtelen megsemmisül a létért való küzdelem által létrehozott organizmusok között. Az organizmusok minden csoportja törekszik a létfenntartás lehetőségein túl szaporodni, és az állandó harc az életért – a „küzdelem az elegendő élelem megszerzéséért és menekülés az élelemmé válástól”, ami hozzáadódik a környezeti feltételekhez – szükségszerűen az életképtelenek folyamatos kiselejtezéséhez vezet. Az így kiválasztódott bármely törzs legjava szaporítja a fajokat, és viszi át szervi jellemzőit az utódokba. Minden hasznos módosulás átöröklődik, és egy progresszív tökéletesedést eredményez. A természetes kiválasztódás azonban – az író szerény véleménye szerint, a „kiválasztódás, *mint egy hajtóerő*” – valójában egy tiszta mítosz, különösen akkor, amikor a fajok eredetének magyarázataként használják fel. Ez csupán egy jellegzetes fogalom, ami azt a módot fejezi ki, ahogyan a „hasznos módosulások” létrejöttekor állandósulnak. Önmagában „ez” nem tud *semmit létrehozni*, és csak a „neki” átadott alanyon tud dolgozni. A valódi fő kérdés ez: Milyen *ok* – egyéb másodlagos okokkal összekapcsolódva – hozza létre a „módosulásokat” magukban az organizmusokban? E másodlagos okok közül sok tisztán fizikai – éghajlati, érendi, stb. Rendben van. De a szerves fejlődés másodlagos aspektusai mögött egy mélyebb alapelvet kell keresni. A materialisták „spontán módosulatai” és „véletlen elágazásai” önmaguknak ellentmondó fogalmak az „anyag, erő és *szükségszerűség*” univerzumában. A típus változékonysága, nem számítva be egy félig-meddig értelmes impulzus felügyelő jelenlétét, képtelen megmagyarázni például az emberi test döbbenetes összetettségét és csodáit. A darwinisták mechanikus elméletének hiányosságát – több elutasító gondolkodó között – Dr. von Hartmann leplezte le részletesen. Az olvasó értelmének sértegetése *vak*, közömbös sejtekről írni – ahogyan Hæckel teszi –, amelyek „szervekké rendezik önmagukat”. Az állati fajok eredetének ezoterikus megoldását más helyen ismertetjük.

Az elkülönülések tisztán *másodlagos* okai, amelyeket szexuális kiválasztás, természetes kiválasztódás, éghajlat, elszigetelődés, stb. címszavak alá csoportosítottak, félrevezették a

^{1/4} Idézett mű, 79. oldal.

^{1/5} Ugyanott, 48. oldal.

nyugati evolucionistákat, és nem kínálnak valódi magyarázatot az „ősi típusok” semmiféle „honnan”-jára, amelyek a fizikai fejlődés *kiinduló pontjául* szolgáltak. Az igazság az, hogy a modern tudomány által ismert elkülönülési okok csak *az őseredeti állati gyökértípusoknak az asztrálisból való fizikaivá válása* után léptek működésbe. A darwinizmus csak úgymond félútján találkozunk az evolúcióval, amikor az asztrális fejlődés teret enged a közönséges fizikai erők játéknak, amelyek ismerősek jelenlegi érzékszerveink számára. De a darwinista elmélet még itt sem, és még a jelenlegi „kiterjesztési” próbálkozásaival sem alkalmas arra, hogy megfeleljen a tényállásnak. A fajokban jelentkező fiziológiai módosulások mögött húzódo ok – az, amelyhez képest minden más törvény alárendelt és másodlagos – az anyagot átható tudattalan értelem, amely végül is visszakövethető az isteni vagy Dhyân Chohan-i bölcsesség egyik *tükröződéséig*.^{1/6} Összességében hasonló következtetésre jutott egy olyan jól ismert gondolkodó is, mint Ed. von Hartmann, aki lemondva a természetes kiválasztódás *segítség nélküli* hatássóságáról, az evolúciót úgy tekinti, mint amit a Tudattalan, az okkultizmus Kozmikus Logosza irányít. Az utóbbi azonban csak közvetve működik Fohat-on, vagyis a Dhyân Chohan-i energián keresztül, és nem teljesen közvetlen módon, ahogyan a nagy pesszimista leírja.

Ez a tudósok közötti eltérés, kölcsönös és gyakran *önellentmondásaik* azok, amik e kötetek szerzőjét arra bátorítják, hogy megvilágítson más és régebbi tanításokat, akár csak hipotézisként *jövőbeli* tudományos értékeléshez. Még ezeknek az ősi tanításoknak a szerény lejegyzője számára is – aki bár semmiképpen sem túlságosan képzett a modern tudományok terén – annyira nyilvánvalók a tudományos tévedések és hézagok, hogy elhatározta, kitér valamennyire, hogy a két tanítást párhuzamosan egymás mellé helyezze. Az okkultizmus számára ez csupán önvédelem kérdése.

Mindeddig a *Titkos Tanítás* tiszta és egyszerű metafizikával foglalkozott. Most leszáll a Földre, és a fizikai tudomány és gyakorlati antropológia birodalmán belül találja magát, vagy a tudományágak azon területén, amelyeket a materialista természettudósok őket megillető birodalomnak nyilvánítanak, továbbá szemtelenül azt állítják, hogy minél magasabb rendű és tökéletesebb a lélek működése, annál inkább *kizárólag a zoológusok és fiziológusok* elemzéseinek és magyarázatainak illetékességi körébe tartozik.^{1/7} Ez a döbbenetes beképzeltség attól az embertől ered, aki a majomtól eredő leszármazását bizonyítandó, nem tétovázott bevenni az ember ősei közé a lemuriákat. Ezeket előléptette a félmajmok, a *peteburok nélküli* emlősök rangjára, amelyeket rendkívül helytelenül ellát egy *peteburokkal* és egy korong alakú méhlepénnyel.^{1/8} Mindezzért Hæckel szigorú szemrehányást kapott de Quatrefages-tól és saját materialista és agnosztikus testvérei is kritizálták, mint Virchow és du Bois-Reymond, mint legalább olyan tekintélyes – ha nem tekintélyesebb – szakértők, mint ő.^{1/9}

Eltekintve az ilyen ellenvéleménytől, Hæckel vad elméleteit a mai napig egyesek tudományosnak és logikusnak nevezik. Az emberi tudat, lélek, szellem rejtélyes természetét az élénk egysejtűek protoplazmikus molekuláinak funkcióiban bekövetkező pusztá fejlődésként magyarázzák, az emberi elme és a civilizáció felé mutató „közösségi ösztönök” fokozatos fejlődését és növekedését a hangyák, méhek és egyéb teremtmények civilizációjában található

^{1/6} Nægeli „tökéletesíthetőségi alapelve”, von de Baer „a végcél felé való törekvése”, Braun „isteni lélegzete, mint a természet fejlődéstörténetének belső ösztönzője”, Owen professzor „tökéletességre való hajlama”, stb. mind az egyetemes irányító Fohat burkolt megnyilvánulásának kifejezése, amely bővelkedik az Isteni és a Dhyân Chohan-i gondolatban.

^{1/7} Hæckel a „sejt-lélekről és lélek-sejtről”, *Pedigree of Man*, Aveling fordítása, 136, 150. oldalak.

^{1/8} Lásd később, M. de Quatrefages előadását Hæckel-ről a II. fejezetben, „Az emberiség ősei a tudomány ajánlása szerint”.

^{1/9} Szigorúan véve du Bois-Reymond agnosztikus, és nem materialista. A legvehemensebben tiltakozott a materialista tanítás ellen, ami azt állítja, hogy a mentális jelenségek csupán molekuláris mozgások termékei. Az agy szerkezetének legpontosabb *fiziológiai* ismerete nem hagy nekünk „semmit mást, mint mozgásban levő anyagot” – állítja. „Tovább kell mennünk, és el kell ismernünk a pszichikai alkotóelem teljesen ismeretlen természetét, amit *lehetetlen* anyagi okok pusztá okozatának tekinteni.”

eredetéhez kell visszavezetni. Ez valójában kevés esélyt hagy az Ősi Bölcsesség tanításainak pártatlan meghallgatására. A jól képzett avatatlanoknak azt mondják, hogy:

Az alsóbbrendű állatok közösségi ösztöneit manapság különböző okok miatt az *erkölcsök világos eredetének* tekintik, még az emberek esetén is [?], ...

és hogy isteni tudatunk, lelkünk, értelmünk és törekvéseink a kocsonyás bathybius „egyszerű sejt-lelkének alsóbb szintjeiről kiindulva” fejlődött fel^{1/10} – és úgy tűnik, ezt el is hiszik. Az ilyen emberek számára a metafizikának és az okkultizmusnak azt a hatást kell létrehoznia, mint amit a legnagyobb oratóriumunk kelt egy kínaiban – a hangzása összeborzolja az idegeit.

Vajon a mi ezoterikus tanításunk az „angyalokról”, az első három állatok előtti emberi fajról és a negyedik lebukásáról a *képzeldés és önámítás alacsonyabb szintjén* van-e, mint a Hæckel-i „plastidular” vagy az „egysejtű szervetlen molekuláris lelke”? Az ember szellemi természetének a fenti amőbai lelkekből való evolúciója és fizikai formájának az óceáni iszapban található protoplazmikus lakókból történő kifejlődése között olyan szakadék húzódik, amin nem könnyen kel át senki ember fia, aki értelmi képességei teljes birtokában van. A fizikai fejlődés, ahogyan azt a modern tudomány tanítja, nyílt vita tárgya, a szellemi és erkölcsi fejlődés ugyanezen a vonalon pedig a durva materializmus elmebajos álma.

Továbbá mind a múlt, mind a jelen napi tapasztalata azt tanítja, soha, semmilyen igazságot nem fogadtak el a tudósok, hacsak az nem illeszkedett professzoraik szokásos előítéletes elképzeléseihez. „A feltaláló koronája töviskorona” – mondta Geoffroy St. Hilaire. Csak az, ami összhangban van a népszerű vesszőparipákkal és elfogadott nézetekkel, tud teret nyerni általános szabályként. Ebből ered a Hæckel-i elképzelések diadalmenete, függetlenül attól, hogy Virchow, du Bois-Reymond és mások a „természettudomány szegénységi bizonyítványának” nyilvánították.

A német evolucionista materializmusa olyan szöges ellentétben áll az ezoterikus filozófia spirituális elgondolásaival, amennyire csak lehet, elfogadott antropológiai rendszerük pedig gyökeresen összeegyeztethetetlen a természet valós tényeivel – ennél az angol gondolkodást jelenleg átszínező ál-idealista torzítás szinte még veszedelmesebb. A tisztán materialista tanítás esetében lehetséges közvetlen cáfolat és a tények logikájához való folyamódás. Napjaink idealizmusa nem csak azt valósítja meg, hogy egyrészt magába olvasztja az ateizmus alapvető tagadását, hanem rajongóit el is viszi egy összekuszált *valótlanságba*, ami a gyakorlati nihilizmusban csúcsosodik ki. Ilyen írókkal vitába szállni szinte teljesen felesleges. Az idealisták ezért még kibékíthetlenebbek lesznek az itt ismertetett okkult tanításokkal szemben, mint a materialisták. Mivel azonban rosszabb sors nem sújthatja az ezoterikus antropogenezis képviselőit ellenlábasaik kezétől, mint hogy nyíltan az „elmebajos” és „tudatlan” régi és hagyományos neveken nevezik őket, így ezeket az ősi elméleteket nyugodtan hozzá lehet tenni a számos modern okoskodáshoz, és kívánni, amíg eljön az ideje teljes vagy legalább részleges elismerésüknek. Csak mivel ezeknek az ősi elméleteknek még a létezését is feltehetően tagadni fogják, be kell mutatnunk a legjobb bizonyítékainkat, és a végsőkéig kitartanunk mellettük.

A mi fajunkban és generációnkban ritka esetben van az egyetlen „templom a mindenségben” rajtunk *belül*, viszont a testünket és elménket túlságosan bemocskolja mind a „bűn”, mind a „tudomány”, hogy kifelé *most* bármi jobb legyen, mint a romlottság és a tévedés temploma. És itt kellene kölcsönös helyzetünket – az okkultizmusét és a modern tudományét – egyszer és mindenkorra meghatározni.

Mi, teozófusok készek vagyunk meghajolni olyan tudósok előtt, mint a néhai Balfour professzor, Crookes, de Quatrefages, Wallace, Agassiz, Butlerof urak és mások, bár az ezoterikus filozófia nézőpontjából lehet, hogy nem értünk egyet mindennel, amit tanítanak. De semmi nem készíthet arra, hogy tiszteletben tartsuk olyan más tudósok véleményét, mint Hæckel,

^{1/10} Lásd: Hæckel, „Az evolúció jelenlegi állapota”, *idézett mű*, 23, 24, 296, 297. oldalak és jegyzetek.

Carl Vogt vagy Ludwig Büchner Németországból, vagy akár Huxley és materialista követői Angliában – az elsőként említett óriási műveltségétől függetlenül. Az ilyen emberek egyszerűen a jövő generációk értelmi és erkölcsi gyilkosai, különösen Hæckel, akinek hajmeresztő materializmusa gondolkodásában gyakran az idióta naivitás magasságaiba emelkedik. Az embernek csak el kell olvasnia a *Pedigree of Man, and Other Essays* (Aveling fordítása) című munkáját, hogy vágyat érezzen arra, hogy – Jób szavaival – még az emléket is ki kell irtani a Földről, és hogy „a nevét sem szabad említeni”. Hallgassuk meg a mítikus Sozura megteremtőjét, amint így gúnyolja ki az emberi faj eredetének gondolatát, „mint egy természetfeletti [?] jelenséget”:

Ami nem lehet egyszerű mechanikai okok, fizikai és kémiai erők eredménye, hanem szükség van hozzá egy teremtető személyiség közvetlen beavatkozására. ... Most Darwin tanításának középpontját... az jelenti, hogy a legegyszerűbb mechanikai okokat, a természet tisztán fizikai-kémiai jelenségeit úgy mutatja be, hogy azok teljesen elegendőek a legnagyobb és legbonyolultabb problémák megmagyarázásához. Darwin egy tudatos teremtető erő helyét, amely egy terv alapján építi meg és rendezi el az állatok és növények szervezeteit, vakon, cél nélkül és terv nélkül működő természeti erők sorozatával tölti be. Egy önkényes tevékenységsor helyett nekünk az evolúció elkerülhetetlen törvénye van. ... [Ez ugyanígy megvolt Manu-nál és Kapila-nál, de ugyanakkor az irányító, tudatos és értelmes erők is]. Darwin nagyon bölcsen... az élet első megjelenését illető kérdést félretette. Azonban nagyon hamarosan ennek a jelentőségelteljes és messzire ható kérdésnek a következményeként nyílt megvitatást kezdtek olyan hozzáértő és bátor tudósok, mint Huxley, Carl Vogt és Ludwig Büchner. A legkorábbi élő formák mechanikus eredetét Darwin tanítása szükségszerű folytatásának tartották... mi jelenleg csak az elmélet egyszerű következményével foglalkozunk, az emberi faj természetes eredetével a mindenható evolúción keresztül.^{1/11}

Erre – nem jöve zavarba egy ilyen tudományos kotyvaléktól – az okkultizmus a következő választ adja: Az evolúció működése során, amikor a fizikai győzedelmeskedik a szellemi és az értelmi fejlődésen, és szinte összepréseli azokat saját súlyával, a Kriyáshakti nagy ajándéka megmarad csak néhány kiválasztott ember családi ékszerének minden korban. A szellem hiába törekedett *a maga teljességében megnyilvánulni a tisztán szerves formákban* (ahogyan a IV. kötetben elmagyaráztuk), és az a képesség, amely a harmadik faj korai emberiségének természetes jellemzője volt, az egyik olyan kategóriává vált, amit a spirituálisak és okkultisták egyszerű jelenségnek, a materialisták pedig *tudományosan lehetetlennek* tekintenek.

Mai modern időnkben annak pusztá kijelentése, hogy létezik egy hatalom, amely képes emberi formákat teremteni – kész burkokat, amelyekben a *tudatos* monádok vagy elmúlt manvantara-k Nirmânakâya-i testet tudnak öltetni – természetesen képtelenség és nevetséges! Másrészt, amit teljesen természetesnek tartanak, az egy frankensteini szörny, plusz erkölcsi tudatosság, vallásos törekvések, lángész és saját, önmagunkon belüli halhatatlan természetünk érzésének a megteremtése „fizikai-kémiai erők” eredményeként, amiket a vak „mindenható evolúció” irányít. Ami az ember eredetét illeti, nem a semmiből ragasztotta össze egy kis vörös agyag, hanem egy élő isteni lény, besűrítve az asztrális testet a környező anyagokkal – egy ilyen elképzelés túlságosan abszurd még ahhoz is, hogy a materialisták véleménye szerint említést érdemeljen. Mindazonáltal az okkultisták és a teozófusok készen állnak arra, hogy kijelentéseiket és elméleteiket belső értékeik és valószínűségük alapján hasonlítsák össze a modern evolucionistákéival, akármennyire is tudománytalannak és babonáságnak tűnjenek ezek az elméletek első látásra. Ebből eredően az ezoterikus tanítások *teljesen* szemben állnak a darwinista evolúcióval, amikor azt az emberre alkalmazzák, és *részlegesen*, amikor más fajokat vizsgálnak.

Érdekes lenne egy pillantást vetni arra, hogyan jelenik meg mentálisan a materialisták tudományos agyában az evolúció? Mi az evolúció? Ha megkérjük, hogy határozzák meg a foga-

^{1/11} Idézett mű, 34, 35, 36. oldalak.

lom kimerítő és teljes jelentését, sem Huxley, sem Hæckel nem tud annál jobb definíciót adni, mint Webster:

A kibontakozás aktusa, a növekedés folyamata, kifejlődés, amint egy virág fejlődése a bimbóból, vagy egy állat a tojásból.

Viszont a bimbót az anyanövényén keresztül vissza kell követni a maghoz, a tojást pedig ahhoz az állathoz vagy madárhoz, amely tojta, vagy legalábbis ahhoz a protoplazma csepphez, amiből kitágult és megnőtt. Mind a magnak, mind a cseppnek rendelkeznie kellett a benne rejtőző potenciállal a szaporodásra és a fokozatos kifejlődésre, az evolúció ezer és egy formájának vagy fázisának kibontakoztatására, amiken keresztül kell menniük, mielőtt a virág vagy az állat teljesen kifejlődne. Ebből következően *léteznie kell* a jövő tervének – ha éppen nem egy tervszerűségnek. Továbbá azt a magot *meg kell figyelni*, és a természetét felderíteni. Vajon sikeresek ebben a darwinisták? Vagy a moneront fogják a torkunkon lenyomni? De a vizetek mélységeinek ez a paránya *nem* homogén anyag, és kell lennie valaminek vagy valakinek, aki formába öntötte és életre hívta.

Itt a tudomány ismét csendben van. Mivel azonban eddig még nincs öntudat a cseppben, magban vagy csírában a modern iskola materialistái és pszichológusai szerint – ez egyszer az okkultisták egyetértének ebben természetes ellenfeleikkel – mi az, ami annyira tévedésmentesen irányítja az erőt vagy erőket az evolúció e folyamatában? „Vak erő”? Ahogyan az agy is „vak”, ami kifejlődik Hæckel *Pedigree of Man*-jében és egyéb éjszakai ötletelésében. Könnyen megérthetjük, hogy az említett agynak szüksége van egy vagy két fontos központra. Ugyanis aki csak tud valamit is az emberi vagy akár az állati test anatómiájáról, és még mindig ateista és materialista, annak „reménytelenül hibbantnak” kell lennie Lord Herbert szerint, aki jogosan tekinti az emberi testet és részeinek együttműködését valami olyan furcsának és paradoxnak, hogy véleménye szerint az „a természet legnagyobb csodája”. Vak erők és „*tervszerűtlenség*” bármiben is a Nap alatt! Amikor nincs olyan épelméjű tudós, aki habozna azt mondani, hogy még abból a kevésből is, amit ismer és eddig felfedeztek a Kozmoszban működő erőkről, ne azt látna teljesen világosan, hogy minden részecske, minden darabka és atom összhangban van atom-társaival, ezek pedig az egésszel, és mindegyiknek megvan a saját meghatározott küldetése az életciklus folyamán.

Szerencsére azonban napjaink legnagyobb és legkiválóbb gondolkodói és tudósai elkezdenek szembehelyezkedni ezzel a „leszármazással”, de még Darwin természetes kiválasztódási elméletével is, noha annak szerzője valószínűleg soha nem is töprengett ilyen széleskörűen kiterjesztett következtetéseken. N.T. Danyilevskij, orosz tudós jelentős munkájában, a *Darwinism, a Critical Investigation of the Theory*-ban teljesen és megfellebbezhetetlenül megcáfolja az ilyen darwinizmust, és ugyanígy tesz de Quatrefages legutóbbi munkájában. Olvasóinknak azt javasoljuk, hogy vizsgálják meg Dr. Bourges-nak, a Párizsi Antropológiai Társaság tagjának tudós cikkét, amelyet a szerző előadott ennek a társulatnak egy mostanában rendezett összejövetelén „Evolúciós pszichológia, a szellem evolúciója, stb.” címen. Ebben teljesen összehangolja a két tanítást – nevezetesen a fizikai és a szellemi evolúciót. Megmagyarázza a szerves formák változatosságának eredetét – amelyek azért készülnek ilyen nyilvánvaló tervszerűséggel, hogy illeszkedjenek a környezetükhöz – a természetben megnyilvánuló két princípium létezésével, kölcsönös segítségével és kölcsönhatásával úgy, hogy a belső tudatos princípium hozzáilleszti magát a fizikai természethez és az abban rejlő lehetőségekhez. Így a francia tudósunk vissza kell térnie öreg barátunkhoz, az Archæus-hoz vagy az élet-princípiumhoz – anélkül, hogy megnevezné – ahogyan Dr. Richardson megtette ezt Angliában az ő ideg-erőjével. Ugyanezt az elgondolást dolgozta ki mostanában Németországban Hellenbach báró jelentős munkájában, az *Individuality in the Light of Biology and Modern Philosophy*-ban.

Ugyanezekre a következtetésekre jutott egy másik kiváló kötetben a mélyen gondolkodó orosz N.N. Sztracsov, aki a következőt mondja a *Fundamental Conceptions of Psychology and Physiology*-ban:

A legtisztább és legismerősebb fejlődési típust saját mentális és fizikai evolúciónkban találhatjuk meg, ami követendő modellként szolgált a többiek számára. ... Ha a szervezetek entitások, ... akkor jogos arra következtetni és kijelenteni, hogy a szerves élet arra törekszik, hogy pszichikai életet nemzzen, de még korrektebb és az evolúció e két kategóriája szellemének még inkább megfelelő lenne azt mondani, hogy a szerves élet valódi oka a szellem hajlamossága arra, hogy anyagi formákban nyilvánuljon meg, hogy az anyagi valóságba öltözzön be. Ez a legmagasabb rendű forma, amely tartalmazza a legalsóbb teljes magyarázatát, és soha sem fordítva.

Ez – ahogyan Bourges is megteszi ugyanezt a fent említett tanulmányban – e rejtélyes, egységesen cselekvő és szervező princípium azonosságának beismerése az ön-tudatos és belső emberrel, akit mi Én-nek, a világ pedig általában léleknek nevez. Így a legjobb tudósok és gondolkodók valamennyien fokozatosan közelítenek az okkultistákhoz általános következtetéseikben.

Az ilyen, metafizika felé elhajló tudósok azonban a pályán kívül találják magukat, és alig-ha hallgatnak rájuk. Schillernél az Isis fátyláról szóló csodálatos költeményében a halandó ifjú, aki fel merte emelni az áthatolhatatlan terítőt, holtan esik össze, miután meglátta a mezetlen Igazságot a könyörtelen istennő arcában. Vajon néhány darwinistánk, akik annyi szeretettel egyesültek a természetes kiválasztódásban és rokonságban, szinten megnézték a fátylaitól megfosztott Saïs-i Anyát? Az ember szinte erre gyanakszik, miután elolvasta az elméleteiket. Hatalmas eszüknek össze kellett omlania miközben túl közletről méricskéltek a természet fedetlen arcát, csak a szürke anyagot és az idegdúcokat hagyva meg agyukban, hogy válaszoljanak a „vak” fizikai-kémiai erőkre. Mindenesetre Shakespeare sorai bámulatosan illenek modern evolucionistánkra, aki a „büszke embert” szimbolizálja:

Egét dörgetné minden senkiházi.
A dölyfös ember
Parányi kis hatalmával feszítve
Tombolva ágál a nagy Ég előtt,
Hogy reszketnek tőle az angyalok – de,
Tudom, ha a mi vérünk folya bennük,
Holtra kacagnák magukat!^{1/12}

Nekik semmi közük az „angyalokhoz”. Kizárólag az ember felmenőivel törődnek, a majomszerű Noéval, aki három fiat nemzett: a farkkal rendelkező kutyafejű majmot, a fark nélküli emberszabású majmot és a „fákon élő” kőkori embert. Ezen a ponton nem fogunk nekiállni vitatkozni. Minden kételkedést azonnal kísérletnek tekintenek a tudományos kutatás tönkretételére. Azt a leküzdhetetlen nehézséget, amely benne van az evolúciós elmélet alapjaiban, vagyis hogy nincs olyan darwinista, aki képes lenne akárcsak megközelítőleg is megadni azt az időszakot, *amikor*, és azt a formát, *amelyben* megjelent az első ember, jelentéktelen akadálnak tartják, ami „valójában semmit nem számít”. Azt mondják, minden tudományág ugyanilyen nehéz helyzetben van. A kémikusok homályos számításainak az alapja egyszerűen

egy hipotézis az atomokról és molekulákról, amiket még soha senki nem látott, különített el, mért meg vagy határozott meg. Az elektromosság szakértői mágneses folyadékokról beszélnek, amelyek kézzelfoghatóan soha nem mutatták meg magukat. Nem lehet határozott eredetet megállapítani sem a molekulákra, sem a mágnesességre. A tudomány nem tud úgy tenni, és nem is tesz, mintha bármit is tudna a törvény, anyag vagy élet kezdeteiről.^{1/13}

^{1/12} *Szeget szeggel*, II. felvonás, 2. szín, Mészöly Dezső fordítása.

^{1/13} *Knowledge*, 1882. január.

Ráadásul visszautasítani egy *tudományos hipotézist*, bármennyire képtelen is, olyan, mint-ha halálos bűnt követnénk el! Mi ezt mindenestre megkockáztatjuk.

II. fejezet: Az emberiség ősei, ahogy a tudomány javasolja

A kérdések kérdése az emberiség számára – a probléma, ami minden más mögött meghúzódik, és sokkal érdekesebb, mint bármi más – annak a helynek a megállapítása, amit az ember elfoglal a természetben, és a viszonya a dolgok univerzumával.^{II/1}

Napjainkban a világ megosztott és tétovázik az *Isteni Ősök* – legyenek azok Ádám és Éva vagy a lunáris pitrik – és a *Bathybius Hæckeli*, a tengermély kocsonyás véglénye között. Miután elmagyaráztuk az okkult elméletet, most összehasonlíthatjuk azt a modern materializmussal. Az olvasónak azt javasoljuk, válasszon közöttük, miután megítélte azokat érdemeik alapján.

Némi vigaszt találhatunk isteni őseink elutasításakor abban, hogy a Hæckel-i feltevések sem kapnak jobb bánásmódot a szigorúan *egzakt* tudománytól, mint a mienk. Hæckel filogenezisét legalább annyira kinevetik fantasztikus evolúciójának ellenzői, más és nagyobb tudósok, mint ahogyan a mi őseredeti fajainkat fogják. Ahogyan du Bois-Reymond megfogalmazza, könnyen elhihetjük neki, amikor azt mondja, hogy:

fajunknak a *Schöpfungsgeschichte*-ben felvázolt családfája nagyjából olyan értékű, mint a hőméroszi hősök leszármazása a történészek szemében.

Ez megnyugtató, mindenki érteni fogja, hogy az egyik hipotézis olyan jó, mint egy másik. Amint pedig rájövünk, hogy Hæckel maga ismeri be, hogy sem a történeti földtan, sem az őslénytan nem fog soha „egy valóságos ’egzakt’ tudomány szintjére emelkedni”,^{II/2} így nagy terület maradt az okkult tudomány számára, hogy megtegye megjegyzéseit és bejelentse tiltakozását. A világra marad, hogy válasszon Paracelsus, a „modern kémia atyja” és Hæckel, a „misztikus szura atyja” tanításai között. Többet nem is kérünk.

Anélkül, hogy szándékunkban lenne részt venni olyan képzett természettudósok vitájában, mint du Bois-Reymond és Hæckel vérrokonságunk kapcsán

azokhoz az ősekhöz [a mieinkhez], amik elvezettek az egysejtű osztályoktól, férgekől, koponyatető nélküliektől, halaktól, kételtűektől, hüllőktől a madarakig,

feltennénk egy vagy két rövid kérdést olvasóink tájékoztatása érdekében. Élve a lehetőséggel és észben tartva Darwin elméleteit a természetes kiválasztódásról, stb., megkérdeznénk a tudománytól – az emberi és állati fajok eredetével kapcsolatban – az alábbiakban leírt két evolúciós elmélet közül melyik a tudományosabb, vagy, ha úgy tetszik, tudománytalanabb?

(1) Az-e, amelyben az evolúció a szexuális szaporodással kezdődik?

(2) Vagy az a tanítás, amely bemutatja a szervezetek fokozatos fejlődését, azok megsziárdulását és minden faj szaporodását, először az egyszerű és könnyű osztódást egyből kettő vagy akár több egyedre, majd egy további fejlődésként – ami az első lépés a határozottan elkülönült nemű fajok felé – a hermafrodita állapotot? Továbbá a partenogenezis egyik fajtáját, a „szűznemzést”, amikor a csírasejtek a testen belül alakulnak ki, onnan kerülnek ki parányi egységekként, és a testen kívül érnek meg, amíg végül, a nemekre való határozott szétválás után az emberi lények elkezdenek szexuális kapcsolat útján szaporodni?

E kettő közül az első „elméletet” – vagy inkább egy „kinyilatkoztatott tényt” – hirdeti minden exoterikus Biblia, a Purâna-k kivételével, mindenekelőtt a zsidó kozmogónia. A második az, amit az okkult filozófia tanít, ahogyan korábban ismertettük.

^{II/1} T. Huxley: *Man's Place in Nature*, 57. oldal.

^{II/2} Idézett mű, „The Proofs of Evolution”, 273. oldal.

A kérdésünkre találunk egy választ egy Samuel Lang által mostanában kiadott kötetben, aki a modern tudomány egyik legjobb világi magyarázója.^{II/3} Legutóbbi munkájában, az *A Modern Zoroastrian*-ban a szerző gúnyolódni kezd „minden ősi valláson és filozófián”, mert „isteneiknek férfi és nő princípiumokat tételeznek fel”. Első pillantásra ezt mondja:

Ez a különbségtétel a nemekben olyan alapvetőnek látszik, mint a növények és állatok esetében. ... Isten Szelleme lebeg a Káosz felett, és a világ csak a jóval régibb káldeai legenda egy későbbi kiadása, amit a monoteista elképzelések szerint módosítottak, amely a kozmosz káosz-ból történő teremtését férfi és női nagy istenek együttműködéseként írja le. ... Így az ortodox keresztény hitvallás a „fogantatott Szentlélektől” ismételtetését tanítja, egy olyan kifejezést, ami teljes képtelenség, vagy értelmetlenség, vagyis egy példa hamisan csengő szavak használatára, amik mögött nincs egy gondolattal egységet alkotó érték. A „fogantatott” ugyanis egy nagyon határozott fogalom, ami két ellentétes nemű egyed egyesülésére utal egy új egyed létrehozásának céljából.^{II/4}

Bármennyire is egyetérthetünk a tudós szerzővel, ami a helytelen szavak ostoba használatát és a régi szentírásokban – különösen az ortodox keresztény Bibliában – található borzalmas antropomorf és fallikus elemeket illeti, mindazonáltal két enyhítő körülmény is lehet ebben az esetben. Először is mindezek az „ősi filozófiák” és „modern vallások” – ahogyan kielégítően bemutattuk a korábbi kötetekben – az ezoterikus igazság felszínére dobott exoterikus fátylak, és – ennek közvetlen eredményeként – allegorikusak, tehát formájukban mitológiaiak, de lényegükben még mindig sokkal-sokkal filozofikusabbak, mint bármely új tudományos, úgynevezett elmélet. Másodszor, kezdve az orfikus teogóniától Mózes könyveinek Ezra általi legutolsó átalakításáig, minden régi szentírást, amely eredetében a megállapításait keletről kölcsönözte, folyamatosan változtatgattak barátai és ellenségei, amíg az eredeti változathoz csupán a név maradt, egy halott héj, amiből a szellemet fokozatosan eltüntették.

Egyedül ennek is azt kellene mutatnia, hogy semmilyen, most használatban levő vallási művet nem lehet megérteni az Ősi Bölcsesség segítségével, az őseredeti alap nélkül, amire ezek épültek.

De térjünk vissza az egyenes válaszhoz, amit a tudománytól várunk egyenes kérdésünkre. Ezt megadja ugyanez a szerző, amikor követve a természet erőinek az ősi vallásokban levő tudománytalan euhemerizálásával* kapcsolatos gondolatmenetét, kimond ezekről egy elítélő véleményt a következő szavakba öntve:

A tudomány azonban szomorú pusztítást végez, azt a benyomást keltve, hogy a szexuális nemzés a szaporodás eredeti és egyetlen módja, és a természettudós mikroszkópja és boncolókése az élet új és összességében nem is gyanított[?] világaiba vezet bennünket.

Tényleg olyan kevésbé „nem gyanított”, hogy a szaporodás eredeti aszexuális módjait minden esetre ismerniük kellett a régi hinduknak – függetlenül Laing ezzel ellentétes állításától. Tekintettel a *Vishnu Purâna*-ban található kijelentésre, amit máshol idéztünk, vagyis hogy Daksha „a szexuális közösülést, mint a szaporodás eszközét” csak más „módozatok” sorozata után „hozta létre”, amelyeket mindet ott fel is sorolnak,^{II/5} nehézzé válik tagadni a tényeket. Ráadásul ez a kijelentés – vegyük észre – egy *exoterikus* munkában található. A továbbiakban Laing így folytatja:

Az élő formák jóval nagyobb aránya – számát tekintve mindenképpen, ha nagyságban nem is – jön létre szexuális szaporodás segítségével.

^{II/3} *A Modern Science and Modern Thought* szerzője.

^{II/4} *Idézett mű*, 102, 103. oldalak.

* A mitológiát tényleges történekek átalakult ismertetésének tekintése – a ford. megj.

^{II/5} *Idézett mű*, II. 12., Wilson fordítása.

Majd példaként említi Hæckel moneronját, ami „osztódással sokszorozódik”. A következő szintet a szerző a maggal rendelkező sejtre mutatja be, „ami pontosan ugyanezt a dolgot teszi”. A következő lépés az,

amelyben az organizmus nem két egyenlő részre osztódik, hanem egy kis része kidagad... és végül elválik, és különálló létezésbe kezd, amely során szülője méretére növekszik annak a belső képességének segítségével, hogy friss protoplazmát állít elő a környező szerves anyagokból.^{II/6}

Ezt követik a többsejtű organizmusok, amelyeket

spórakká vagy egyszerű sejtekké lecsökkent csírák formálnak meg, amelyeket a szülő bocsát ki. ... Ekkor jutunk el a szexuális szaporodás rendszerének azon küszöbéhez, amely [mostanra] szabállyá vált az állatok minden magasabb rendű családjában. ... Ez az organizmus, amely előnyökkel rendelkezik a létért folyó küzdelemben, állandóan helyezkedett, és speciális szerveket fejlesztett ki a megváltozott körülményekhez való alkalmazkodásra. Így végül határozottan kialakul egy megkülönböztető jellegű női szerv, vagy petefészek, amely tartalmazza a tojást vagy a kezdeti sejtet, amelyből az új lénynak ki kellett fejlődnie, és egy férfi szerv, amely biztosítja a megtermékenyítő spórát vagy sejtet. ... Ezt igazolja egy embriológiai tanulmány, ami bemutatja, hogy az emberi és a magasabb rendű állati fajokban a nemi különbség nem fejlődik ki, amíg jelentős előrehaladás nem történik az embrió növekedésében. ... A növények döntő részében és egyes alacsonyabb rendű állatokban... a férfi és női szervek ugyanazon lényen belül fejlődnek, és ezek azok, amiket hermafroditáknak nevezünk. Egy másik átmenet a partenogenezis vagy szűznemzés, amely során a csírasejtek – amik láthatóan minden tekintetben hasonlóak a tojássejtekhez, új egyedekké fejlődnek, minden megtermékenyítő elem közreműködése nélkül.^{II/7}

Mindezeket olyan teljesen jól tudjuk, mint ahogyan azt is tudjuk, hogy a fentieket soha nem alkalmazta a Huxley-i – Hæckel-i elméletek nagyon képzett angol népszerűsítője az *emberi* fajra. Ezt a protoplazma részecskékre, növényekre, méhekre, csigákra, stb. korlátozza. Viszont ha hűséges akar lenni a leszármazás elméletéhez, akkor hűségesnek kell lennie az egyedfejlődéshez is, amelyben – azt mondják – az alapvető biogenetikai törvény a következőképpen működik:

Az embrió (ontogénia) fejlődése a faj (filogénia) fejlődésének összesűrített és rövidített megismétlése. Ez az ismétlődés annál teljesebb, minél inkább megőrizte az evolúció (palingenezis) tényleges eredeti rendjét a folytonos öröklődés. Másrészt, ez az ismétlődés annál kevésbé teljes, minél inkább álfejlődésen (kaenogenezis) ment keresztül a változó átalakulások következtében.^{II/8}

Ez azt mutatja, hogy minden élő teremtmény és dolog a Földön, beleértve az embert is, *egyetlen közös ősi formából* fejlődött ki. A fizikai embernek az evolúciós folyamat ugyanazon fokain kellett áthaladnia a szaporodás különböző módjaiban, mint más állatoknak. *Osztódni* kellett, majd hermafroditaként *szűznemzés útján* (szeplőtelen fogantatással) hozta létre kicsinyeit. A következő szint a *tojással szaporodás*, eleinte „bármilyen megtermékenyítő elem nélkül”, majd „a megtermékenyítő spóra” segítségével. Csak mindkét nem végső és határozott kifejlődése után vált megkülönböztethető „férfivá és nővé”, amikor a szexuális egyesülésen keresztül történő szaporodás egyetemes törvénnyé növekedett. Mindezek tudományosan bizonyítottak. Csupán egyetlen dolog marad, amiről meg kell győződni, mégpedig az ilyen szexualitás előtti szaporodás világosan és részletesen leírt folyamatáról. Ez megtörténik az okkult könyvekben, amelynek halvány körvonalait a szerző a IV. kötetben megkísérelte felvázolni.

^{II/6} *Idézett mű*, 104. oldal. Ahogyan a IV. kötetben bemutattuk, ebben a modern tudományt ismét jóval megelőzte az ősi tudomány saját elméleteivel.

^{II/7} *Ugyanott*, 104-106. oldalak.

^{II/8} *Anthrop.*, 3. kiadás, 11. oldal.

Akár így, akár úgy, az ember egy megkülönböztethető lény. Az okkult filozófia nevezheti így a határozottan *kettős* természete miatt. A tudomány nem tudja ezt megtenni, ha egyszer elutasít minden kölcsönhatást a mechanikai törvényeken kívül, és nem ismer el princípiumot az anyagon kívül. Az előbbi – az ősi tudomány – megengedi, hogy az emberi fizikai test végighaladt minden formán a legalacsonyabbtól a legmagasabbig, a jelenlegiig, vagyis az egyszerűtől az összetettig – az elfogadott fogalmakat használva. Viszont azt állítja, hogy ebben a ciklusban, a negyedikben a test már létezett a természet előző körökből származó típusai és modelljei között, és teljesen készen állt az ember számára a jelenlegi kör kezdetétől fogva.^{II/9} A monádnak csak be kellett lépnie az Ősök asztrális testébe ahhoz, hogy a fizikai megszilárdulás elkezdődjön az árnyékszerű prototípus körül.^{II/10}

Mit mondhat a tudomány minderre? Természetesen azt válaszolja, hogy mivel az ember a Földön az utolsó emlősként jelent meg, ezért nem volt szüksége semmi többre, mint ezek az emlősök, hogy áthaladjon a szaporodás fentebb leírt primitív módjain. Szaporodási módja már kialakult a Földön, amikor megjelent. Ebben az esetben ezt válaszolhatjuk: Mivel a mai napig a leghalványabb jelét sem találták meg egy összekötő kapocsnak az ember és az állat között, akkor (ha elutasítjuk az okkult tanítást) akkor *csodálatos módon* kellett kipattannia a természetben, mint a teljesen felfegyverzett Minervának Jupiter agyából, és ebben az esetben a *Bibliának* igaza van, az összes többi nép „kinyilatkoztatásával” együtt. Ezért a tudományos lenézés, amivel olyan bőkezűen elhalmozza az *A Modern Zoroastrian* szerzője az ősi filozófiákat és exoterikus hiteket, koraivá és indokolatlanná válik. Egy „hiányzó láncszem”-szerű kövület hirtelen felfedezése egyáltalán nem javítana semmit a dolgon. Ugyanis sem egy ilyen magányos példány, sem az abból történő tudományos általánosítás nem tudná bizonyítani létezésével a régóta keresett maradványt, tehát egy fejletlen, de mégis hajdan beszélő embert. Ennél valamivel többre lenne szükség végső bizonyítékként. Ezenkívül még *Mózes Könyve* is akkor tér rá az emberre, a porból vétetett Ádámra, amikor a Titkos Tanítás elhagyja az „Isten és a Bölcsesség Fiait”, és megismertet a harmadik faj fizikai emberével. Éva *nem* „fogantatott”, hanem kinőtt Ádamból olyan módon, ahogyan az „A amőba” összehúzódik a közepén, és szétválik osztódással „B amőbára.”^{II/11}

Az emberi beszéd sem a különböző állati hangokból fejlődött ki. Hæckel elmélete, hogy „a beszéd fokozatosan jött létre néhány egyszerű, durva állati hangból”, mint amilyen „beszéd még mindig létezik néhány legalacsonyabb rendű faj között”^{II/12}, teljesen téves, ahogyan többek között Max Müller professzor is bebizonyította. Azt állítja, hogy elfogadható magyarázat még nem született arra, hogy a nyelv „alapjai” hogyan jöttek létre. *Emberi* agyra van szükség az *emberi* beszédhez. Az ember és az emberszabású majom agyát jellemző méretekre vonatkozó számok pedig megmutatják, milyen mély az a szakadék, ami elválasztja a kettőt. Vogt azt mondja, hogy a legnagyobb majom, a gorilla agya nem több 500 cm³-nél, míg a laposfejű

^{II/9} A teozófusok emlékezni fognak, hogy az okkult tanítás szerint az úgynevezett ciklikus pralaya-k csupán „elsötétülések”, amely időszakokban a természet, tehát minden látható és láthatatlan dolog a pihenő bolygón megőrzi korábbi állapotát. A természet pihen és csendben alszik, a bolygón nem folyik a pusztítás munkája, még ha aktív munka nem is történik. Minden forma, csakúgy, mint asztrális típusaik is, úgy marad meg, ahogyan tevékenysége utolsó pillanatában volt. Egy bolygó „éjszakáját” szinte nem is előzi meg semmilyen alkonyat. Úgy esik csapdába, mint egy hatalmas mamut a lavinában, és ott marad álmódva és megfagyva új napjának új hajnaláig – egy nagyon kicsit összehasonlíthatóan Brahma napjával.

^{II/10} Ezt ki fogják nevetni, mert modern tudósaink nem fogják megérteni, viszont minden okkultista és teozófus könnyen átlátja a folyamatot. *Nem létezhet tárgyasult forma* sem a Földön, sem az Univerzumban anélkül, hogy az asztrális prototípusa előbb ki ne alakult volna a térben. Phidias-tól (Pheidias-tól) a fazekasműhely legyszerényebb dolgozójáig egy szobrásznak mindenek előtt egy modellt kell létrehoznia az elméjében, majd méretvonalakkal felvázolni, és csak azután tudja megalkotni, vagyis tárgyasítani azt háromdimenziós alakban. Ha pedig az emberi elme az evolúció folyamatában meglévő egymás utáni lépcsőfokok élő szemléltetése, akkor hogyan lehet másképpen, amikor a természet elméjét és teremtető erőit vizsgáljuk?

^{II/11} Lásd: *A Modern Zoroastrian*, 103. oldal.

^{II/12} *Pedigree of Man*, 22. oldal, „A darwini elmélet”.

ausztrál bennszülöttek – a jelenlegi legalacsonyabb rendű emberi faj – átlagos agya 1628 cm³! A számok kínos bizonyítékok, és nem tudnak hazudni. Ezért, ahogyan Dr. F. Pfaff – akinek az előfeltételei annyira hibátlanok és helyesek, mint amennyire butácskák a bibliai következtetései – helyesen megfigyelte:

Az emberhez leginkább hasonlító majmok agyának mérete nem egészen egyharmada a legalább más rendű emberi fajoknak, és nem éri el egy újszülött csecsemő agyméretének a felét.^{II/13}

Így nagyon könnyű belátni a fentiekből, hogy az ember származásáról szóló Huxley-Häckel-i elméletek bizonyításához nem egy, hanem nagyszámú „hiányzó láncszem” – az evolúciós fejlődési fokok valóságos létrája – az, amit a tudománynak először meg kellene találni, és bemutatni a gondolkodó és következtető emberiségnek, mielőtt az felhagyna az istenekben és a halhatatlan lélekben való hitével a négykezű ősök imadásának kedvéért. Pusztán mítoszokat üdvözölnek most „axiomatikus igazságokként”. Még Alfred Russel Wallace is támogatja Hæckel-t abban, hogy az ősi ember egy beszéd nélküli majomszerű teremtmény volt. Erre Joly professzor ezt válaszolja:

Véleményem szerint az ember soha nem volt ez a *pithecanthropus* alalus, akinek a portréját Hæckel úgy rajzolja meg, mintha látta volna őt, akinek még az egyedüli és teljesen hipotetikus leszármazását is megadja, pusztán az élő protoplazma tömegtől kezdve a beszéddel megáldott emberig és egy civilizációig, ami analóg az ausztrálokéval és a pápuákéval.^{II/14}

Hæckel egyéb dolgok mellett gyakran kerül közvetlen összeütközésbe a „nyelvtudománnyal”. Az evolucionizmus elleni támadása során^{II/15} Max Müller professzor Darwin elméletét „az elejétől a végéig sebezhetőként” bélyegezte meg. A tény az, hogy a darwinizmus sok másodlagos „törvényének” csupán részleges igazsága megkérdőjelezhetetlen – M. de Quatrefages magától értetődően elfogadja a természetes kiválasztást, a létért való küzdelmet és a fajon belüli átalakulást, de nem egyszer és mindenkorra bebizonyítva, hanem csak átmenetileg. De lehet, hogy talán nem baj, ha tömören ismertetjük a nyelvészetnek a „majom-ős” elméletet cáfoló tételeit:

A nyelveknek ugyanúgy megvannak a maguk növekedési fázisaik, mint minden másnak a természetben. Szinte biztos, hogy a nagy nyelvcsaládok három szintet járnak be.

- (1) Minden szó tőszó, és csupán egymás mellé helyezik azokat (gyökérnyelv).
- (2) Egy szótó értelmezi a másikat, és pusztán egy meghatározó elemmé válik (agglutináló).
- (3) A meghatározó elem (a meghatározó „a régen érvényét veszítette” értelmében) egy egészébe olvad össze a szóelemmel (ragozó).

Akkor a probléma a következő: Honnan erednek ezek a tőszavak? Max Müller professzor úgy érvel, hogy a beszéd e másoktól átvett kellékeinek létezése bizonyíték arra, hogy az ember nem lehet egy hosszú szerves sorozat koronája. A tőszavak kialakulásának ez a lehetősége az a nagy bökkenő, ami elől a materialisták szinte mindig kitérnek.

Von Hartmann ezt a „tudatalatti” megnyilvánulásaként magyarázza, és elismeri megalapozottságát a mechanikus ateizmussal szemben. Hartmann korunk metafizikusainak és idealistáinak egyik kifogástalan képviselője.

Az érvelést soha nem cáfolták a nem-panteista evolucionisták. Schmidt szavai: „Igazából meg kell állnunk a nyelv eredete előtt!” – a dogmatizmus és a gyors vereség nyílt beismerése.^{II/16}

Tiszteljük azokat a generációjukon belül bölcs tudósokat, akik kimondják: A történelem előtti múlt végkép közvetlen megfigyelőképességeinken túl van, túlságosan jóhiszeműek, túl-

^{II/13} *The Age and Origin of Man*.

^{II/14} *Man before Metals*, 320. oldal, „International Scientific Series”.

^{II/15} *Mr. Darwin's Philosophy of Language*, 1873.

^{II/16} Lásd: *Doctrine of Descent and Darwinism*, 304. oldal.

ságosan elkötelezettek vagyunk az igazság iránt – vagy az iránt, amit igazságnak hiszünk –, hogy az ismeretlenen töprengjünk, és előadjuk bizonyítatlan elméleteinket olyan tényekkel együtt, amiket kizárólag a modern tudományra alapozunk.

A [metafizikai] tudás határvidékét ezért a legjobb ráhagyni az időre, ami a legjobb próbatétel az igazság tekintetében.^{II/17}

Ez egy bölcs és őszinte mondat egy materialista szájából. Amikor azonban Hæckel, éppen annak kimondása után, hogy „az elmúlt idők történelmi eseményei, amelyek sok millió évvel ezelőtt játszódtak le,^{II/18} ... örökre eltűntek a közvetlen megfigyelés elől”, és hogy sem a geológia, sem a törzsfelföldés^{II/19} nem tud vagy fog „egy valódi egzakt tudomány szintjére emelkedni”, akkor ragaszkodva valamennyi organizmus fejlődéséhez – „a legalacsonyabbtól a legmagasabb gerincesekéig, a lándzsahaltól az emberig” –, mi súlyosabb bizonyítékot kérünk, mint amit adni tud. Pusztán „a tudás tapasztalati forrásai”, amiket az *Anthropogeny* szerzője annyira magasztal – már amikor saját nézeteinek minősítéséről kell meggyőződnie – nem mérvadók azok területén túl nyugvó problémák kezelésére, és nem is az egzakt tudományok hatásköre, hogy bármilyen bizalmat megelőlegezzen nekik.^{II/20} Ha „tapasztalatiak” – és Hæckel maga állítja ezt ismételtelen –, akkor ezek nem jobbak és semmivel sem megbízhatóbbak az *egzakt* kutatás szempontjából, amikor a távoli múltra terjesztik ki, mint a mi keleti okkult tanításaink, mindkettőt azonos szintre kell helyezni. Sem a törzsfelföldési, sem a megúj-hodási találgatásait nem kezelik a valódi tudósok semmivel sem kedvezőbben, mint a mi tanításunkat a kis fajokban a nagy evolúciós ciklusok ismétlődéséről és egyáltalán az evolúció rendjéről. Az egzakt, valódi tudomány – még ha materialista is – tartománya ugyanis az, hogy gondosan el kell kerülni mindenféle sejtést, találgatást, amit *nem lehet* igazolni, röviden, minden tényleges elnyomást és minden téves befolyásolást. Az egzakt tudomány emberének a dolga megfigyelni a természet jelenségeit minden általa választott területen, feljegyezni, rendezni, összehasonlítani és osztályozni a tényeket, egészen a legapróbb részletekig, amelyeket az érzékszervi megfigyelések biztosítanak *minden olyan kiváló eszköz segítségével, amit a modern fejlesztések kínálnak*, nem pedig a képzelet metafizikai szárnyalásának segítségével. Mindaz, aminek megtételére törvényes felhatalmazása van, nem több, mint hogy fizikai eszközök segítségével helyesbítse saját durvább látásának, hallásának és egyéb érzékszerveinek tévedéseit vagy érzékszalódásait. Arra nincs joga, hogy átlépjen a metafizikai vagy a pszichológia területeire. Az a kötelessége, hogy ellenőrizze és helyesbítse mindazokat a tényeket, amik *közvetlen megfigyelési területére esnek*, hogy hasznot húzzon a múlt tapasztalataiból és hibáiból, megpróbálva nyomon követni az ok és okozat bizonyos láncolatának működését, amelyet – de csakis annak állandó és változatlan ismétlődése esetén – törvénynek lehet ne-

^{II/17} A *Modern Zoroastrian*, 136. oldal.

^{II/18} Úgy tűnik tehát, türelmetlen sóvárgásában, hogy bebizonyítsa nagyszerű leszármazásunkat a cerkófmajomtól, Hæckel iskolája visszatolta a történelem előtti ember korát évmilliókkal. (Lásd: *Pedigree of Man*, 273. oldal.) Az okkultisták köszönetet mondanak a tudománynak, amiért megerősíti állításainkat!

^{II/19} Ez a geológiának címzett szegényes bóknak tűnik, ami nem spekulatív, hanem ugyanolyan egzakt tudomány, mint a csillagászat – eltekintve talán a túlságosan kockázatos kronológiai spekulációtól. Ez főleg „leíró” tudomány, szemben az „elvonó” tudományokkal.

^{II/20} Ilyen Hæckel által újonnan kitalált szavak, mint a „plastidák perigenezise”, „plastida-lelkek”(!) és más kevésbé kellemesek lehetnek nagyon tudományosak és helyesek, amennyiben nagyon képszerűen tudják kifejezni saját élénk fantáziája elképzeléseit. Ami azonban a tényeket illeti, azok megmaradnak a kevésbé dús fantáziájú kollégák számára fájdalmasan caenogenetikusan – hogy a saját fogalomrendszerét használjuk, vagyis a valódi tudomány számára ezek álokoskodások mindaddig, amíg „tapasztalati forrásokból” erednek. Ezért amikor megpróbálja bebizonyítani, hogy „az ember származása más emlősöktől, és a legközvetlenebbül az ember-szabású majmoktól deduktív törvény, ami szükségszerűen következik a leszármazás induktív törvényéből” (*Anthropogeny*, 392. oldal, idézve a *Pedigree of Man*-ben, 295. oldal), akkor nem kevésbé tudós ellenlábasainak (például du Bois-Reymond-nak) megvan a joguk, hogy ebben a mondatban csupán szavakkal való bűvészkedést lássanak, a természettudomány „szegénységi bizonyítványa” – ahogyan viszontválaszában ő maga lamentál du Bois-Reymond „elképesztő tudatlanságáról”. (Lásd: *Pedigree of Man*, lábjegyzetek a 295, 296. oldalakon.)

vezni. Ez az, aminek megtétele elvárt egy tudóstól, ha az emberiség tanítójává szeretne válni és hűnek maradni a természet- vagy fizikai tudományok eredeti programjához. Bármilyen mellékösvény erről a királyi útról képzelgéssé válik.

Ahelyett, hogy ezt betartaná, mit csinál napjainkban sok úgynevezett tudós? Beront a tisztán metafizikusok birodalmába, miközben kigúnyolja őket. Gyönyörködik az elhamarkodott következtetésekben, és egy elmélet „induktív törvényéből” eredő deduktív törvényének” nevezi azokat, amely elmélet saját tudatán alapul, és abból húzza elő, ezt a tudatot pedig lezüllesztette és aláasta az egyoldalú materializmus. Megpróbálja megmagyarázni a dolgok „eredetét”, ami csak saját elképzeléseiben létezik. Megtámadja az évezredek spirituális meggyőződéseket és vallási hagyományokat, és elítél mindent, saját hóbortjai és babonái kivételével. Elméleteket kínál az Univerzumra, olyan kozmogóniát, amelyet kizárólag a természet vak, mechanikai erői fejlesztettek ki, és amely sokkal-sokkal *csodásabb és lehetetlenebb*, mint akár az, ami a „*legyen világosság a semmiből*” feltételezésen alapul – és megpróbálja bámolatba ejteni a világot vad elméletével. Ezt az elméletet, amit úgy ismernek, hogy egy tudományos elméből pattant ki, a *vak hit* alapján nagyon tudományosnak és a tudomány eredményének tekintik.

Kell-e félni az okkultizmus ezen ellenfeleitől? A leghatározottabban nem. Ugyanis az ilyen elméleteket a *valódi* tudomány semmivel sem kezeli jobban, mint a tapasztalati tudomány a mieinket. Hæckel, akit hiúságában du Bois-Reymond megsért, soha nem próbálta meg nyilvánosan kifogásolni, hogy az utóbbi tönkrement a fantasztikus leszármazási elméletét. Lelkessé válva „a tapasztalati bizonyítékok különlegesen gazdag tárházától”, azokat az „elismert fiziológusokat”, akik szembehelyezkednek az említett „tárházból” előhúzott minden találgatásával, tudatlan embereknek nevezi, és kijelenti:

Ha sok ember, és még köztük néhány tiszteletben álló tudós is, azt tartja, hogy az egész leszármazástan egy légvár, a családfák [a majmoktól?] pedig a fantázia üres játéka, ezzel a beszédükkel csak azt mutatják be, mennyire nem ismerik a *tudás tapasztalati forrásait*, amikre korábban már utaltunk.^{II/21}

Ha kinyitjuk a Webster Dictionary-t, és elolvassuk a „tapasztalati” szó definícióját:

Kizárólag tapasztalástól vagy megfigyeléstől függő dolog, *eltekintve a modern tudománytól és elmélettől*.

Ez vonatkozik az okkultistákra, spiritisztákra, misztikusokra, stb. Majd:

Tapasztalatokra építő: az, aki csak saját megfigyelései eredményeinek alkalmazására korlátozza magát [ami Hæckel esete], aki *nélküli a tudományt...* tudatlan és engedély nélkül űzi foglalkozását, egy szélhámos, egy sarlatán.

Egyetlen okkultistát vagy „varázslót” sem illettek soha ennél rosszabb jelzővel. Viszont az okkultista megmarad saját metafizikai alapjain, és nem igyekszik *tudását*, megfigyelése és tapasztalása gyümölcsét a modern *egzakt* tudományok közé sorolni. Megmarad törvényes területén belül, ahol viszont mester. De mit gondoljon az ember egy tökéletes materialistáról, akinek a kötelességét tisztán elé rajzolták, és aki ilyen kifejezéseket használ, mint ez:

Az ember eredete más emlősöktől, és a legközvetlenebbül az emberszabású majmoktól, egy deduktív törvény, ami szükségszerűen következik a leszármazási elmélet induktív törvényéből.^{II/22}

Egy „elmélet” egyszerűen egy hipotézis, okoskodás, és *nem* törvény. Máshogyan mondva egyike annak a sok önkényességnek, amit napjainkban a tudósok megengednek maguknak. Kinyilatkoztatnak egy képtelenséget, majd elrejtik azt a tudomány pajzsa mögött. Elméleti

^{II/21} *Pedigree of Man*, 273. oldal.

^{II/22} *Anthropogeny*, 392. oldal, idézve a *Pedigree of Man*-ben, 295. oldal.

okoskodásból levont végkövetkeztetés, nem több, mint *találgatás egy találgatás alapján*. Sir William Hamilton már bemutatta, hogy a jelenleg használt *elmélet* szó

nagyon tág és helytelenül alkalmazott értelemben... felcserélhető a *hipotézissel*, a *hipotézist* pedig általánosan használják a *találgatás* egy másik megfelelőjeként, míg az „elmélet” és „elméleti” fogalmakat megfelelően használják a gyakorlat és gyakorlati fogalmakkal szemben.

A modern tudomány azonban elhallgattatja az utóbbi kijelentést, és kigúnyolja az elvet. Európa és Amerika materialista filozófusai és idealistái egyetérthetnek az evolucionistákkal az ember fizikai származását illetően, de ettől még soha nem fog általános igazsággá válni a valódi metafizikus számára, az utóbbi pedig kihívja a materialistákat, hogy tegyék helyessé önkényes feltételezéseiket. Vogt-nak és Darwinnak az a majom-elmélet értékezése,^{II/23} amelyre a Huxley-Hæckel követők összeállították a rendkívül különleges változatokat, sokkal kevésbé tudományosak – mert ütköznek magának a témának az alapvető törvényeivel –, mint amilyeneknek a mi elméleteink valaha is bemutatathatók, ennek szemléltetése pedig rendkívül egyszerű. Az olvasó csak vegye kezébe a nagy francia természettudós, de Quatrefages kiváló munkáját, a *Human Species*-t, és állításunkat azonnal igazolva látja.

Egyébként az ember eredetével kapcsolatos ezoterikus tanítások és Darwin találgatásai között nincs ember – hacsak nem tökéletesen materialista –, aki habozna. A következő leírás Darwintól származik „az ember korai őseiről”.

Őket egykor szőrzetnek kellett borítania, mindkét nem szakállas volt, a fülük valószínűleg hegyes végű, és tudták azt mozgatni, a testükhöz pedig egy izmos farok kapcsolódott. Végtagjaikat és testüket sok olyan izom működtette, amelyek mára csak esetenként jelennek meg újra, viszont természetes módon jelen vannak a négykezüekben. ... Kapaszkodó lábuk volt, a magzatban levő nagy lábujj állapotából megítélve, és őseink kétségtelenül fán élő szokásúak voltak, és egyes meleg, erdővel borított területeken fordultak elő. A hímeknek hatalmas tépőfogaik voltak, amik félelmetes fegyverekként szolgáltak.^{II/24}

Darwin összekapcsolja az embert a farokkal rendelkező majmokkal:

Következésképpen egy szinttel hátrábbra viszi az evolúció skáláján. Az angol természettudós nem elégedik meg azzal, hogy megálljon saját tanai alapján, és Hæckel-hez hasonlóan ezen a ponton közvetlenül szembefordul az egyik alapvető törvénnyel, ami a darwinizmus legfőbb vonzerejét alkotja.

Majd a nagy francia természettudós azzal folytatja, hogy bemutatja, hogyan sérül meg ez az alapvető törvény. Ezt mondja:

Tulajdonképpen Darwin elméletében az átalakulások sem véletlenül, sem minden irányban nem történnek meg. Azokat bizonyos törvények szabályozzák, amik magának a szervezethez

^{II/23} Az ember és a majom között húzódó *mentális* korlát, amit Huxley egy „óriási szakadékként, gyakorlatilag mérhetetlen távolságként”(!!) jellemez, valóban önmagában is bizonyító erejű. Nyilvánvalóan állandó fejlődést jelent a materialistáknak, akik a „természetes kiválasztódás” ingtag talajára építenek. Az ember és a majom közötti pszichológiai különbségek a valóságban – bizonyos jellemzők érdekes hasonlósága ellenére – egyaránt szembeszökők. Dr. Schweinfurth, az egyik legmegfontoltabb és legtapasztaltabb természettudós a következőt mondja:

„A modern időkben nincs a világon olyan állat, amire nagyobb figyelmet fordítottak volna a természettudományok tanulmányozói, mint ezek a nagytestű négykezüek [az emberszabásúak], amelyek olyan páratlan hasonlóságot mutatnak az emberi formákhoz, hogy joggal viselik az emberszabású fajtajelölést. ... Azonban minden jelenlegi kutatás az emberi értelmet saját elégtelenségének beismeréséhez vezet, és sehol sem kell megfontoltabbnak lenni annak helyeslésekor, sehol sem kell az elhamarkodott ítéletet helyteleníteni, mint a híd felállításának megkísérlésekor, ami az ember és a vadat elválasztó rejtélyes szakadék fölött húzódik.” (*Heart of Africa*, I. 520. 1873-as kiadás.)

^{II/24} *The Descent of Man*, 169. oldal, 1888-as kiadás. Egy nevetséges példát az evolucionista zagyaságra Schmidt ismertet (*Doctrine of Descent and Darwinism*, 292. oldal) Ezt mondja: „Az ember rokonságát a majmokkal... nem teszi kérdésessé a hím orángután vagy gorilla fogainak vadállati erőssége.” Darwin éppen ellenkezőleg, felruházza ezt a mesebeli lényt fegyverként használt fogakkal!

nek köszönhető. Ha egyszer egy organizmus módosul egy adott irányban, akkor átmehet másodlagos vagy harmadlagos átalakuláson, de még mindig megőrzi az eredeti lenyomatát. Ez az *állandó jellemzés* törvénye, *egyedül* ez teszi lehetővé Darwinnak, hogy megmagyarázza a csoportok leszármazását, azok jellegzetességeit és számos kapcsolatukat. Ennek a törvénynek a következménye az, hogy az első puhatestű *minden* utóda puhatestű volt, hogy az első gerinces *minden* utóda gerinces volt. Világos, hogy ez képezi a tanítás egyik alapelvét. Ebből következik, hogy két különböző típushoz tartozó két lénynél beszélhetünk egy *közös ősről*, de az egyik nem lehet a másik leszármazottja.

Az ember és a majom nagyon éles ellentétet mutat *a típust illetően*. Szerveik... egytől egyig szinte teljesen megegyeznek, de ezek a szervek rendkívül különböző terv alapján vannak elrendezve. Az embernél olyan elrendezés van, ami alapvetően *gyaloglónak* teszi, míg a majmoknál olyan, ami szükségszerűen *mászónak* teszi lényüket. ... Itt egy anatómiai és mechanikai különbségbe ütközünk. ... Egy pillantás arra az oldalra, amelyen Huxley lerajzolt minden oldaláról egy emberi csontvázát és a legfejlettebb majmok csontvázát, elegendően meggyőző bizonyíték.

Ezeknek a tényeknek a következménye az *állandó jellemzés* törvényének logikai alkalmazása szempontjából az, hogy az embert nem lehet leszármaztatni egy olyan őstől, amit már majomként jellemeztek, mint ahogyan egy farok nélküli emberszabású majmot sem lehet leszármaztatni egy farokkal rendelkező majomtól. Egy *gyalogló állatot* nem lehet leszármaztatni egy *mászótól*. Ezt Vogt világosan megértette.

Az embert a főemlősök közé helyezve habozás nélkül kijelenti, hogy az emberszabásúak tulajutottak egy határkövön (a közös ősen), amelyből ennek a családnak a különböző típusai eredtek és szétágaztak. [Az emberszabásúaknak ezt az őst az okkult tudomány az atlantiszi időszak legalacsonyabb rendű emberi csoportjában látja, ahogyan korábban bemutattuk.] Tehát az ember eredetét a legutolsó emberszabásún túlra kell helyeznünk [igazolva ezzel tanításunkat], ha ragaszkodni akarunk az egyik olyan törvényhez, ami a leghatározottabban szükséges a darwini elmülethez. Ekkor eljutunk Hæckel prosimianjaihoz,* a lóri majomhoz, az indri majomhoz, stb. Ezek az állatok azonban ugyancsak mászók, ezért tovább kell mennünk, keresve az az első közvetlen őst. Hæckel genealógiája viszont az utóbbiakról az *erszényesekig* visz bennünket. Az embertől a kenguruig a távolság nyilvánvalóan óriási. Na, már most sem az élő, sem a kihalt állatvilág nem mutat olyan átmeneti típust, aminek határkőként kellene szolgálnia. Ez a nehézség csak némi zavart okoz Darwinnál.^{II/25} Tudjuk, hogy a hasonló kérdésekkel kapcsolatos információ hiányát neki kedvező bizonyítéknak tekinti. Hæckel ugyanilyen kevésbé jön zavarba. Feltételezi egy tökéletesen *elméleti majomszerű ember* létezését.

Így, mivel bizonyítást nyert, hogy maga a darwinizmus szerint az ember eredetét a tizenhetedik szinten túlra kell helyezni, és mivel ennek következtében *szükségessé* válik betölteni az erszényesek és az ember közötti rést, vajon Hæckel el fogja-e *ismerni négy ismeretlen átmeneti csoport* létezését egy helyett? Ki fogja-e egészíteni genealógiáját ilyen módon? Nem az én dolgom ezt megválaszolni.^{II/26}

De nézzük Hæckel híres genealógiáját a *The Pedigree of Man*-ben, amit ő „az ember ősei sorozatának” nevez. A „második osztályban” (18. szint) ezt írja:

Prosimiánok, amelyek rokonságban állnak a lóri-majmokkal (sztenopok) és a makikkal (lemurok), erszényes csontok és kloáka nélkül, *méhlepénnyel*.^{II/27}

Most pedig lássuk de Quatrefages *The Human Species*-ét,^{II/28} és vizsgáljuk meg a legutóbbi felfedezéseken alapuló bizonyítékait annak igazolására, hogy Hæckel prosimianjainak nincs peteburka és szétterjedt méhlepénye. Nem lehetnek még csak az emberszabású majmok ősei sem, még kevésbé az emberé, magának Darwinnak egyik alaptörvénye szerint, ahogyan ezt a

* A legkezdetlegesebb főemlősök családja. – a ford.

^{II/25} Még egy azonosan gondolkodó, Schmidt professzor szerint is Darwin „egy nyilvánvalóan nem hízelgő és talán sok ponton helytelen képet alakított ki feltételezett ősről a születő emberiség fázisában”. (*Doctrine of Descent and Darwinism*, 284. oldal.)

^{II/26} *The Human Species*, 106-108. oldalak.

^{II/27} *Idézett mű*, 77. oldal.

^{II/28} 109, 110. oldalak.

nagy francia természettudós kimutatja. De ez a legkevésbé sem zavarja az „állati elméletek hívóit”, mivel az önellentmondás és a paradoxonok a modern darwinizmus valódi mozgatórugója. Tanú erre Huxley, aki maga bizonyítja be az emberi maradványokkal és a „hiányzó láncszemmel” kapcsolatban, hogy:

sem a negyedidőszakban, sem jelenlegi korunkban semmilyen átmeneti lény nem tölti be azt a szakadékot, ami elválasztja az embert a barlanglakótól,

és hogy „tagadni ennek a szakadéknak a létezését *ugyanolyan elitélendő lenne, mint amilyen képtelenség*”, majd a tudomány nagy embere gyakorlatilag a saját szavait tagadja meg azzal, hogy tudományos tekintélyének minden súlyával támogatja minden elmélet „legképtelenebbjét”, az *ember leszármazását egy majomtól!*

De Quatrefages ezt mondja:

Ez a genealógia teljesen hibás, és egy anyagi tévedésen alapul.

Valóban, Hæckel az ember leszármazását a 17. és a 18. szintekre alapozza, az erszényesekre és a prosimiánokra (genus Hæckelii?). Alkalmazva az utóbbi fogalmat a makiszzerűekre – ezzel téve őket méhlepénnyel rendelkező állatokká – egy zoológiai baklövést követ el. Ugyanis miután ő maga osztotta fel az emlősöket anatómiai különbségeik szerint két csoportra – a *peteburok nélküliekre*, amelyeknek nincs peteburkuk (vagy különleges membránjaik, amik a méhlepényeket egyesítik) és a *peteburkosokra*, azokra, amiknek van ilyen, a prosimiánokat az utóbbi csoportba sorolja. Nemrég bemutattuk máshol, hogy más tudósoknak mit kellett erre mondaniuk. Ahogyan de Quatrefages mondja:

Milne Edwards és Grandidier állatokkal kapcsolatos... anatómiai kutatásai... minden kétséget kizáróan bizonyítják, hogy Hæckel prosimiánjainak nincs peteburkuk és szétterjedő méhlepényük. Ezek peteburok nélküliek. Távol áll minden valószínűségtől, hogy ezek legyenek az emberszabású majmok ősei azon alapelvek szerint, amiket maga Hæckel fektetett le, de nem tekinthetők még csak az övszerű méhlepénnyel rendelkező emlősök őseinek sem, ... és a vastagbőrűekkel, a foghíjasokkal és a cettfélékkel kellene őket kapcsolatba hozni.^{11/29}

És mégis Hæckel agyalásait egyesek elfogadják *egzakt tudománynak!*

A fenti tévedésre, ha tényleg az, még csak rá sem mutat Hæckel *Pedigree of Man*-jének Aveling általi fordítása. Ha elfogadható az a mentség, hogy amikor a híres „leszármazások” készültek, „a prosimiánok embriógenézisét nem ismerték”, mára azonban ez ismertté vált. Meg fogjuk nézni, vajon Aveling fordításának következő kiadásában helyesbíteni fogják-e ezt a fontos hibát, vagy inkább a 17. és a 18. szintek megmaradnak olyannak, mint most, hogy elkápráztassák az avatatlanokat az egyik *valódi* átmeneti láncszemként. De ahogyan a francia természettudós megjegyzi:

[Darwin és Hæckel] módszere mindig ugyanaz, az ismeretlent *bizonyítéknak* tekintik saját elméletük kedvéért.

Erre jutunk: Adjunk az embernek egy halhatatlan szellemet és lelket, ruházzuk fel az egész élő és élettelen teremtést a monádi princípiummal, ami fokozatosan bontakozik ki a rejtett és passzív állapotából az aktív és pozitív polaritásba, és Hæckel labdába sem tud rúgni, bármit is mondanak a csodálói.

Viszont fontos eltérések vannak még Darwin és Hæckel között is. Miközben az előbbi a *farokkal rendelkező* majomból származtat bennünket, Hæckel az elképzelt őstunket a farok nélküli majomig követi, bár ugyanakkor egy hipotetikus „szinten” helyezi el azt, ami közvetlenül megelőzi ezt, a farokkal rendelkező *menocerca*-t (19. szint).

Mindazonáltal van egy dolog, amiben közösek vagyunk a darwini iskolával, mégpedig a fokozatos és rendkívül lassú evolúció törvénye, ami sok millió évet ölel fel. Úgy tűnik, a leg-

^{11/29} Idézett mű, 110. oldal.

főbb vitatott pont az eredeti „ős” természetével kapcsolatos. Azt fogják nekünk mondani, hogy a Dhyân Chohan vagy a Manu ősapja egy hipotetikus lény, aki nem ismert a *fizikai síkon*. Azt feleljük, hogy az egész ókor és a jelenlegi emberiség kilenc-tizede hitt és hisz benne, viszont nem csak a majomszerű ember, Hæckel alkotásának hipotetikus teremtménye ismeretlen és kinyomozhatatlan ezen a földön, de még annak leszármazása – ahogyan kiagyalta – sem egyezik a tudományos tényekkel és a zoológia modern felfedezéseinek semmilyen ismert adatával. Egyszerűen képtelenség, mint akár egy képzelgés. Ahogyan de Quatrefages néhány szóval szemlélteti, Hæckel „feltételezi egy teljesen elméleti majomszerű ember létezését”, amit százszor nehezebb elfogadni, mint bármilyen angyali őst. És ez nem az egyedüli példa, amelyben hasonló módon jár el azért, hogy leszármazási táblázatát teljessé tegye. Tulajdonképpen nagyon naiv módon maga ismeri be agyálásait. Nem ő ismeri el szozura-jának nem létezését (14. szint) – egy olyan teremtményét, ami teljesen ismeretlen a tudomány számára – azzal, hogy saját aláírása fölött bevallja:

Létezésére a bizonyítékot a 13. és a 14. szintek[!] közötti átmeneti típus szükségszerűsége jelenti.

Ha így van, akkor mi ugyanolyan tudományos joggal képviselhetjük, hogy a mi három éterikus fajunk, valamint a harmadik és negyedik gyökérfaj háromszemű emberei létezésének bizonyítékát „ugyancsak egy átmeneti típus szükségszerűsége jelenti”, amely az állat és az istenek között van. Milyen érvük lenne a Hæckel-követőknek, hogy ebben a különleges esetben tiltakozzanak?

Természetesen van egy kész válasz: Mert nem ismerjük el a monádi esszencia jelenlétét. A Logosz megnyilvánulását egyedi tudatként az állati és emberi teremtésben nem fogadja el az egzak tudomány, ami természetesen nem is foglalkozik az egész területtel. Azonban a tudomány fiaskói és önkényes feltételezései összességében sokkal nagyobbak, mint amilyet bármilyen „különc” ezoterikus tanítás valaha is szolgáltathat.^{II/30} Még Von Hartmann iskolájának gondolkodói is megfertőződtek az általános járvánnyal. Elfogadják a darwini antropológiát (többé-kevésbé), bár lehetségesnek tartják az egyéni Én-t a tudatalatti (a Logosz vagy az Őseredeti Isteni Gondolat nyugati tálalása) egyik megnyilvánulásaként. Azt mondják, hogy a fizikai ember evolúciója az állatból történik, de hogy az elme annak különböző fázisaiban teljesen az anyagi tényeken kívül eső dolog, bár megnyilvánulásához mint Upâdhi-nak, szükség van szervre.

Az ember azonban soha nem látja a végét az ilyen csodáknak Hæckel-lel és iskolájával, akikre az okkultistáknak és a teozófusoknak megvan minden joguk materialista csavargókként tekinteni, akik magán metafizikai birtokokat háborgatnak. Nem meglepő azzal, hogy megszülték a bathybius (Hæckelii)-t, most kitalálták az anyag tisztán vak mechanikai erői alapján az „elemi szervezetek lelkeit” és az „atomi lelkeket”.^{II/31} Arról tájékoztatnak bennünket, hogy:

A lélek-élet evolúciójának tanulmányozása azt mutatja, hogy ez az egyszerű sejt-lélek legalábbabb szintjeitől indulva az evolúció fokozatos szintjeinek bámulatos sorozatán keresztül haladva jutott el az emberi lélekig.^{II/32}

^{II/30} Természetesen a negyedik körbeli fejlődés evolúciójának ezoterikus rendszere sokkal összetettebb, mint ahogyan a bekezdés és a hivatkozott idézetek kategorikusan kijelentik. Ez gyakorlatilag a jelenlegi nyugati elképzelés megfordítása, mind az embriológiai kölcsönhatás, mind a fajok időbeni egymásutánisága terén.

^{II/31} Hæckel szerint vannak „sejt-lelkek” és „atom-sejtek” is, egy emlékezet nélküli „szervetlen molekuláris lélek”, és egy „elemi szervezeti lélek” emlékezzettel. Mik erre a mi ezoterikus tanításaink? Az emberben levő hét princípiumú isteni és emberi léleknek természetesen el kell sápadnia, és utat adnia egy ilyen döbbenetes kinyilatkoztatásnak!

^{II/32} *The Pedigree of Man*, 296. oldal.

„Bámulatos” valóban, ahogyan ez a vad spekuláció az „idegsejtek” tudatára alapoz. Ugyanis ezt mondja nekünk:

Jelenleg kevésbé vagyunk abban a helyzetben, hogy teljesen megmagyarázzuk a tudat természetét,^{II/33} mégis, ennek összehasonlító és származástani elemzése világosan megmutatja, hogy az csak az idegsejtek magasabb rendű és összetettebb működése.^{II/34}

Úgy tűnik, Herbert Spencernek a tudatról szóló dalát énekli, és ennek következtében biztonságosan elhelyezhető az elavult találgatások lomtárában. Azonban hová is röpítik Hæckel tudományos „idegsejtjeinek összetett működéseit” őt? Ismét egyenesen a *Kabalah*-nak a lélek, mint tudatos és öntudatlan atomok leszállásáról szóló okkult és misztikus tanításai földjére, a pithagoraszai monád, Leibnitz monádjai és a mi ezoterikus tanításunk „Istenek, monádok és atomok” területe közé,^{II/35} az okkult tanítások *holt betűi* közé, ami az amatőr kabbalistákra és a ceremonális mágia professzoraira marad. Ezért van, hogy az újonnan kitalált fogalomrendszerét magyarázva ezt mondja:

Plasztidula-lelkek. A plasztidulákat (elemi szervezeteket) vagy protoplazmikus molekulákat, a protoplazma legkisebb homogén részeit a plasztida-elméletünk alapján minden életfunkció aktív tényezőinek kell tekintenünk. A plasztidula-lélek abban különbözik a szervetlen molekula-lélektől, hogy rendelkezik emlékezettel.^{II/36}

Ezt fejt ki a „Plasztidulák perigenézise, vagy az élő részecskék hullámmozgása” című csodatevő előadásában. Ez Darwin „pangenézisének” továbbfejlesztése, és újabb közelítés, egy óvatos elmozdulás a „mágia” irányába. Az előbbi egy olyan feltételezés, hogy:

néhány tényleges azonosító atom, amelyek az ősi testeket alkották, így az utódokon keresztül átadódnak generációról generációra, és így szó szerint az őseredeti teremtmény „húsának a húsa” vagyunk, aki emberré fejlődött ki,

magyarázza az *A Modern Zoroastrian* szerzője.^{II/37} Az utóbbi, az okkultizmus azt tanítja, hogy (a) életprincípiumunk (prâna-nk) életatomjai soha nem vesznek el teljesen, amikor egy ember meghal. Azok az atomok, amelyek leginkább átítatódtak az életprincípiummal, egy független, örökkévaló, tudatos tényezővel, részben átadódnak apáról fiúra öröklődéssel, részben pedig ismét egybegyűlnek, és a monádok minden új testetöltésében az új testek éltető princípiumává válnak. Mert (b) ahogyan az egyéni lélek örökké ugyanaz, úgy az alsóbb princípiumok (a test, annak asztrális és éterikus mása, stb.) atomjait, ahogyan vannak, mindig összevonja a

^{II/33} Ez egy értékes vallomás. Csupán kísérletet tesz nyomon követni az emberben levő tudat, valamint fizikai testének *leszármazását* a bathybius Hæckelii-ből, ez még viccesebb és *gyakorlatibb*, a Webster második definíciójának értelmében.

^{II/34} *Ugyanott*.

^{II/35} Azok, akik ellentétes nézetet vallanak, és az emberi lélek létezésére úgy tekintenek, „mint természetfelettire, mint szellemi jelenségre, amelyet a hétköznapi fizikai erőktől teljesen eltérő erők szabályoznak”, úgy gondolják, hogy félrevezetnek, mert „ennek következtében minden magyarázat egyszerűen tudományos. Úgy tűnik, nincs joguk azt állítani, hogy „a pszichológia részben vagy egészében egy szellemi tudomány, nem pedig fizikai”. Hæckel új felfedezése – amint melleleg minden keleti vallásban évezredek óta tanítanak –, hogy az állatok rendelkeznek lélekkel, akaratlansággal és érzésekkel, ebből következően lélek-funkciókkal, arra vezeti őt, hogy a pszichológiát a zoológusok tudományává teszi. Azt ősi tanítást, amely szerint a „léleknek” (az állati és az emberi, vagy a kâma és a manasz) „megvan a maga fejlődéstörténete”, Hæckel úgy jelenti ki, mintha saját felfedezése és újítása lenne egy „kitaposatlan[?] ösvényen”. Ő, Hæckel ki fogja dolgozni az emberben és más állatokban levő lélek összehasonlító evolúcióját. A lélek-szervek összehasonlító morfológiája és a lélek-működések összehasonlító fiziológiája egyaránt az evolúción alapul, így a tudós pszichológiai [valójában materialisztikus] problémájává válik. (Lásd: „Sejt-lelkek és lélek-sejtek”, *Pedigree of Man*, 135-137. oldalak.)

^{II/36} *The Pedigree of Man*, 20. jegyzet, 296. oldal.

^{II/37} 119. oldal

vonzás és a karmikus törvény ugyanazon egyéniség számára a különböző testek sorozataiban.^{II/38}

Ahhoz, hogy igazságosak legyenek, de mondjuk, legalább logikusak, a modern Hæckel-követőinknek olyan határozatot kellene hozniuk, hogy mostantól fogva „a plasztidulák perigenézisét” és más hasonló ismertetéseket össze kell kötni az „ezoterikus buddhizmus” és az „emberben levő hét princípium” ismertetésével. Így a nyilvánosság legalább esélyt kapna, hogy összehasonlítsa a két tanítást, és utána eldönthetné, közülük melyik a többé-kevésbé abszurd, még a materialista és egzakt tudomány nézőpontjából is.

Az okkultisták pedig, akik minden atomot az Univerzumban – legyen az csoportosulás vagy egyedül álló – az Egy Egységhez, az Egyetemes Élethez követnek vissza, akik nem fogadják el, hogy a természetben lehet bármi is szervetlen, akik nem ismernek olyan dolgot, mint a holt anyag, tehát az okkultisták következtetések a szellemről és a lélekről szóló tanításukban, amikor a minden atomban benne levő emlékezetről, akaratról és érzékelésről beszélnek. De mit érthet egy materialista a minősítésen? Az élet keletkezésének törvénye – abban az értelemben, ahogyan a Hæckel-követők használják – az *okkult* fizika tudósainak részéről a tudatlanság eredménye. Ismerjük és beszélünk az „életatomokról” és az „alvó atomokról”, mert ezeket az energia két formájának – a mozgási és a helyzeti – tekintjük, ahogyan egy és ugyanaz az erő, vagyis az Egy Élet létrehozza, az utóbbit pedig minden forrásának és mozgatójának tartjuk. De micsoda az, ami rendelkezik energiával, és különösen emlékezettel, Hæckel „plasztiduláris lelke”? Az élő részecskék hullámmozgása” érthetővé válik egy Spirituális Egy Élet, a *mi* anyagunktól független egyetemes Életprincípium elmélete alapján, és csak a *mi* tudati síkunkon nyilvánul meg atomi energiaként. Ez az, ami egyéniesülve az emberi ciklusban, átadódik apáról fiúra.

Hæckel, módosítva Darwin elméletét, „hihetőbben” javasolja – ahogyan az *A Modern Zoroastrian* szerzője gondolja – azt:

hogy nem az azonosító atomok, hanem azok sajátos mozgásai és felhalmozódási módjuk adódik így át [öröklődéssel].^{II/39}

Ha Hæckel, vagy bármely más tudós többet tudna, mint amennyit bármelyikük tud az atom természetéről, akkor nem ilyen módon vonná le a tanulságot a történelekből. Ugyanis csak pontosan ugyanazt állítja metafizikusabb nyelven, amit Darwin. Az életprincípium vagy az életenergia, ami mindenhol jelen van, örökkévaló, elpusztíthatatlan, mint erő és princípium olyan, mint a *noumenon*, míg amikor atom, akkor olyan, mint a *jelenség*. Egy és ugyanazon dolog, és nem lehet különállónak tekinteni, csak a materializmusban.^{II/40}

Továbbá Hæckel az atom-lelkekkel kapcsolatban azt hirdeti, ami első látásra olyan okkultnak tűnik, mint Leibnitz monádja:

^{II/38} Lásd: *Five Years of Theosophy*, „Az életatomok átvándorlása”, 533-539. oldalak. Ezeknek az atomoknak a közös felhalmozódása képezi így Naprendszerünk Anima Mundi-ját, a mi kis univerzumunk lelkét, amelynek minden atomja természetesen egy lélek, egy monád, egy kicsiny univerzum, ami tudattal, és ebből következően memóriával van ellátva. (III. kötet, „Istenek, monádok és atomok.”)

^{II/39} *Idézett mű*, 119. oldal.

^{II/40} „Az életatomok átvándorlásában” (*Five Years of Theosophy*, 535. oldal) azért beszélünk a Jíva-ról, vagy életprincípiumról, hogy jobban megmagyarázzunk egy olyan helyzetet, amit túlságosan gyakran félreértenek: „Ez mindenhol jelenlevő... bár [a megnyilvánulás síkján gyakran]... alvó állapotban van [mint egy kőben]. ... A definíció, ami kijelenti, hogy amikor ez az elpusztíthatatlan erő 'elválik az egyik atomcsoporttól [molekulákat kellett volna mondani], akkor azonnal mások vonzzák magukhoz’, nem azt jelenti, hogy teljesen otthagyja az első csoportot [mert akkor maguk az atomok is eltűnnének], hanem csak azt, hogy átviszi életerejét, a mozgási energiát egy másik csoportra. De mivel a másik csoportban úgy nyilvánul meg, amit mozgási energiának neveznek, ebből nem következik, hogy a másik csoportból teljesen eltűnik, mert még mindig benne van helyzeti energiaként vagy rejtett életként.” Nos, mint érthet Hæckel azon, hogy „nem az azonosító atomok, hanem azok sajátos mozgása és felhalmozódási módja”, ha nem ugyanazt a mozgási energiát, amit mi magyaráztunk? Mielőtt ilyen elméleteket fejtené ki, el kellene olvasnia Paracelsust, és tanulmányoznia kellene a *Five Years of Theosophy*-t, és alaposan meg kellene emésztienie a tanításokat.

A jelenlegi vitát az atomok természetével kapcsolatban, amiket ilyen vagy olyan formában végső tényezőknek kell tekintenünk minden fizikai és kémiai folyamatban, úgy tűnik, a legkönnyebben az az elképzelés tudja elrendezni, hogy ezek a rendkívül apró tömegek erőközpontokként rendelkeznek egy állandó lélekkel, hogy minden atom rendelkezik érzékeléssel és a mozgás képességével.^{II/41}

Nem mond egy szót sem arról a tényről, hogy ez Leibnitz elmélete, és arról, hogy az mindenekelőtt okkult elmélet. Nem is úgy érti a „lélek” fogalmat, ahogyan mi, mert Hæckelnél az egyszerűen – a tudattal együtt – az agy szürkeállományának a terméke, olyasmi, mint a sejtlélek.

Olyan elválaszthatatlanul hozzá van kötve a protoplazmikus anyaghoz, mint ahogyan az emberi lélek az agyhoz és a gerincvelőhöz.^{II/42}

Elutasítja Kant, Herbert Spencer, du Bois-Reymond és Tyndall következtetéseit. Az utóbbi kifejezi valamennyi nagy tudós, valamint a jelen kor és a múlt legnagyobb gondolkodóinak a véleményét, amikor ezt mondja:

Az átjárás az agy fizikájából a tudat megfelelő tényeihez elképzelhetetlen. Ha az elménk és az érzékeink annyira... megvilágosodnának, hogy képesek lennénk látni és érezni az agy minden molekuláját, ha képesek lennénk követni mindegyik mozgásait, minden csoportosulását, ... elektromos kisüléseiket, ... akkor is ugyanolyan távol lennénk a probléma megoldásától, mint most. ... A jelenségek két osztálya között tátongó szakadék akkor is megmaradna értelemmel áthidalhatatlannak.

De a nagy német empirikus idegsejtjeinek összetett funkciója, vagy más szóval a tudata nem engedi meg neki, hogy kövesse bolygónk legnagyobb gondolkodóinak következtetéseit. *Ő náluk is nagyobb.* Ő állítja ezt, és *tiltakozik* valamennyi ellen:

Senkinek nincs joga azt állítani, hogy a jövőben nem leszünk képesek túllépni tudásunk azon határain, amik ma átléphetetleneknek látszanak.^{II/43}

Majd idézi Darwin *The Descent of Man* művének bevezetéséből a következő szavakat, amelyeket szerényen alkalmaz tudományos ellenfeleire és önmagára is:

Mindig akik keveset tudnak, nem pedig a sokat tudók azok, akik határozottan állítják, hogy ezt vagy azt a problémát soha nem fogja a tudomány megoldani.

A világ elégedetten pihenhet. Nincs messze a nap, amikor a „háromszorosan nagy” Hæckel saját megalégedésére be fogja bizonyítani, hogy Sir Isaac Newton tudata fiziológiai értelemben csupán reflex tevékenység (vagy *minusz* tudat), amit közös ősünk és régi barátunk, a moneron Hæckelii plasztiduláinak perigenézise okozott. Bár az említett bathybius-t azért találták ki és mutatták be, hogy neki tulajdonítsák a szerves anyagok serkentését, de *nem az*, és bár az emberiség gyermekei között egyedül Lót felesége – de még ő is csak kínos átváltozása után – nyilváníthatna ősapjának egy csipetnyi sőt, *mert az*, mindez a legkevésbé sem fogja őt megzavarni. Továbbra is azt fogja állítani, ugyanolyan nyugodtan, mint eddig tette, hogy csak a bathybius apánk régen elenyészett atomja szellemének sajátságos módja és mozgása az, ami – átadódva az idő korszakain keresztül minden nagy ember agya szürkeállományának sejtszöveteibe – azt eredményezte, hogy Szophoklész, Aiszkülosz és Shakespeare is megírják tragédiáikat, Newton a *Principia*-ját, Humboldt a *Cosmos*-át, stb. Hæckel arra is indítást érez, hogy tíz centis görög-latin neveket találjon ki, amik azt a látszatot keltik, hogy komoly jelentésük van, miközben semmit nem jelentenek.

^{II/41} *Idézett mű*, 21. jegyzet a 296. oldalon.

^{II/42} *Ugyanott*, 19. jegyzet.

^{II/43} *Ugyanott*, 23. jegyzet.

Természetesen teljesen tisztában vagyunk azzal, hogy a valódi, becsületes evolucionisták egyetértenek velünk, és hogy ők az elsők, akik kimondják, nemcsak a geológiai leírás tökéletes, de vannak óriási rések az eddig felfedezett régészeti leletek sorozatában, amiket soha nem lehet kitölteni. El fogják mondani nekünk továbbá, hogy „nincs olyan evolucionista, aki azt feltételezi, hogy az ember bármilyen létező vagy kihalt emberszabású majom leszármazottja lenne”, hanem az ember és a majmok *valószínűleg* korszakokkal korábbi, valamilyen közös gyökérből erednek. Mégis, ahogyan de Quatrefages rámutat, a kijelentését megerősítő tanúbizonyságként hangsúlyozza a hiányzó bizonyítékok tömegét is, ezt mondva:

Nem minden életformát őriztek meg a régészeti leletek sorozatai, mivel a fennmaradás esélyei kicsik, és... [még az ősemberekénél is] a halottak eltemetése és elégetése közöttiek.

Pontosan ugyanezt állítjuk mi is. Éppen olyan *lehetséges*, hogy a jövő tartogatja nekünk az atlantiszi, tíz méteres óriás-csontváz felfedezését, mint ahogyan egy emberszabású „hiányzó láncszem” régészeti leletét, csak éppen az előbbi *valószínűbb*.

III. fejezet: Megkövült emberi maradványok és az emberszabású majom

A. A viszonyukkal kapcsolatos kérdésre kiható geológiai tények

Az „őseredeti emberrel” és az emberszabású majommal kapcsolatos tudományos kutatásokból származó adatok nem támasztják alá azokat az elméleteket, amik szerint az előbbi az utóbbiból származik. „Akkor hol kell keresnünk az őseredeti embert?” – még mindig ezt kérdezi Huxley, miután hiába kereste őt a negyedidőszaki üledékek legmélyén is.

Vajon a legrégebbi homo sapiens a pliocénben vagy a miocénben élt, vagy még régebben? Az, hogy a még régebbi üledékekben a megkövesedett majomcsontok emberszabásúbbak-e, vagy az ember majomszerűbb-e, mint a ma ismert, és ez talán néhány, még meg sem született paleontológus kutatásaira vár? Majd az idő eldönti.^{III/1}

Tagadhatatlanul így lesz, és az okkultisták antropológiája be fog bizonyosodni. Mindeközben az irányú buzgalmában, hogy Darwin *Descent of Man*-jét bebizonyítsa, Boyd Dawkins úgy hiszi, hogy ehhez megvan mindene, kivéve a megtalált „hiányzó láncszemet” – legalábbis elméletileg. Inkább a teológusoknak, mint a geológusoknak volt köszönhető, hogy majdnem 1860-ig az emberre úgy tekintettek, mint akinek a földi maradványai nem idősebbek az ádami ortodox hatezer évnél. A karma azonban úgy intézte, hogy egy francia abbéra – Bourgeois-ra – maradt, hogy erre a butácska elméletre egy még nagyobb csapást mérjen, mint amit Boucher de Perthes felfedezései adtak neki. Mindenki tudja, hogy az abbé kiváló bizonyítékot fedezett fel és hozott napvilágra arra, hogy az ember már létezett a miocén időszakban, mert tagadhatatlanul emberi készítésű kőszerszámokat ástott ki miocén üledékekből. A *Modern Science and Modern Thought* szerzőjének szavaival:

Ezeket vagy embernek kellett pattintania, vagy – ahogyan Boyd Dawkins feltételezi – a driopithecus-nak vagy valamilyen más emberszabású majomnak, amely olyan sokkal nagyobb értelemmel rendelkezett, mint a gorilla vagy a csimpánz, hogy képes volt eszközöket készíteni. Ebben az esetben azonban a problémát megoldottuk volna, a hiányzó láncszemet pedig felfedeztük volna, mert egy ilyen majom lehetett volna a kőkori ember őse.^{III/2}

Vagy pedig az eocén ember leszármazottja, ami az elmélethez ajánlott egyik változat. Mindeközben a driopithecus az ilyen finom mentális képességeivel együtt még felfedezésre

^{III/1} *Man's Place in Nature*, 159. oldal.

^{III/2} *Idézett mű*, 157. oldal.

vár. Másrészt a neolitikumi, és a paleolitikumi ember teljes bizonyossággá vált, és ahogyan ugyanez a szerző helyesen megfigyeli:

Ha 100 millió év telt el azóta, hogy a föld eléggé megszilárdult ahhoz, hogy a növényi és az állati életet fenntartsa, akkor a harmadidőszak talán 5 millió évig tarthatott, vagy 10 millió évig, ha a dolgok életfenntartó rendje – ahogyan Lyell feltételezi – legalább 200 millió éve tart,^{III/3}

akkor miért ne lehetne egy másik elmélettel megpróbálkozni? Hipotézisként tegyük az embert a mezozoikus idők végére, ok-okozati érvként megengedve, hogy a (leginkább jelenlegi) magasabb típusú majmok akkor léteztek! Ez bőséges időt biztosítana az embernek és a modern majmoknak, hogy elfejlődjének a titokzatos „emberszabásúbb majomtól”, és még ez utóbbinak is, hogy azzá fajuljanak el, amik az embert *utánozzák* abban, hogy „fágákat használnak bunkósbotként, és kókuszdiókat törnek fel kalapáccsal és kövekkel”.^{III/4} Indiában a hegyi emberek egyes bennszülött törzsei lakóhelyüket fákra építik, mint ahogyan a gorillák építik a tanyájukat. Az a kérdés, hogy a kettő közül melyik, az ember vagy az állat vált a másik utánzójává, aligha nyitott, még ha megengedjük is Boyd Dawkin elméletét. Ennek a hipotézisnek a hóbortos természetében azonban általában egyetértés van. Bebizonyítják, hogy miközben a pliocén és a miocén időszakokban voltak valódi emberszabású majmok és egyéb majmok, az ember pedig tagadhatatlanul az előbbiektől kortársa volt abban az időben – bár, ahogyan látjuk, az ortodox antropológia dacolva a tényekkel, még mindig habozik, hogy az embert elhelyezze a *driopithecus* korába, ez utóbbit pedig:

Egyes anatómusok bizonyos szempontok alapján a csimpánzhoz és a gorillához képest sokkal magasabb rendűnek tekintik –^{III/5}

mégis az eocénben más főemlős-maradványt nem ástak ki, és nem találtak emberszabású fajtát, eltekintve néhány kihalt lemúriai formától. Burkoltan azt is kifejezik, hogy a *driopithecus* *lehetett esetleg* a „hiányzó láncszem”, bár e teremtmény agya nem igazolja jobban az elméletet, mint a modern gorilla agya. (Lásd még Gaudry eszmefuttatásait is.)

Most pedig megkérdeznénk, a tudósok között ki áll készen arra, hogy bebizonyítsa, *nem létezett ember* a korai harmadidőszakban? Alig harminc éve azt is felháborodottan visszautasították, hogy hat vagy hétezer évnél korábban is létezhetett. Most pedig az eocén korszakba való behelyezését utasítják el. Lehet, hogy a jövő században az lesz a kérdés, vajon az ember nem volt-e a „repülő sárkány”, a *pterodactylus*, a *plesiosaurus* és az *iguanodon*, stb. kortársa. Hallgassuk meg azonban a tudomány visszhangját:

Nos, bárhol is éltek az emberszabású majmok, világos, hogy akár az anatómiai felépítés, akár az éghajlat és a környezet a kérdéses, az ember, vagy valamilyen teremtmény, aki az ember őse volt, szintén élhetett. Anatómiai megközelítésből az emberszabású és egyéb majmok az emlősök osztályának ugyanolyan különleges változatát jelentik, mint az ember, akihez csontról csontra és izomról izomra hasonlítanak, a fizikai állati ember pedig egyszerűen példa a négykezes típusra, ami felemelkedett testtartásúként és egy nagyobb agyúként különült el.^{III/6} ... Ha túl tudta élni – márpedig tudjuk, hogy túlélte – a jégkorszak ellenséges körülményeit és különleges viszontag-

^{III/3} *Ugyanott*, 161. oldal.

^{III/4} Vajon az ősembernek így kellett cselekednie? Nem ismerünk olyan embereket, még bennszülötteket sem a mi korunkban, akikről tudnák, hogy a majmokat utánoznák, amelyek a környezetükben éltek Amerika és a szigetek erdeiben. Viszont ismerünk nagytestű, szelídített és házakban élő majmokat, amelyek olyan mértékben utánozzák az embereket, hogy sapkát és kabátot öltenek. Az írónak egyszer volt egy csimpánza, amely minden tanítás nélkül kinyitotta az újságot, és úgy csinált, mintha olvasna. Az utód generáció, a gyerekek azok, akik utánozzák a szüleiket, nem pedig fordítva.

^{III/5} *Ugyanott*, 151. oldal.

^{III/6} Feltehetjük a kérdést, vajon változtatna-e egy jótányit is a fenti mondatban szereplő tudományos igazságon és tényen, ha ezt olvasnánk: „a majom egyszerűen egy példa a kétlábúra, ami általában mind a négyen járóként és egy kisebb agyúként különült el”. Ezoterikusan fogalmazva, ez a valódi igazság, nem pedig a fordítottja.

ságait, akkor nincs arra ok, miért nem élt volna a miocén korszak szinte trópusi éghajlatán, amikor a meleg égöv egészen Grönlandig és a Spitzbergáig terjedt.^{III/7}

Amikor a legtöbb tudós, aki rendíthetetlen abban a hitében, hogy az ember egy „kihalt emberszabású emlőstől” származik, nem fogadja el még csak annak a pusztá felvetését sem, hogy lehet más elmélet is, mint az ember és a driopithecus közös őséé, akkor frissítő egy valódi tudományos értékű munkában egy ilyen kompromisszumos széljegyzetet találni. Tényleg olyan széleskörű, amilyenre csak tehető az adott körülmények között, vagyis annak közvetlen veszélye nélkül, hogy a tudományimádat dagályszerű hulláma az embert leverné a lábáról. Úgy véli, arra a jelenségre, hogy:

Az értelem és az erkölcsiség erkölcsi fejlődése nem annyira hatalmas, mint amit az ember és a legmagasabb rendű állat fizikai felépítésének különbözősége sugall,^{III/8}

magyarázatot ad, amikor ugyanez a szerző a következőt mondja:

Nem könnyű azonban megérteni, hogy a fizikai felépítés e különbsége hogyan jött létre, és hogyan keletkezett egy olyan lény, amelynek ekkora agya és keze és ilyen fejletlen képességei voltak egy szinte korlátlan fejlődésre. A nehézséget ez jelenti: az ember legalsóbb rendű létező faja és a legmagasabb rendű létező emberszabású majom felépítésében levő különbség túlságosan hatalmas ahhoz, hogy elfogadjuk annak lehetőségességét, hogy az egyik a másik közvetlen leszármazottja. A négerek bizonyos szempontból mutatnak némi hasonlóságot az emberszabású típussal. Koponyájuk keskenyebb, agyuk kapacitása kisebb, arcuk kiállóbb, karjaik hosszabbak, mint az átlagos európai emberé. Alapvetően azonban ők is emberek, és széles szakadék választja el őket a csimpánztól és a gorillától. Még az idióta vagy a kretén is, akinek az agya nem nagyobb, az értelem pedig nem fejlettebb, mint a csimpánzé, egy fejlődésben visszamaradt ember, nem pedig majom.

Ezért, ha a darwini elmélet továbbra is fennáll az ember és a majom esetében, akkor vissza kell mennünk valamilyen közös őshöz, amelytől mindkettő eredhet. ... De ahhoz, hogy ez *tényként* és nem *elméletként* kezeljük, meg kell találnunk azt az ősi formát, vagy legalább ennek irányába mutató átmeneti formákat, ... más szavakkal... a „hiányzó láncszemet”. Be kell ismerünk, hogy mindeddig nemcsak nem fedeztek fel ilyen hiányzó láncszemeket, de a legrégebbi ismert emberi koponyák és csontvázak, amelyek a jégkorszakból származnak, és valószínűleg legalább százezer évesek, nem mutatnak semmilyen határozott közeledést bármi ilyen ember előtti típus felé. Éppen ellenkezőleg, az egyik legrégebbi típus, Cro-Magnon temetkezési barlangjának embere^{III/9} az a szép faj, amely magas termetű, nagy agyméretű, és összességében magasabb rendű az emberiség sok jelenlegi fájához képest. A válasz természetesen az, hogy az időtáv nem elegendő, és ha az embernek és a majomnak egy közös őse volt, bizonyára egy magasan fejlett emberszabású majom, az ember pedig valószínűleg már létezett a miocén időszakban, akkor egy ilyen őst még régebben kell keresni, olyan időtávban, amihez képest az egész negyedidőszak a jelentéktelenségbe süllyed. ... Mindez igaz, és jogosan késztet habozásra bennünket, mielőtt elismernénk, hogy az ember... az egyedüli kivétel az univerzum általános törvénye alól, és egy különleges keletkezésű teremtmény. Ezt nehezebb elhinni, mivel az emberszabású maj-

^{III/7} *Modern Science and Modern Thought*, 151, 152. oldalak.

^{III/8} Itt nem tudjuk Laing-ot követni. Amikor a bevallottan darwinisták, mint Huxley, rámutatnak „a hatalmas szakadékra, ami a legalsóbb rendű emberszabású majom és a legfejlettebb ember között értelmi téren húzódik”, a „közöttük levő óriási szakadék”, az „embert az emberszabású fajok közötti mérhetetlen és gyakorlatilag végtelen eltérés” (*Man's Place in Nature*, 102. oldal és lábjegyzet), amikor még az elme fizikai alapja – az agy – is *hatalmasan* meghaladja méretében a legmagasabb rendű létező majom agyát, amikor a Wallace-hoz hasonló emberek arra kényszerülnek, hogy földön kívüli értelmek közvetítését hívják segítségül, hogy megmagyarázzák olyan teremtmények, mint a pithecanthropus alalus vagy Hæckel beszéd nélküli vademberének felemelkedését napjaink nagygyű és *morális* emberének szintjére, amikor mindez fennáll, akkor hiábavaló olyan könnyen elutasítani az evolucionista talányokat. Ha a *szervezeti* bizonyíték nem meggyőző, és egészében véve annyira holenséges a darwinizmus számára, akkor a természetes kiválasztódás útján történő emberi elme evolúciója „hogyanjának” nehézségei tízszer nagyobbak.

^{III/9} Egy olyan faj, amit MM. de Quatrefages és Hamy ugyanazon törzs egyik ágának tekint, amelyből a Kanári-szigeteki guanche-k származtak – röviden, az atlantisziak elágazása.

mok családja – amelyhez fizikai felépítésében olyan nagyfokú a hasonlósága[?] – számos leágazást tartalmaz, amelyek fokozatosan mennek át egyikből a másikba, viszont olyan szélsőségeket is, amelyek jobban különböznek egymástól, mint az ember a legmagasabb rendű emberszabású majmoktól. Ha különleges teremtsékre van szükség az emberhez, akkor miért nem kellett különleges teremtségek a csimpánzhoz, a gorillához, az orángutánhoz és a majmok legalább száz különböző fájához, amelyek mind ugyanazon vonal mentén keletkeztek?^{III/10}

Volt egy „különleges teremtségek” az ember esetében, és egy „különleges teremtségek” az emberszabású majomnál, az ember leszármazottjánál, csak éppen más vonalak mentén, mint amire a tudomány valaha is számított. Albert Gaudry és mások megadtak néhány nyomós okot arra, miért nem tekinthető az ember az emberszabású majmok családja koronájának. Amikor azt találjuk, hogy nemcsak az „ősi vadember”(?) volt valóság a miocén időszakban, hanem – ahogyan de Mortillet kimutatja – a maga után hátrahagyott pattintott kőszerszámokat tűzben repesztették meg abban a régi korban, amikor megtudjuk, hogy az emberszabásúak közül egyedül a driopithecus jelenik meg azokban az üledékekben, akkor mi a természetes következtetés? Az, hogy a darwinisták kutyaszorítóban vannak. A nagyon emberszerű gibbon a fejlődésnek még mindig ugyanazon az alacsony fokán van, mint amilyenek akkor volt, amikor együtt létezett az emberrel a jégkorszak végén. Nem változott meg észrevehetően a pliocén időszak óta. Kevés választási lehetőség van a driopithecus és a létező emberszabásúak – a gibbon, a gorilla, stb. – között. Ha tehát a darwini elmélet mindent kielégítő, hogyan kell „megmagyaráznunk” ennek a majomnak az emberré fejlődését a miocén első felében? Az idő túlságosan rövid egy ilyen elméleti átalakuláshoz. A különleges lassúság, amellyel a fajokban a módosulások bekövetkeznek, a dolgot felfoghatatlanná teszi, különösen a „természetes kiválasztódás” hipotézisének tükrében. Az óriási mentális és felépítésbeli szakadék a tüzet megismerő, és azt meggyújtó vadember és az állatias emberszabású majom között túlságosan nagy ahhoz, hogy akár csak gondolatban is áthidaljuk, egy ilyen összezsugorított időszak alatt. Tolják vissza az evolucionisták a folyamatot a megelőző eocénbe, ha úgy akarják, vezessék vissza mind az embert, mind a driopithecust egy közös őshöz, mindazonáltal a kellemetlen körülmény, amivel szembe kell nézni, az, hogy az eocén üledékekben az emberszabású maradványok hiánya annyira feltűnő, mint Hæckel híres pithecanthropusáé. Van-e kijárat ebből a zsákutcából, amit az „ismeretlenhez” való folyamódással és – Darwin szerint – „a geológiai feljegyzések tökéletlenségére” való hivatkozással kell megtalálni? Legyen így, de akkor ugyanezt a jogot egyenlő módon meg kell adni az okkultistáknak is ahelyett, hogy megtartanák a tanácstalan materializmus kiváltságának. Mi azt mondjuk, a fizikai ember már az előtt létezett, hogy a legkorábbi krétakori kőzetek leülepedtek. A harmadidőszak korai részében a legragyogóbb civilizáció, amit a világ valaha ismert, egy olyan korszakban virágzott, amikor az elképzelt Hæckel-i ember-majom kószált az ősi erdőkben, és Grant Allen vélelmezett őse ágról ágra lendítette magát szőrös élettársával, a harmadik fajú Ádám elfajzott Lilith-jével. Nem léteztek azonban emberszabású majmok a negyedik faj civilizációjának fényesebb napjaiban, de a karma egy rejtélyes törvény, és nincs tekintettel az egyénekre. A szörnyeket bűnben és szégyenben nemzették az atlantiszi óriások, állatias apaságuk, és így – Huxley szerint – a modern ember „beszennyezett másolatait”, amelyek most félrevezetik és tévedésbe döntik az európai tudomány spekulatív antropológusait.

Hol éltek az első emberek? Egyes darwinisták azt mondják, hogy Nyugat-Afrikában, mások szerint Dél-Ázsiában, ismét mások az emberi faj független keletkezésében hisznek Ázsiában és Amerikában egy emberszabású őstől. Hæckel azonban könnyedén megoldja a feladatot. Kiindulva a prosimiánjától, „minden egyéb majom közös őstől, az embert is beleértve” – ami azonban most egy olyan „láncszem”, amin a jelenlegi anatómiai felfedezések véglegesen túladtak –, megpróbál találni egy lakhelyet az ősi pithecanthropus alalus-nak.

^{III/10} Ugyanott, 180-182. oldalak.

Minden valószínűség szerint ez [az állat átalakulása emberré] Dél-Ázsiában történt, amely régióban sok bizonyíték kerül elő arra, hogy itt volt a különböző emberfajok eredeti otthona. Valószínűleg nem maga Dél-Ázsia volt az emberi faj legkorábbi bölcsője, hanem Lemuria, egy olyan kontinens, ami Ázsiától délre helyezkedett el, és később elsüllyedt az Indiai-óceán felszíne alá. Az időszak, amely során az emberszabású majmok majomszerű emberré történő evolúciója lezajlott, valószínűleg a harmadidőszak utolsó része, a pliocén kor volt, és talán a miocén korszak volt az előfutára.^{III/11}

A fenti eszmefuttatásból az egyedüli, ami bármilyen figyelmet érdemel, hivatkozás Lemuriára, ami az emberiség bölcsője volt, azé a fizikai, szexuális teremtményé, aki hosszú korszakok folyamán anyagiasult az éterikus hermafroditákból. Azonban ha bizonyítottak tekintjük, hogy a Húsvét-szigetek Lemuria tényleges maradványa, akkor el kell hinnünk, hogy Hæckel szerint a „bárgyú majom-ember”, amely éppen hogy eltávolodott egy vadállati emlős szörnnytől, építette az óriási szobor-portrékat, amelyek közül kettő most a British Museumban található. A kritikusok tévednek, amikor a Hæckel-i tanításokat „visszataszítónak, felforgatónak és erkölcstelennek” minősítik – bár a materializmus a majomös-mítosz törvényes következménye –, egyszerűen túlságosan képtelenek ahhoz, hogy cáfolni kellene azokat.

B. Nyugati evolucionizmus: az ember és az emberszabású összehasonlító anatómiája semmilyen módon nem igazolja a darwinizmust

Azt mondják, hogy amíg minden, a modern tudomány ellen elkövetett eretnekséget figyelmen kívül lehet hagyni, a mi darwini elmélet-tagadásunk, ahogyan azt az emberre alkalmazzák, az egyedüli „megbocsáthatatlan” bűn. Az evolucionisták sziklaszilárdan ragaszkodnak a majom és az ember felépítése közötti hasonlóság bizonyítékához. Az anatómiai bizonyíték – hangsúlyozzák – teljesen ellenállhatatlan ebben az esetben, csontról csontra, izomról izomra, sőt még az agy felépítése nagymértékben megegyezik.

Na és aztán! Mindezt már Heródes király előtt is tudták, és a *Râmâyana* szerzőinek, a költőknek, akik megénekelték Hanumân, a Majom-isten hősiességét és vitézségét, „akinek a tettei nagyszerűek voltak, a bölcsességét pedig soha nem múlták felül”, legalább annyit kellett tudniuk az anatómiájáról és agyáról, mint modern korunk bármilyen Hæckel-ének vagy Huxley-ának. Könyvek tucatjaiban dolgozták fel ezt a hasonlóságot az ókorban is, és a mai időkben is. Ezért semmi újat nem tesznek hozzá a világhoz vagy a filozófiához az olyan könyvek, mint Mivart *Man and Apes*-e, vagy Fiske és Huxley a darwinizmus védelmében írt könyvei. De mik azok a kritikus bizonyítékok az embernek egy emberszabású őstől való leszármazására? Ha a darwini elmélet nem az igazságot tükrözi – ahogyan nekünk tanítják –, ha az ember és a majom nem egy közös őstől származik, akkor meg kell magyaráznunk a következők okát:

(I) A kettő közötti felépítés hasonlósága: a tény az, hogy a magasabb állatvilágban – az ember és a négylábúak – fizikailag egy típust vagy mintázatot találunk.

(II) Az emberben levő csökevényes szervek megléte, vagyis olyan korábbi szervek nyomai, amelyek mára elsorvadtak nem használásuk eredményeként. Azt állítják, hogy néhány ilyen szervnek nem lehetett semmilyen alkalmazási területe, kivéve egy félig állati, részben fán élő szörnnyet. Akkor viszont miért találjuk meg az emberben ezeket a „elcsökevényesedett” szerveket – amelyek olyan haszontalanok, mint az elsorvadt szárny az ausztrál kivi számára –, mint a vakbél féregnyúlványa, a fül izmai,^{III/12} a „csökevényes farok”, amivel gyerekek néha még mindig születnek, stb.?

^{III/11} *Pedigree of Man*, 73. oldal.

^{III/12} Owen professzor úgy véli, hogy ezek az izmok – az attollens, a retrahens és az attrahens aurem – aktívan működtek a kőkorszak emberében. Lehet, hogy így volt, lehet, hogy nem. A kérdés a közönséges „okkult” magyarázatok körébe tartozik, és a megoldásához nincs szükség egy „állati ősré”.

Ilyen a csatakiáltás, és a kisemberek fecsegése, ha lehet, még hangosabb a darwinisták között, mint maguké a tudományos evolucionistáké!

Továbbá az utóbbiak – nagy vezetőjükkel, Huxley-val és olyan kiváló zoológusokkal, mint Romanes és mások – miközben védelmezik a darwini elméletet, az elsők, akik beismerik az annak végső bizonyítása útjában álló szinte leküzdhetetlen nehézségeket. Vannak továbbá nagyszerű tudósok, mint a fent említettek, akik leginkább empatikusan tagadják az indokolatlan feltételezést, és hangosan tiltakoznak a jogtalan túlzás ellen ennek a feltételezett hasonlóságnak a kérdésében. Elég csak egy pillantást vetni Broca, Gratiolet, Owen, Pruner-Bey munkáira, végül pedig de Quatrefages legutóbbi nagyszerű művére, az *Introduction à l'Étude des Races Humaines, Questions Générales*-re, hogy felfedezzük az evolucionisták tévedését. De mondhatunk többet is: az ember és az emberszabású majom felépítése közötti ezen állítólagos hasonlósággal kapcsolatos túlzások annyira égbekiáltóak és képtelenek mostanában, hogy még Huxley is kényszerítve érezte magát, hogy tiltakozzon a túlságosan vérmes elvárások ellen. Ez a nagy anatómus volt az, aki rendreutasította a „kisembereket”, kijelentve egyik cikkében, hogy az emberi test és a legfejlettebb emberszabású test felépítése közötti különbségek nem csak hogy *nem csekélyek és lényegtelenek*, hanem éppen ellenkezőleg, nagyon jelentősek és sokat mondóak:

Egy gorilla minden csontja olyan jegyeket hordoz, amik alapján az megkülönböztethető egy ember megfelelő csontjától.^{III/13}

A létező teremtmények között nincs egyetlen átmeneti forma sem, ami be tudná tölteni az ember és a majom közötti szakadékot. Hozzáteszi, hogy figyelmen kívül hagyni ezt a szakadékot „ugyanolyan rossz lenne, mint amennyire képtelenség”.

Végül, az ember ilyen *természetellenes* származásának képtelensége annyira kézenfekvő valamennyi bizonyíték tükrében az emberszabású majom és az ember koponyájának összehasonlítását illetően, hogy de Quatrefages öntudatlanul is a mi ezoterikus elméletünkhöz folyamodott, amikor azt mondta, hogy inkább a majmokról jelenthető ki, hogy az embertől származnak, mint fordítva. Ahogyan Gratiolet bebizonyította az emberszabásúak agyüregével kapcsolatban – amely fajokban ez a szerv fordított arányban fejlődik ahhoz képest, mint ami akkor lenne, ha az emberben levő megfelelő szervek valóban a majmokban levő említett szervek fejlődésének eredményei volnának –, az emberi koponya és az agy mérete, valamint az üregeké is, az ember egyéni fejlődésével növekszik. Értelme fejlődik és növekszik a koral, miközben arccsontjai és állkapcsai elvékonyodnak és kiegyenesednek, és így válik egyre inkább átszellemültebbé, míg a majom esetében éppen a fordítottja történik. Fiatal korában az emberszabású majom jóval értelmesebb és jó természetűbb, míg idősödésével butábbá válik, és ahogyan a koponyája hátrafelé hajlik, és ahogyan felnőtté válásával kisebbedni látszik, arccsontjai és állkapcsai úgy fejlődnek, az agya végül összepréselődik, és teljesen visszavetődik, hogy minden nappal egyre több tér jusson az állati típusnak. A gondolkodás szerve – az agy – csökken és kisebbedik, teljesen legyőzi és helyettesíti az, ami a vadállatokra jellemző, az állkapcsok rendszere.

Így – ahogyan szellemesen megjegyzi a francia mű – egy gorilla tökéletesen igaz módon fordulhat egy evolucionistához, elismerve annak jogát, hogy tőle származik. Azt mondhatná neki: Mi, emberszabású majmok az emberi típus visszafejlődő elhajlása vagyunk, ezért fejlődésünket egy emberszerű szervezetből egy állatszerűbe való átmenet fejezi ki. De hogyan

^{III/13} *Man's Place in Nature*, 104. oldal. Egy másik kiváló szerzőt idézve: „Megtaláljuk az emberhez leginkább hasonló majmot (a gibbont) a harmadidőszakban, és ez a faj még mindig ugyanolyan alacsony szinten áll, és vele párhuzamosan a jégkorszak végén megtaláljuk az embert ugyanolyan magas szinten, mint most áll, mivel a majom nem került közelebb az emberhez, a modern ember pedig nem távolodott el jobban a majomtól, mint az első ember(i) maradványok). ... Ezek a tények ellentmondanak az állandó fokozatos fejlődés elméletének”. (Pfaff) Amikor – Vogt szerint – az átlagos ausztrál agy 1628 cm³, a gorilláé 500 cm³, a csimpánzé pedig csak 417 cm³, ez a „természetes” kiválasztódás védelmezői által áthidalandó *óriási szakadék* nyilvánvalóvá válik.

tudnátok *ti*, emberek tőlünk származni, hogyan képezhetitek nemzetségünk folytatódását? Ahhoz ugyanis, hogy ez lehetséges legyen, a ti szervezeteteknek még jobban kellene különbözni az emberi szervezettől, mint a miénk különbözik, még jobban meg kellene közelítenetek a vadállatokét, mint nekünk, és ebben az esetben az igazságosság azt kívánná, hogy átadjátok nekünk a helyeteket a természetben. Alacsonyabban álltok, mint mi, ha egyszer ragaszkodtok hozzá, hogy a leszármazásokat belőlünk vezessétek le. Mert szervezetünk felépítése és annak fejlődése olyan, hogy képtelenek vagyunk a magunkénál magasabb rendű szervezetek formáit létrehozni.

Ez az, ahol az okkult tudomány teljesen egyetért de Quatrefages-val. Fejlődésének valódi típusa következtében az ember nem *származhat* sem egy emberszabású majomtól, sem egy olyan őstől, ami közös a majom és az ember számára, hanem azt mutatja, hogy eredetét egy nálánál sokkal magasabb rendű típusnál kell keresni. Ez a típus pedig a „Mennyei Ember”, a Dhyân Chohan-ok, az úgynevezett Pitri-k, ahogyan ezt bemutattuk a IV. kötetben. Másrésről az emberszabásúak, az orángután, a gorilla és a csimpánz *származhat*, és ahogyan az okkult tudomány tanítja, *származik* is az állatiasodott negyedik emberi gyökérfajtól, mivel az ember és egy kihalt emlősfaj terméke – amelynek egykori ősei a lemuriai vadállatiasság következményei voltak – ami a miocén korban élt. A félig emberi szörnyek származását a Stanzák úgy magyarázzák, mint ami a harmadik gyökérfaj ideje „elme nélküli” fajainak bűnéből ered.

Amikor emlékezetben tartjuk, hogy minden forma, ami most benépesíti a Földet, *alaptípusokon* alapuló sok változat, amelyeket eredetileg a harmadik és a negyedik kör emberei kezdtek el, egy olyan evolucionista érv, mint az erősködés a „szervezeti terv egysége” mellett, amely minden gerincesre jellemző, elveszíti az életét. Az említett alaptípusok nagyon kisszámúak voltak, összehasonlítva a szervezetek sokaságával, amelyekké végül átalakultak, mindazonáltal egy általános típusú egység fennmaradt a korszakokon keresztül. A természet mértékletessége nem szentesíti a szerves fejlődés számos, végképp ellentétes „alaptervének” egyidejű létezését ugyanazon a bolygón. Amint azonban az okkult magyarázat általános hajtóerőjét szavakba foglaljuk, a részletekkel kapcsolatos következtetések levonása nyugodtan ráhagyható az intuitív olvasóra.

Hasonló módon kezelhető az „elcsökevényesedett” szervek fontos kérdése, amit az anatómusok fedeztek fel az emberi szervezetben. Kétségtelenül az érveknek ez a területe, amikor Darwin és Hæckel vetették be európai ellenfeikkel szemben, jelentős súlyúnak bizonyult. Az antropológusok, akik bátorkodtak vitatni az embernek egy állati őstől való leszármazását, nagyon tanácstalanok voltak, hogy hogyan kezeljék a kopoltyúrés létezését, a „farok” problémát, és így tovább. Itt ismét az okkultizmus jön segítségünkre a szükséges adatokkal.

A tény az, hogy – amint korábban ismertettük – az emberi típus minden potenciális szerves forma gyűjteménye, és az a középpont, amiből ez utóbbiak kiáradnak. Ebben a kiindulási feltételben megtalálunk egy valódi „evolúciót” vagy „kibontakozást”, olyan értelemben, amiről nem mondható, hogy a természetes kiválasztódás mechanikus elméletéhez tartozik. Darwin „csökevényeivel” kapcsolatos következtetését kritizálva egy kiváló író megjegyzi:

Miért nem éppen ugyanolyan valószínűen igaz hipotézis azt feltételezni, hogy az ember teremtése történt meg először ezekkel az elcsökevényesedett tervezetekkel a szervezetében, és hogy azok váltak hasznos kiegészítőkké az alsóbb rendű állatokban, amiké az ember elkorcsosult, mint azt feltételezni, hogy ezek a részek teljes kifejlődésükben, tevékenységükben és gyakorlati alkalmazásukban léteztek az alacsonyabb rendű állatokban, amikből az ember létrejött?^{III/14}

Gondoljuk végig: „amikké az ember elkorcsosult”, „a prototípusok, amiket az ember *kiárasztott* asztrális fejlődése folyamán” és a valódi ezoterikus megoldás egyik aspektusa máris előttünk van. Viszont egy szélesebb körű általánosítást most meg kell fogalmaznunk.

^{III/14} Geo. T. Curtis: *Creation or Evolution?* 76. oldal.

Mindeddig, ami a jelenlegi negyedik körünk földi időszakát illeti, az emlős állatvilág az egyedüli, amit nyomon követhetőnek tekintünk az ember által kiárasztott prototípusokig. A kételtűek, madarak, hüllők, halak, stb. a harmadik kör eredményei, asztrális maradványformák, amik eltávolodtak a Föld aurikus burkában, és kivetültek a fizikai tárgyasulásba az első laurenciumi kőzetek lerakódását követően. Az „evolúciónak” az előrehaladó módosulásokkal kell foglalkoznia, amiről a paleontológia bebizonyítja, hogy befolyásolja az állati és növényi birodalmakat a geológia korok folyamán, érinti a fizikai előtti típusokat, amik a jövőbeli elkülönülés alapjául szolgáltak. A fizikai szervezetek fejlődését irányító általános törvények csoportosítását nyilvánvalóan el tudja végezni, és bizonyos mértékig hozzáértően is elrendezi a dolgot.

De térjünk vissza vizsgálatunk közvetlen tárgyához. Az emlősök, amelyeknek az első nyomait a másodidőszak triász kőzeteinek erszényeseiben fedezték fel, a második fajjal egyidejű *tisztán* asztrális ősből fejlődtek ki. Így azok *ember utániak*, és következésképpen könnyű megmagyarázni az általános hasonlóságot ezek embrionális állapotai és az emberéi között, aki szükségszerűen magába foglalja, és fejlődésében röviden áttekinti az általa létrehozott csoport tulajdonságait. Ez a magyarázat röviden elrendezi a darwinizmus egyik részét.

De hogyan magyarázzuk meg a kopoltyúnyílás meglétét az emberi magzatban, amely azt a szintet képviseli, amin keresztül a halak kopoltyúja kifejlődik?^{III/15} Ugyanis az alacsonyabb rendű halak szívének megfelelő lüktető véredény alkotja a magzati szívet, és az emberi petesejt osztódása, a csirahártya képződése és a „bélcsíra” szint az alacsonyabb gerinces élet (sőt még a szivacsoké is) megfelelő szintjeivel teljes analógiát mutatnak, valamint az alsóbb állati élet különböző típusai, amely a jövőendő gyermek formája, és amely jelzi növekedésének ciklusát. ... Hogyan lehetséges átlépni azt a szintet a halak életében, amelyeknek az ősei [korszakokkal korábban, az első gyökérfaj idejében] a szilúr időszak tengereiben úszkáltak, és azokat a szinteket is, amelyekben a későbbi kételtűek, hüllők tükröződnek vissza az emberi magzati fejlődés „összesűrített történelmében”?

Ez a jól hangzó kifogás találkozik a válasszal, hogy a harmadik kör földi állati formái éppen annyira hozhatók összefüggésbe a harmadik kör embere által kezdeményezett típusokkal, mint a bolygónk területére újonnan behozottak – az emlősök osztálya – a második gyökérfajhoz tartozó negyedik körös emberiséggel. Az emberi magzati növekedés folyamata nem csak a negyedik kör földi életét foglalja össze sűrítve, hanem a harmadik körét is. A fajta teljes terjedelmében röviden végig fut. Az okkultisták így éppen hogy képesek „magyarázatot adni” a tényleges farknyúlvánnyal születő gyerekekre, vagy arra a tényre, hogy az emberi magzatban egy időszakban a farok hossza kétszerese a kialakulóban levő lábak hosszának. Az állati élet számára hasznos valamennyi szerv lehetősége bele van zárva az emberbe – a Makrokozmosz mikrokozmoszába –, és természetellenes körülmények nem ritkán eredményezhetnek furcsa jelenségeket, amiket a darwinisták az „ősi tulajdonságokhoz való visszafejlődésnek” tekintenek.^{III/16} Valóban visszafejlődés, de aligha abban az értelemben, ahogyan napjaink empiristái elmélkednek róla!

^{III/15} „Ebben az időszakban – írja Darwin – az artériák ívszerű ágakban futnak, mintha a vért a kopoltyúkhöz szállítanák, amik nem léteznek a magasabb rendű gerinceseknél, bár a nyaki oldalon levő nyílások még megmaradnak, jelezve korábbi[?] helyzetüket.

Érdemes megjegyezni, hogy bár a kopoltyúnyílások teljesen feleslegesek mindenhol a halak és a kételtűek kivételével, azok megjelenését rendszeresen észlelik a gerincesek magzatainak fejlődésében. Alkalomadtán még gyerekek is születnek nyílással a nyakban, ami megfelel az egyik kopoltyúnyílásnak.

^{III/16} Azoknak, akik Hæckel-lel a kopoltyúnyílásokat és azok kísérő jelenségeit úgy tekintik, mint a kételtű és hal őseinkben meglévő egyik aktív funkció szemléltetőjét (lásd a 12. és a 13. szintjét), meg kellene magyarázniuk, hogy a magzati fejlődésben megjelenő „növényi levélke” (André Lefèvre professzor) miért nem tűni fel a 22 szintjükben, amelyeken keresztül a moneron végig haladt az emberré válás útján. Hæckel *nem* tart lehetségesnek egy *növényi* őst. Az embriológiai érv így egy kétélű kard, és itt azt vágja meg, aki hadakozik vele.

C. Darwinizmus és az ember ősisége: az emberszabású majmok és le- származásuk

A nyilvánosságot több kiváló, modern geológus és tudós arról tájékoztatja, hogy:

A geológiai korszakok minden becslése nem pusztán tökéletlen, de szükségszerűen lehetetlen is, mert nem ismerjük az okokat, amelyeken keresztül azoknak létezniük kellett, amik felgyorsították vagy késleltették az üledék-lerakódás folyamatát.^{III/17}

Most pedig egy másik, jól ismert tudós (Croll) kiszámítja, hogy a harmadkor vagy tizenöt, vagy két és fél millió éve kezdődött – az előbbi egy helyesebb számítás az ezoterikus tanítás szerint, mint az utóbbi –, ami úgy tűnik – legalább is ebben az esetben – nem jelent túl nagy eltérést. Az egzakt tudomány, amely elutasítja, hogy az embert „különleges teremtménynek” tekintse (bizonyos fokig a titkos tudomány is ugyanezt teszi), tetszése szerint megteheti, hogy nem vesz tudomást tanításunk első három, vagy inkább két és fél fájáról, a szellemiről, a félig asztrálisról és a félig emberiről. De aligha tudja ugyanezt megtenni a harmadikkal annak végéhez közeledő időszakában, a negyedikkel és az ötödik fajokkal, mivel már felosztja az emberiséget paleolitikumi és neolitikumi emberre.^{III/18} Francia geológusok (Gabriel és Mortillet) az embert a középső miocén korba helyezik, egyesek pedig még a másodidőszakba is, ahogyan de Quatrefages javasolja, míg az angol tudósok általában nem fogadják el a fajok ilyen ősiségét. De talán egy napon jobban fogják tudni. Ugyanis, ahogyan Sir Charles Lyell mondja:

Ha figyelembe vesszük az emberi csontok és eszközök hiányát vagy rendkívüli ritkaságát minden rétegben, legyen az akár tengeri, akár édesvízi, de még azokban is, amik az emberi lények milliói által lakott területek közvetlen közelségében keletkeztek, akkor fel fogunk készülni az emberi emlékek általános hiányára akár a jelenlegi, pleisztocén, akár régebbi időszakból származó jégkorszaki formációkban. Ha lett volna néhány vándor a jéggel borított szárazföldeken, vagy a jéghegyektől zsúfolt tengereken, és ha közülük néhány ott hagyta volna a csontjait vagy fegyvereit a morénákban vagy a tengeri hordalékban, évezredek eltelte után a geológusok esélye, hogy rátaláljanak valamelyikre, végtelenül kicsi.^{III/19}

A tudósok elkerülik, hogy lecövekeljenek bármilyen határozott kijelentés mellett az ember korát illetően, mivel valójában alig képesek bármit is csinálni, és így óriási mozgásteret hagyni a merész spekulációk számára. Mindazonáltal amíg az antropológusok többsége az ember létezését csak a jégkorszak utáni hordalék idejébe viszi vissza, vagyis abba, amit negyedidőszaknak neveznek, közülük azok, akik evolucionistaként az embert a majommal közös őshöz vezetik vissza, nem mutatnak túl nagy következetességet feltevéseikben. A darwini hipotézis a valóságban az ember sokkal nagyobb ősiségét kívánja meg, mint azt akár bizonytalanul is

^{III/17} Lefèvre: *Philosophy Historical and Critical*, II. 480. oldal, „Library of Contemporary Science”.

^{III/18} Bevalljuk, nem vagyunk képesek semmilyen jó okot találni E. Clodd magabiztos kijelentésére a *Knowledge*-ben. A neolitikum emberéről beszélve, „akivel kapcsolatban Grant Allen... egy élénk és élethű jellemzést adott”, és aki azoknak az embereknek a közvetlen őse, akiknek a maradványai Európa távoli szegleteiben rejtőznek, ahol partra vetődtek vagy összezsúfolódtak”, hozzáteszi: „De a paleolitikum emberei nem azonosíthatók semmilyen létező fajjal, ezek bármely fennmaradtnál jóval alacsonyabb rendű vademberek voltak, magasak, de alig felegyenesedettek, rövid lábakkal és elgörbült térdekkel, előreálló arcszögű, vagyis kinyúló, majomszerű állkapcsokkal és kicsi aggyal. Nem tudjuk megmondani, honnan jöttek, és a sírjukat a mai napig senki sem találta meg.”

Túl azon a lehetőségen, hogy lehetnek olyan emberek, akik *tudják*, honnan jöttek, és hogyan semmisültek meg, nem igaz azt állítani, hogy valamennyi paleolitikumi embert vagy azok maradványait „kicsi aggyal” találják meg. Az összes eddig megtalált közül a legrégebb koponya a „neandervölgyi koponya” átlagos térfogatú, és Huxley arra kényszerült, hogy bevallja, ez nem jelentett közeledést semmihez, ami a „hiányzó láncszem” lehetne. Vannak Indiában olyan bennszülött törzsek, amelyeknek a koponyája jóval kisebb és közelebb áll a majoméhoz, mint amit eddig megtaláltak a paleolitikumi ember koponyái közül.

^{III/19} *Antiquity of Man*, 246. oldal.

feltételezik a felületes gondolkodók. Ezt a kérdés legnagyobb szakértői bebizonyították, mint például Huxley. Ezért azok, akik elfogadják a darwini evolúciót, a tényből következően rendkívül szívósan ragaszkodnak ahhoz, hogy az ember valójában annyira ősi, hogy az nem esik messzire az okkult becsléstől.^{III/20} Az *Encyclopædia Britannica* szerény évezredei és a száz-ezer év, amiben az antropológia általában meghúzza az emberiség korának határait, teljesen mikroszkopikusnak látszanak, amikor összehasonlítjuk azokkal a számokkal, amiket Huxley alkalmazott merész feltevéseiben. Az előbbi valójában az ember eredeti fajából majomszerű barlanglakókat csinál. A nagy angol biológus abban a vágyában, hogy bebizonyítsa az ember emberszabású eredetét, azt bizonygatja, hogy az őseredeti majom átalakulásának emberi lény-nyé évmilliókkal korábban kellett történnie. Ugyanis a neandervölgyi koponya kiváló koponyatérfogatót elbírálva, függetlenül attól az állításától, hogy azt „majomszerű csontos falak” borítják, csatlakozva Grant Allen állításához, amely szerint ez a koponya

nagy kidudorodásokkal rendelkezik a homlokon, rendkívüli mértékben[?] hasonlít azokra, amik a gorillának a különösen vad megjelenést adják,^{III/21}

még Huxley is annak beismerésére kényszerült, hogy az említett koponya esetében az elméletét ismét megbuktatják

a mellette talált combcsontok tökéletesen emberi arányai, valamint a neandervölgyi koponya kiváló fejlettsége.

Mindezek következtében arról értesítenek bennünket, hogy ezek a koponyák:

világosan jelzik, hogy az őseredeti törzset, ahonnan az ember származik, többé már nem a legújabb harmadkorban kell keresniük azoknak, akik bármilyen formában elfogadják a progresszív fejlődés tanítását, hanem egy olyan korszakban kereshetők, ami távolabb van a mamuttól, mint az tőlünk.^{III/22}

^{III/20} A tényleges időtartam, ami egy ilyen elméleti átalakuláshoz kívánatos, szükségszerűen óriási. „Ha – mondja Pfaff professzor – a százezer évek alatt, amit önök [az evolucionisták] elfogadnak az paleolitikumi ember felemelkedése és saját idejük között, akkor az embernek az állattól való nagyobb távolságával nem bizonyítható [a legősibb ember éppen annyira eltávolodott az állattól, mint a jelenleg élő ember], hogy ésszerű alapra lehetne helyezni azt a hitet, hogy az ember az állatból fejlődött ki, és attól végtelenül apró lépésekben távolodott el. ... Minél hosszabb időtartamot állítunk be jelenkorunk és a paleolitikumi ember közé, annál fenyegetőbb és rombolóbb eredményt kapunk az ember állatból történő fokozatos fejlődésének elmélete számára.” Huxley azt írja (*Man's Place in Nature*, 159. oldal.), hogy a legnagyobbvalószínű becsléseket az ember ősiségére még tovább kell kiterjeszteni.

^{III/21} *Fortnightly Review*, 1882. Ennek az állításnak az alaptalanságát, csakúgy, mint az élénk fantáziájú Grant Allen sok más túlzását ügyesen feltárta R. Owen professzor, a kiváló anatómus a *Longman's Magazine* 1. számában. Meg kell-e különben ismételnünk, hogy a Cro-Magnoni paleolitikumi fajta nagyon sok, jelenleg létező fajnál is magasabb rendű?

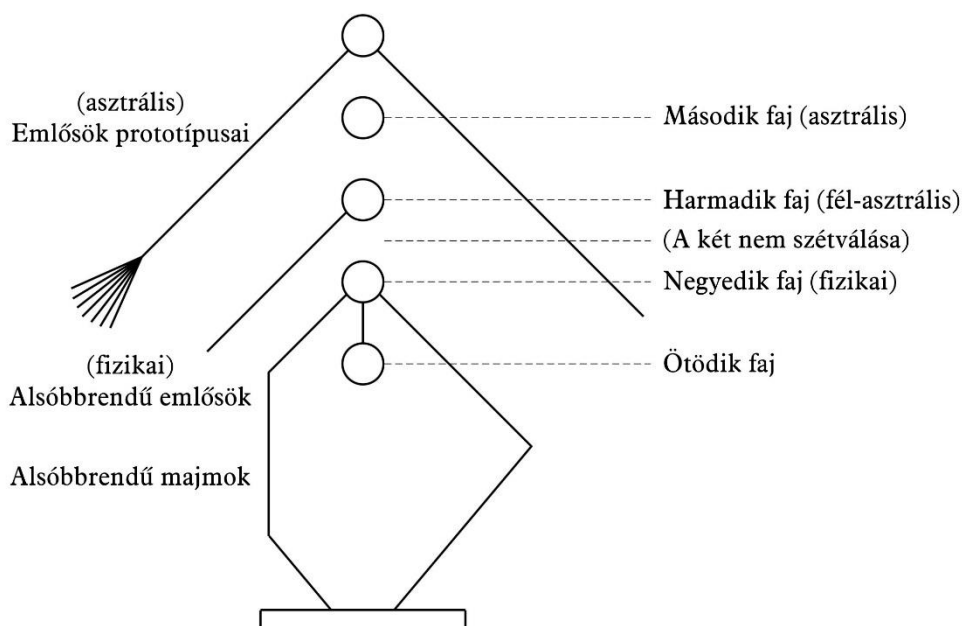
^{III/22} Így nyilvánvaló, hogy a tudomány soha nem fog álmodni egy harmadkor előtti emberről, és hogy de Quatrefages másodkori emberétől minden akadémikus és királyi társasági tag ájultan esik össze a rémülettől, mert a majom-elmélet fenntartásához a tudománynak az embert másodkor utánivá kell tennie. Éppen ez az, amivel de Quatrefages ugratta a darwinistákat, hozzátéve, hogy egészében több tudományos indoka van a majmot az embertől leszármaztatni, mint az embert az emberszabású majomtól. Ettől a kivételtől eltekintve a tudomány egyetlen megalapozott érvet sem tud felhozni az ember ősisége ellen. De ebben az esetben a modern evolúció sokkal többet kíván, mint Croll 15 millió éve a harmadidőszakra, két nagyon egyszerű, de jó okból kifolyóan: (a) nem találtak a miocén időszak előtt emberszabású majmot, és (b) az ember eszközmaradványait visszakövetették a pliocénig, és feltételezik – ha nem is fogadja el mindenki – a miocén üledékekben is. Akkor megint hol van a „hiányzó láncszem” ilyen esetben? És hogyan tudott akár egy paleolitikumi vadember, „Canstadt embere” gondolkodó emberré fejlődni a miocén állati driopithecus-ából ennyire rövid idő alatt? Az ember most érti meg az okot, hogy Darwin miért utasította el az elméletet, amely szerint csak 60 millió év telt el a kambriumi kor óta. „A jégkorszak kezdete óta történt kismértékű szervi változások alapján ítélt, és hozzáteszi, hogy az elmúlt 140 millió évet aligha lehet elégségesnek tekinteni az élet azon változatos formáinak kifejlődéséhez, amelyek nyilvánvalóan léteztek a kambriumi kor vége felé.” (Ch. Gould: *Mythical Monsters*, 84. oldal.)

Így tehát az ember *mérhetetlen* ősisége a tudományos elengedhetetlen feltétel a darwini evolúció kérdésében, mivel a legrégebbi paleolitikumi ember nem mutat észrevehető különbséget modern utódjához képest. Csak a legutóbbi időkben van az, hogy minden évvel elkezdő tágitani a szakadékot, ami most elválasztja az ősi tudománytól, mint Pliniusétól és Hippokratésztől. A régi írók egyike sem gúnyolódott az emberi és állati fajok fejlődésével kapcsolatos ősi tanításokon, ahogyan napjaink tudósai – geológusok és antropológusok – nyilvánvalóan megteszik.

Mi úgy tartjuk, hogy az emlősök osztálya az ember utáni negyedik kör terméke, a következő ábra – ahogyan az író megértette a tanítást – talán megvilágítja a folyamatot:

A majmok származása

Kezdeti asztrális ember

A természetellenes egyesülés mindig termékeny volt, mert akkor az emlősök osztálya még nem távolodott el eléggé a gyökértípusától^{III/23} – a kezdeti asztrális embertől – hogy kifejleszék a szükséges korlátokat. Az orvostudomány feljegyez emberi és állati szülők által nemzett szörnyeket még napjainkban is. A lehetőség ezért csak az egyik *körülmény*, nem pedig tény. Így az okkultizmus az, amely megoldja az egyik legkülönösebb problémát, amellyel az antropológusoknak szembe kell nézniük.

A gondolatok ingája a szélsőségek között leng. Miután felszabadította magát a teológia béklyói alól, a tudomány ellentétes téveszméket tett magáévá, és abban az igyekezetében, hogy a természetet tisztán materialista vonalak mentén értelmezze, felépítette a valaha volt leghóbortosabb elméletet, az ember származását egy kegyetlen és vad majomtól. Mostanra olyan mélyen meggyökerezett ez a tanítás ilyen vagy olyan formájában, hogy a legnagyobb herkulusi erőfeszítésre lesz szükség, hogy előidezzük végleges elutasítását. A darwinista antropológia az etnológusok lidérce, a modern materializmus életerős gyermeke, amely felnőtt, és egyre növekvő erőre tett szert, ahogyan az ember „teremtéséről” szóló teológiai legenda

^{III/23} Ne feledjük ezzel kapcsolatban az ezoterikus tanítást, ami elmondja, hogy az ember a harmadik körben hatalmas majomszerű formával rendelkezett az asztrális síkon. Ehhez hasonló volt a helyzet a jelenlegi kör harmadik fájának a végén. Így ez magyarázza meg a majmok *emberi* jellemzőit, különösen a későbbi emberszabásúakét, eltekintve attól a tényről, hogy ez utóbbiak öröklődéssel megőrzik hasonlóságukat az atlantiszi-lemuriai őseikhez.

ostobasága egyre nyilvánvalóbbá vált. Annak a különleges téveszmének a következtében erősödött meg, hogy – amint egy neves tudós megfogalmazza:

Minden hipotézis és elmélet az ember felemelkedésével kapcsolatban kettőre [az evolucionistára és a bibliai exoterikus magyarázatra] vezethető vissza. ... Nem létezik más elképzelhető magyarázat[!!].

A titkos kötetek antropológiája azonban a legjobb lehetséges válasz az ilyen értelmetlen állításokra.

Az anatómiai hasonlóság az ember és a magasabb rendű majom között, amit olyan gyakran idéznek a darwinisták, amikor valamilyen korábbi, mindkettő számára közös ősré mutatnak rá, egy érdekes problémát vet fel, amelynek megoldását az emberszabású fajok keletkezésének ezoterikus magyarázatában kell keresni. Ezt a magyarázatot teljesen használható formában megkaptuk, és ez azt állítja, hogy az őseredeti értelem nélküli fajok vadállatisága hatalmas, emberszerű szörnyek, az emberi és állati szülők ivadékainak létrejöttét eredményezte. Ahogyan az idő haladt, és a még mindig félig asztrális formák besűrűsödtek a fizikaiba, ezeknek a teremtenyeknek az utódait a külső körülmények módosították, amíg a méretében kisebb fajta a miocén időszak alsóbb rendű majmaiban csúcsosodott ki. A későbbi atlantisziak ezekkel megismételték az „értelem nélküliek” bűnét, ezúttal azonban teljes felelősséggel. Büntették eredményei voltak azok a majmok, amiket most emberszabásúakként ismerünk.

Hasznos lehet összehasonlítani ezt a nagyon egyszerű elméletet – és ezt pusztán csak egy hipotézisként szeretnénk felkínálni a hitetlenkedőknek – a darwini rendszerrel, amely annyira tele van leküzdhetetlen akadályokkal, hogy amikor egyet sikerül feloldani egy többé-kevésbé szellemes hipotézissel, akkor azonnal tíz még rosszabb nehézséget fedeznek fel az egy elrendezett mögött.

IV. fejezet A geológiai korok, faji ciklusok időtartama és az ember ősisége

Évmilliók merültek el a Lethe-ben, nem hagyva több emléket az avatatlanok emlékeztetésére, mint az ortodox nyugati kronológia néhány ezer éve az ember keletkezésére és az őseredeti fajok történelmére.

Minden az emberi faj ősiségére talált bizonyítékoktól függ. Ha a pliocén vagy akár a miocén korszak még vitatott embere a homo primigenius volt, akkor a tudománynak *lehet* igaza (a vita kedvéért), amikor jelenlegi antropológiáját – ami a homo sapiens keletkezésének és módjának időpontját illeti – a darwini elméletre alapozza.^{IV/1} De ha bármikor is emberi csontvázakat fedeznek fel az eocén üledékekben, miközben emberszabású majmok maradványait nem találják meg, és az ember emberszabásúakat megelőző létezése így bizonyosságot nyer, akkor a darwinistáknak találékonyságukat egy másik irányba kell kifejteniük. Ráadásul jól tájékozott körökben azt mondják, hogy a XX. század első évtizedei csendesek lesznek, amikor ilyen tagadhatatlan bizonyítékok az ember elsőségére elő fognak bukkanni.

Még most is sok bizonyíték kerül elő annak bizonyítására, hogy a városok alapítására, civilizációk megjelenésére és különböző egyéb történelmi eseményekre eddig meghatározott időpontokat képtelenül megnyirbálták. Ezt egy békejobb ajánlatként tették a bibliai kronológiának. Ed. Lartet, a jól ismert paleontológus írja:

^{IV/1} Itt megjegyezhetjük, hogy azok a darwinisták, akik Grant Allen-nel együtt a „szőrös, fán élő” őseinket egészen az eocén korba helyezik vissza, kínos kényszerhelyzetbe kormányozzák magukat. Semmilyen emberszabású majom-maradvány – amit többé-kevésbé az ember és az emberszabású majom híres közös ősének lehetne kinevezni – nem jelenik meg az eocén üledékekben. Az emberszabású majom első megjelenése a miocén korhoz kötődik.

Nem található olyan időpont Mózes Könyveiben, amely meghatározná az ősi emberiség születési dátumát.

A kronológusok azonban 15 évszázadon keresztül megpróbálták a *Biblia* tényeit összhangba kényszeríteni saját rendszerükkel. Így nem kevesebb, mint 150 különböző vélemény alakult ki a „teremtés” egyszerű időpontját illetően.

A szélső változatok között pedig egy 3194 éves különbség van annak az időtartamnak a kiszámításában, ami a világ kezdete és Krisztus születése között eltelt. Az elmúlt néhány évben az archeológusok ugyancsak közel 3000 évvel visszább vitték a babiloni civilizáció kezdetét. Az alapító hengeren, amit Nabodinus, a babiloni király – akit Cyrus győzött le – helyezett le, megtalálták az előbbi feljegyzéseit, amelyekben arról beszél, hogy felfedezte az alapkövet, ami ahhoz az eredeti templomhoz tartozott, amelynek építője Naram-Sin, Sargon fia, az akkád, Babilon legyőzője volt, aki 3200 évvel az ő ideje előtt élt.^{IV/2}

Az *Isis Unveiled*-ben bemutattuk, hogy azok, akik a történelmet a zsidók kronológiájára alapozzák – egy olyan fajéra, amelynek nem volt sajátja, és elutasította a nyugatit a XII. századig –, útjukat tévesztik, mert a zsidó magyarázatot csak a kabbalista számításokon keresztül lehetne követni, és csak akkor lenne a kulcs a kezünkben. Úgy jellemeztük a néhai George Smith káldeai és asszír kronológiáját, amelyet úgy alakított, hogy passzoljon Mózeséhez, hogy az teljesen fantasztikus. Most pedig, legalábbis ebben az értelemben a későbbi aszsirológusok megerősítik a cáfolatunkat. Ugyanis amíg George Smith úgy állítja be I. Sargont (Mózes prototípusát), hogy i.e. 1600 körül uralkodott Akkad városában – valószínűleg Mózes iránti rejtett tiszteletből, akinek a virágkorát a *Biblia* i.e. 1571-re teszi –, most megtudjuk a hat Hibbert-előadás elsőjéből, amiket az oxfordi A.H. Sayce professzor tartott 1887-ben, hogy:

A régi nézeteket Babilon korai krónikáiról és vallásairól nagymértékben módosították a jelenlegi felfedezések. Most egyetértés van abban, hogy az első szemita birodalom az akkád Sargon-é volt, aki egy nagy könyvtárat alapított, támogatta az irodalmat, és kiterjesztette hódításait a tengeren túl Ciprusig. Most úgy tudjuk, hogy i. e. 3750 körül uralkodott. ... A franciák által Tel-loh-nál talált akkád műemlékeknek még régebbieknek kell lenniük, egészen kb. i. e. 4000-ig kell visszamennünk hozzájuk.

Más szavakkal, a *Biblia* kronológiájának megfelelően a világ teremtésétől számított negyedik évig, és amikor Ádám még pólyás volt. Esetleg még néhány év múlva a 4000 év tovább is kibővíthető. A jól ismert oxfordi előadó megjegyezte az „A vallás eredete és elterjedése, ahogyan ezt az ősi babiloniak vallása szemlélteti” című értekezésében, hogy:

A babiloni vallás eredetének és történelmének módszeres nyomon követésében felmerülő nehézségek jelentősek voltak. A témával kapcsolatos ismereteink forrásai szinte teljesen óriásiak voltak, és nagyon kevés segítséget lehet kapni a klasszikus vagy a keleti íróktól. Valójában tagadhatatlan tény volt, hogy a babiloni papság szándékosan szinte leküzdhetetlen akadályok tengerébe csomagolta be a vallásos szövegek tanulmányozását.

Az, hogy „szándékosan” összezavarták a dátumokat és főleg az események sorrendjét, tagadhatatlan, és pedig nagyon jó okuk volt rá: írásaik és feljegyzéseik mind ezoterikusak voltak. A babiloni papok nem tettek mást, mint a többi ősi nép papsága. A feljegyzéseiket csak a beavatottak és azok tanítványai értették, és csak az utóbbiakat láttál el a valódi jelentést feltáró kulcsokkal. Sayce professzor megjegyzései azonban ígéretesek. Elmagyarázza ugyanis a nehézséget, amikor ezt mondja:

A ninivei könyvtár leginkább a régebbi babiloni szövegek másolatait tartalmazta, és a másolók csak azokat a táblákat válogatták ki, amelyek iránt az asszír hódítók különös érdeklődést

^{IV/2} Ed. Lartet: „Nouvelles Recherches sur la Coexistence de l'Homme et des Grands Mammifères Fossils de la Dernière Période Géologique.” *Annales des Soc. Nat.*, XV. 256.

mutattak, amik viszonylag későbbi korhoz tartoztak, és ez nagyban hozzájárult mind közül a legnagyobb nehézségünkhöz, nevezetesen ahhoz, hogy nagyon gyakran a sötétben tapogatóztunk a hiteles bizonyíték korát illetően, és anyagaink pontos történelmi értékével kapcsolatban.

Így joggal következtethetünk arra, hogy néhány még újabb felfedezés annak szükségességéhez vezet, hogy a babiloni dátumokat messze i.e. 4000 elé toljuk, vagyis hogy *kozmosz előttieket* csináljunk belőlük minden *Biblia*-hívő megítélése szerint.

Milyen sokkal többet tudhatott volna meg a paleontológia, ha munkák millióit nem pusztították volna el! Beszélhetünk az Alexandriai Könyvtárról, amit háromszor romboltak le, először Julius Caesar i.e. 48-ban, majd i.sz. 390-ben, végül pedig i.sz. 640-ben Omar kalifa tábornoka. Mi ez összehasonlítva azokkal a művekkel és feljegyzésekkel, amik az őseredeti atlantiszi könyvtárakban elpusztultak, ahol azt mondják, hogy a feljegyzéseket óriási özönvíz előtti szörnyek cserzett bőreire írták le? Vagy összehasonlítva a számtalan kínai könyv elpusztításával a Tsin császári dinasztia alapítójának, Tsin Shi Hwang-ti-nek a parancsára i.e. 213-ban? Nyilvánvalóan a Birodalmi Babiloni Könyvtár agyagtáblái és a kínai gyűjtemények felbecsülhetetlen kincsei soha nem tartalmazhattak olyan információt, mint amivel az egyik ilyen említett „atlantiszi” bőr szolgálhatott volna a tudatlan világ számára.

De a tudomány még ezekkel a rendkívül hiányos rendelkezésre álló adatokkal is képes volt felismerni annak szükségességét, hogy szinte minden babiloni időpontot visszább kell dátumozni, és ezt jócskán meg is tette. Sayce professzortól megtudjuk, hogy még az Alsó-Babilonban levő, Tel-loh-nál található ősi szobrokat is hirtelen olyan korúnak határozták meg, ami egyidejű az egyiptomi negyedik dinasztiával.^{IV/3} Sajnos, a dinasztiák és a piramisok osztoznak a geológiai korszakok végzetében, időpontjaik önkényesek, és az adott tudósok szeszélyeitől függnék. Azt mondják, az archeológusok most tudják, hogy az imént említett szobrokat zöld dioritból faragták, ami csak a Sinai félszigeten szerezhető be, és

Ezek megegyeznek művészeti stílusukban és az alkalmazott alapvető méretekben a harmadik és negyedik egyiptomi dinasztia piramisépítőinek hasonló diorit szobraival. ... Továbbá a sinai kőbányák babiloni elfoglalásának egyedül lehetséges időszakát röviddel annak a korszaknak a lezárása utánra kell helyezni, amelyben a piramisokat építették, és csak így érthetjük meg, a Sinai név hogyan származhat a Sin-ből, az ősi babiloni Holdistenből.

Ez nagyon logikus, de milyen időpontokat állapítanak meg ezekre a dinasztiákra? Sanchuniathon és Manetho kortábláit – vagy bármit, ami fennmaradt belőlük, miután szent Eusebius kezelésbe vette azokat – elutasítják, és még akkor meg kell elégednünk az i.e. négy vagy ötezer évvel, amit olyan bőkezűen kimérnek Egyiptomnak. Mindenesetre, egy pontot megnyerünk. Végül is van egy város a föld felszínén, amelynek legalább hatezer évet engedélyeznek, és ez Eridu. A geológia fedezte fel. Ismét Sayce professzort idézve:

Most már ők is képesek időt szakítani a Perzsa-öböl felső részének elhomokosodásához, amihez 5-6000 évre volt szükség attól kezdve, hogy Eridu – amely most kb. 40 km-re a szárazföldön van – az Eufrátesz torkolatánál levő tengeri kikötő, és a Dél-Arábiával és Indiával folytatott babiloni kereskedelem székhelye volt. Mi több, az új kronológia időt biztosít a fogyatkozások hosszú sorozatához, amiket a „Bel megfigyelései” című nagyszerű csillagászati munkában jegyeztek fel. Az is lehetővé válik, hogy megértsük az egyébként zavarba ejtő változást a tavaszi napéjegyenlőség helyzetében, amely azóta történt, hogy a jelenlegi állatövei jegyeket a legkorábbi babiloni csillagászok elnevezték. Amikor az akkád naptárat összeállították, és az akkád hónapokat megnevezték, a Nap a tavaszi napéjegyenlőség idején nem ott volt, mint most, a Halakban, vagy akár a Kosban, hanem a Bikában. Mivel a napéjegyenlőségek precessziójának sebessége ismert, ezért tudjuk, hogy a tavaszi napéjegyenlőségkor a Nap kb. i.e. 4700-tól kezdő-

^{IV/3} Lásd: A Hibbert-előadások, 1887. 33. oldal.

dően volt a Bikában, és így megkapjuk a csillagászati időkorlátokat, amiket nem lehet kétségbe vonni.^{IV/4}

Világosabbá teheti beállítottságunkat, ha azonnal kijelentjük, hogy Sir C. Lyell nevezékát használjuk a korokra és időszakokra, és hogy amikor a másod- és harmadkorról, az eocén, miocén és pliocén korszakokról beszélünk, ezt egyszerűen azért tesszük, hogy a tényeink jobban érthetőek legyenek. Mivel ezek a korok és időszakok még nem elismert rögzített és meghatározott időtartamok, és mivel különböző időpontokban 2,5-15 millió évre tették ugyanazt a korszakot (a harmadkort), és mivel nincs két olyan geológus vagy természettudós, aki egyetérteni látszana ebben a kérdésben. Ezért az ezoterikus tanítások teljesen közömbösek maradhatnak az ember másod- vagy harmadkorban történő megjelenésére. Ha az utóbbi időpontjára akár még a 15 millió éves időtartamot is megengedhetjük, akkor az rendben van, mert az okkult tanítás, amely féltékenyen őrzi valódi és helyes értékeit az első, a második, és a harmadik gyökérfaj kétharmadát illetően, csak egyetlen ponton – Vaivasvata Manu emberiségének korával kapcsolatban – nyújt tiszta felvilágosítást.^{IV/5}

Egy másik határozott kijelentés az, hogy az úgynevezett eocén korszak során a kontinens, amelyhez a negyedik faj tartozott, amelyen élt és halt, már mutatta az elsüllyedés első előjeleit, és hogy a miocén korszakban történt, hogy az végül elpusztult, a Platón által említett kis sziget kivételével. Ezeket a pontokat kell most megvizsgálnunk a tudományos adatokkal.

A. Modern tudományos találgatások a bolygó, az állati fejlődés és az ember koráról

Lehet, hogy nem szabadna egy pillantást sem vetni a szakértők munkáira? A. Winchell professzor műve a *World-Life: Comparative Geology* érdekes adatokat szolgáltat. Ebben a csillagköd-elmélet egyik ellenségével találkozunk, aki *odium theologicum*-a* kalapácsának minden erejével sújt le a tudomány főszereplőinek leginkább zavaros hipotéziseire a csillagközi és kozmikus jelenségek témájában, amik e tudósoknak a földi időtartamokhoz való viszonyain alapulnak. A „két gazdag fantáziájú fizikus és természettudós” nem nagyon boldogul egymás mellé helyezett saját spekulatív számításaik özönében, és leginkább siralmasan leszerepelnek. Majd így írja:

Sir William Thompson a kihűlés megfigyelt alapelvei alapján arra a következtetésre jut, hogy tízmillió évnél nem több [máshol százmilliót mond] telhetett el azóta, hogy a föld hőmérséklete elegendően lecsökkent ahhoz, hogy növényi életet tartson fenn.^{IV/6} Helmholtz úgy számol, hogy 20 millió évnél elegendőnek kell lennie ahhoz, hogy az eredeti csillagköd besűrűsödjön a Nap jelenlegi méretére. S. Newcomb professzornak csak 10 millió évre volt szüksége a 100°C eléréséhez.^{IV/7} Croll 70 millió évet becsül a hó szétszóródására.^{IV/8} Bischof számítása szerint 350 millió évre volt szükség, hogy a Föld lehűljön 2000-ről 200°C-ra. Reade, aki becslését az elhordási ütem megfigyelésére alapozza, 500 millió évet javasol az Európában történt leülepedés kezdete óta.^{IV/9} Lyell egy durva, 140 millió éves becslést kockáztatott meg, Darwin úgy gondolta, hogy 300 millió évre volt szüksége a szerves átalakulásoknak, amelyekről elmélete szól, Huxley pedig hajlandó egymilliárd[!] évet becsülni. ... Egyes biológusok... úgy tűnnek, hogy

^{IV/4} Egy Hibbert-előadásokról szóló beszámolóból, 1887. A. H. Sayce: *Lectures on the Origin and Growth of Religion, as Illustrated by the Religion of the Ancient Babylonians*.

^{IV/5} Lásd: „A brahmanák időszámítása” című fejezetet a Titkos Tanítás 4. kötet, 111-125. oldalán.

* Egyházi személyek közötti gyűlölködés. – a ford. megj.

^{IV/6} Thomson és Tait: *Nat. Philos.*, D. mell. Royal Soc. forf. Edin., XXIII. 1. pont.

^{IV/7} *Popular Astronomy*, 509. oldal.

^{IV/8} *Climate and Time*, 335. oldal.

^{IV/9} Address, Kiverpool Geological Society, 1876.

szorosan becsukják a szemüket, és egyetlen szökkenéssel beleugranak évmilliók szakadékába, amelyet nem becsülnek meg kielégítőbb módon, mint a végtelent.^{IV/10}

Ezután azzal folytatja, hogy megadja azokat, amiket helyesebb geológiai értékeknek tekint, ezekből néhány is elég lesz.

Sir William Thompson szerint „a megkérgesedett világ teljes kora 80 millió év”, és Houghton professzornak azon minimális időtartamra vonatkozó számításával egyetértve, amely Európa és Ázsia felemelkedése óta eltelt, három hipotetikus kort ad meg a három *lehetséges* kiemelkedési módra, amik a 640.730 éves szerény értéktől a 4,170.000 éven keresztül az óriási 27,491.000 évig változnak!!

Ahogy látjuk, ez elég ahhoz, hogy lefedje kijelentéseinket a négy kontinenssel kapcsolatban, sőt még a brahmanák számait is.

További számítások eredményeként, amelyeknek részleteit az olvasó megtalálja Winchell professzor munkájában,^{IV/11} Houghton a bolygó leülepedési korszakát 11,7 millió évre becsülte. Ezt az értéket a szerző túlságosan kicsinek találta, aki haladéktalanul kiterjesztette azt 37 millió évre.

Továbbá Croll szerint^{IV/12} két és félmillió év „írja le a harmadkor kezdete óta eltelt időt” az egyik munkában, és nézetének egy másik módosítása szerint csak 15 millió év telt el az eocén korszak kezdete óta,^{IV/13} és mivel ez az első a három harmadidőszaki periódus közül, függőben hagyja a tanulmányozót a 2,5 és a 15 millió év között. De ha ragaszkodunk az iménti mérsékelt számokhoz, akkor a világ teljes kéreggel rendelkező kora 131,600.000 év lenne.^{IV/14}

Mivel az utolsó jégkorszaki periódus ezelőtt 240 000 évtől 80 000 évig tartott (Croll professzor véleménye), ezért az embernek a Földön 100-120 000 éve kellett megjelenennie, Viszont ahogyan Winchell professzor mondja a mediterrán faj ősiségével kapcsolatban:

Általában úgy hiszik, hogy a megjelenése a kontinentális eljegesedés későbbi visszahúzóadásának idején történt. Ezt azonban nem érinti a fekete és a barna fajok ősiségét, mivel számos bizonyíték van annak létezésére a délebbi területeken a jégkorszakot megelőző távoli időkből.^{IV/15}

A geológiai *bizonyosság és egyetértés* mintapéldányaként még kiegészíthetjük a következő számokkal. Három szakértő – T. Belt, Robert Hunt és J. Croll akadémikusok – megbecsülve a jégkorszak óta eltelt időt, a következő számokat adják meg, amelyek szinte hihetetlen mértékben eltérnek egymástól:

Belt	20 000 év
Hunt	80 000 év
Croll	240 000 év ^{IV/16}

Nem csoda, hogy Pengelly bevallja:

Jelenleg – de talán mindig így lesz – lehetetlen akár csak megközelítően is leszűkíteni a geológiai időpontokat évekre, sőt akár évezredekre is.

Egy bölcs tanács az okkultistáktól a geológus uraknak: követniük kellene a szabadkőművesek megfontolt példáját. Azt mondják, hogy a kronológia nem tudja megmérni a teremtés ko-

^{IV/10} *World-Life*, 179, 180. oldalak.

^{IV/11} *Ugyanott*, 367, 368. oldalak.

^{IV/12} *Climate and Time*.

^{IV/13} Idézve Ch. Gould: *Mythical Monsters*, 84. oldal.

^{IV/14} Bischof szerint 1,004.177 év, Chevandler számításai szerint 672 788 év volt szükséges az úgynevezett szénülési folyamathoz. „A harmadidőszak üledékeinek kifejlődéséhez szükséges időnek, amiknek a vastagsága 900 és 1500 m között változik, legalább 350 000 évnél kell lennie.” (Lásd: *Force and Matter*, Büchner, 159. oldal, 1884. kiadás.)

^{IV/15} *Idézett mű*, 379. oldal.

^{IV/16} Lásd azonban: „A jégkorszaki éghajlat és idő”, *Popular Science Review*, XIV. 242.

rát, ezért az „Ösiség- és eredetszertartásuk” 9 db nullát használ a valóság legjobb megközelítéseként.

Ugyanez a bizonytalanság, zűrzavar és nézeteltérés uralkodik minden más témában.

Az ember leszármazásának tudományos szaktekintélyei minden gyakorlati szempontból téveszmében és kelepében vannak. A Brit Akadémián sok anti-darwinista van, és a természetes kiválasztódás kezdi elveszíteni a talaját. Bár egykor megváltónak tekintették, amely úgy tűnt, hogy megmenti az elméleti tudósokat attól, hogy végleg a terméketlen hipotézisek intellektuális szakadékába zuhanjanak, most elkezdene bizalmatlanok lenni vele szemben. Még Huxley is az „iskolakerülés” jeleit mutatja, és úgy gondolja, hogy „a természetes kiválasztódás *nem az egyedüli tényező*”:

Nagymértékben gyanítjuk, hogy [a természet] nem végez jelentős ugrásokat a változások útján sem most, sem régebben, és hogy ezek az ugrásszerű átalakulások néhány olyan hézagot hoznak létre, amelyek az ismert formák sorozatában létezni látszanak.^{IV/17}

Továbbá C. R. Bree így érvel a Darwin elméletében levő végzetes résekkel kapcsolatban:

Ismét emlékeztünkbe kell idéznünk, hogy az átmeneti formáknak óriási számúaknak kell lenniük. ... St. George Mivart úgy hiszi, hogy az evolúcióban lezajló változás gyorsabban lejátszódhat, mint azt általában hiszik, viszont Darwin bátran ragaszkodik a meggyőződéséhez, és ismét elmondja: „*natura non facit saltum*” [a természet nem végez ugrásokat].^{IV/18}

Ebben az okkultisták megegyeznek Darwinnal.

Az ezoterikus tanítás teljesen megerősíti a természet lassú és méltóságteljes előrehaladásának elképzelését. A „bolygói impulzusok” mind periodikusak. Mégis, ez a darwini elmélet, amely kisebb részleteiben helyes, nem egyezik meg jobban az okkultizmussal, mint Wallace-szal, aki a *Contribution to the Theory of Natural Selection* című művében elég meggyőzően bizonyítja be, hogy a természetes kiválasztásnál valamivel *többre* van szükség a fizikai ember létrehozásához.

Vizsgáljuk meg most ezzel a tudományos elmélettel szemben felmerülő *tudományos* kifogásokat, és lássuk, melyek azok.

St. George Mivart-nál ilyen érvelést találunk:

Szerény számítás lesz elfogadni 25 millió évet a felső szilurig tartó (azt is beleértve) rétegek leülepedésére. Tehát ha e leülepedés során elvégzett evolúciós tevékenység csak egy század részét jelent a teljes összegnek, akkor 2,5 milliárd évre van szükségünk az egész állati birodalom jelenlegi szintre történő teljes kifejlődéséhez. Azonban még ennek egynegyede is jóval túllépi azt az időt, amit a fizika és csillagászat képes elfogadni a folyamat lejátszódására.

Végül, létezik egy akadály annak okával kapcsolatban, hogy a kőületekben gazdag üledékek miért hiányoznak a legrégebbi üledékekben, ha az élet akkor annyira burjánzó és változatos volt, mint amilyennek a darwini elmélet szerint lennie kellett. Darwin maga ismeri be, hogy „a jelenlegi állapotnak megmagyarázhatatlannak kell maradnia, és ezt valóban fel lehet hozni jogos érvként a nézeteink ellen”, amelyekkel a könyvében foglalkozik.

Így tehát a részletes fokozatos átmeneti formák jelentős (és a darwini alapelvek szerint csaknem megmagyarázhatatlan) hiányával találkozunk. Valamennyi legfeltűnőbb csoport – denevérek, szárnyas gyíkok, teknősök, ichthyosaurusok, stb. – egyszer csak megjelenik a színen. Még a ló, az az állat, amelynek a családfája talán a legjobban fennmaradt, sem nyújtja a meghatározott eredet meggyőző bizonyítékát a jelentős váratlan módosulásra, míg egyes formákról, mint a labirinthodontiák és a trilobiták, amelyek úgy tunktek, hogy fokozatos változást mutattak, a további kutatás bebizonyította, hogy semmi ilyesmi nem történt velük. ... Mindezek az akadályok elkerülhetők, ha beismerjük, hogy az összetettség valamennyi fokát képviselő állati élet új formái időről időre viszonylag hirtelen jelennek meg, mivel olyan törvényeknek megfelelően fejlődnek ki, amelyek részben a környezeti körülményektől függenek, részben pedig belsőktől, amelyek hasonlóak ahhoz a módhoz,

^{IV/17} Kölliker Criticism-ének ismertetése.

^{IV/18} *Fallacies of Darwinism*, 160. oldal.

ahogyan a kristályok (és talán a jelenlegi kutatások szerint az élet legalsóbb formái is) önmagukat felépítik anyagi alkotóelemeik belső törvényei szerint, valamint összhangban és megfelelően minden környezeti hatásnak és körülménynek.^{IV/19}

„Az anyagi alkotóelemeik belső törvényei”. Ezek bölcs szavak, és a lehetőség beismerése megfontolt dolog. De hogyan lehet ezeket a belső törvényeket valaha is felismerni, ha az okkult tanítást félre kell lökni? Ahogyan egy barát írja, amikor felhívja a figyelmünket a fenti elmélkedésekre:

Más szavakkal, a bolygó élet-impulzusok tanítását el kell fogadni. Egyébként, miért rögzülnek meg most a fajok, és miért hanyatlanak vissza még a házasított galamb fajták és sok más állat is, amikor magukra maradnak?

De a bolygó élet-impulzusról szóló tanítást világosan meg kell határozni, és tisztán meg kell érteni, ha a jelenlegi zűrzavarból nem akarunk még nagyobb kuszaságot csinálni. Mindezek a nehézségek eltűnnének, mint ahogyan az éjszaka homálya feloszlik a felkelő nap fényétől, ha a következő ezoterikus alaptételeket elfogadnák:

- (a) Bolygó láncunk hihetetlen ősiségének létezése,
- (b) A hét kör valóságosága,
- (c) Az emberi fajok szétválása (a tisztán antropológiai osztályozáson túl) hét különálló gyökérfajra, amelyek közül a jelenlegi európai emberiség az ötödik,
- (d) Az ember ősisége ebben a (negyedik) körben,
- (e) Hogy ezek a fajok az éteriességből az anyagiságba fejlődnek, majd az utóbbiból ismét vissza a viszonylagos fizikai felhígulásba, és így minden élő (úgynevezett) *szerves* állatfaj, a növényzetet is beleértve minden új gyökérfajjal megváltozik.

Ha ezt elfogadnák, még ha csak más, és nyilvánvalóan érettebb megfontolás alapján nem kevésbé abszurd feltételezésekkel együtt is – ha már az okkult elméleteket jelenleg „abszurdnak” kell tekinteni –, akkor minden akadályt eltennének láb alól. Természetesen a tudománynak meg kellene próbálnia a jelenleginél logikusabbnak lennie, mivel aligha tartható fenn az embernek egy emberszabású őstől való származási elmélete, és ugyanazzal a levegővétellel tagadni egy ilyen ember ősiségét! Ha egyszer Huxley „a majom és az ember közötti hatalmas értelmi szakadékról” és „a közöttük levő jelenlegi óriási távolságról” beszél,^{IV/20} és beismeri tudományos engedmények kiterjesztésének szükségességét az ember földi korával kapcsolatban egy ilyen lassú és fokozatos fejlődéshez, akkor legalább mindazoknak a tudósoknak, akik az ő gondolkodásmódját követik, el kellene jutniuk legalább néhány megközelítő számhoz, és egyet kellene érteniük ezeknek a pliocén, miocén és eocén időszakoknak a valószínű időtartamában, amelyekről olyan sokat beszélnek, és amelyekről semmi konkrétat nem tudnak, még ha azokon *túl* nem is mernek kockáztatni. De úgy tűnik, nincs két olyan tudós, aki egyetértene. Minden időszak látszólag egy rejtély az időtartamában, és állandó bosszúság a geológusok számára, és ahogyan bemutattuk, képtelenek összhangba hozni következtetéseiket még a viszonylag nem túl régi geológiai képződményekkel kapcsolatban sem. Így nem bízhatunk meg a számaikban, amikor megadnak bármit is, nekik mindegy, akár évmilliókról, vagy csak évezredekéről beszélnek!

Mindaz, amit mondtunk, megerősíthető az általuk tett vallomásokkal és azok összegzésével, amik megtalálhatók a „Tudományok páholyában”, az *Encyclopædia Britannica*-ban, amely a geológiai és antropológiai talányok elfogadott középértékeit mutatja. Ebben a munkában a leginkább mértékadó vélemények krémjét fölözik le és mutatják be, mindazonáltal azt találjuk, hogy elutasítják bármely határozott kronológiai időpont megjelölését, még olyan viszonylag késői korszakok esetében is, mint a neolitikum, bár csodák csodája, egy korszakot bizonyos geológiai periódusok kezdetéhez kötnek, legalább is egy páréhoz, amelyeknek az

^{IV/19} *The Genesis of Species*, IV. fejezet, 160-162. oldalak, 1871-es kiadás.

^{IV/20} *Man's Place in Nature*, 102. oldal, lábjegyzet.

időtartamát nehezen lehetne tovább rövidíteni anélkül, hogy azonnal összeütközésbe ne kerüljenek a tényekkel.

Így a nagy enciklopédia a következőt feltételezi:

Százmillió év telt el... Földünk megszilárdulása óta, amikor az élet legkorábbi formái megjelentek rajta.^{IV/21}

Viszont teljesen reménytelennek tűnik megpróbálni a modern geológusokat és etnológusokat megtéríteni, mint ahogyan a darwinista természettudósokat is ráébreszteni a tévedéseikre. Az árja gyökérfajról és annak eredetéről a tudomány éppoly keveset tud, mint a más bolygóról származó emberekről. Flammarion és néhány misztikus csillagász kivételével még más bolygók lakhatóságát is leginkább tagadják. Viszont a nagy adeptus-csillagászok voltak az árják legkorábbi fajainak azon tudósai, akik sokkal többet tudtak a Mars és a Vénusz fajairól, mint a modern antropológusok tudnak a Föld korai időszakainak embereiről.

Tegyük most félre egy időre a modern tudományt, és forduljunk az ősi tudás felé. Ahogyan a régi tudósok biztosítanak bennünket, minden ilyen geológiai kataklizma – az óceánok rengetegétől, a vízözönöktől és a kontinensek kiemelkedéseitől korunk ciklonjaiig, hurrikánjaiig, földrengéseitől, vulkánkitöréseitől, szökőárjaiig, sőt még a kivételes időjárásáig és az évszakok látszólagos eltolódásáig, ami elképeszti az összes európai és amerikai meteorológust, a Holdnak és a bolygónak köszönhető és tőlük függ. Hogyne, még az egyszerű és elhanyagolt csillagképeknek is megvan az óriási hatása a meteorológiai és kozmikus változásokra a Földünkön és azon belül. Fordítsuk most egy percre figyelmünket csillagközi zsarnokainkra, bolygónk és az emberiség uralkodóira. A modern tudomány tagadja bármi ilyen hatás létezését, az ősi tudomány határozottan állítja. Megnézzük mindkettőt, mit mondanak erre a kérdésre.

B. A bolygóláncokról és azok sokféleségéről

Vajon tudtak-e a régiek a sajátjukon kívüli világokról? Melyek az okkultisták adatai, amik bizonyítják, hogy minden bolygó világok egy hetes lánc – amelynek csupán egy tagja látható –, és hogy ezek „ember-hordozók” voltak is, lesznek is, és most is azok, csakúgy, mint minden látható csillag vagy bolygó? Mit értenek „egy morális és fizikai hatáson”, amit a csillagközi világ gyakorol a bolygónkra?

Ilyen kérdéseket tesznek fel gyakran nekünk, és ezeket meg kell vizsgálnunk minden megközelítési módból. A két kérdés közül az elsőre a válasz: Hiszünk ebben, mert az első törvény a természetben az egységesség és a sokféleség, a második pedig az analógia. „Amint fent, úgy lent.” Az az idő örökre elmúlt, amikor jámbor őseink azt hitték, hogy a Földünk az Univerzum középpontja, és az egyház öntelt szolgálival ragaszkodhatott ahhoz, hogy azt a feltételezést, amely szerint bármely más bolygó is lakott lehet, istenkáromlásnak kell tekinteni. Ádám és Éva, a kígyó és az eredendő bűn, amit a vér általi engesztelés követett, túlságosan hosszú ideig állt a fejlődés útjában, és így az egyetemes igazságot feláldozták a kisemberek esztelen önteltségének oltárán.

Nos, melyek a keresett bizonyítékok? Az avatatlanok számára a deduktív bizonyítékon és a logikus következtetésen kívül semmi. Az okkultisták számára, akik hisznek a látnokok és beavatottak számtalan generációja által megszerzett tudásban, a titkos könyvekben kínált adatok teljesen kielégítőek. Az általános nyilvánosságnak azonban más bizonyítékokra van szüksége. Van néhány olyan kabbalista, de még néhány keleti okkultista is, akiknek nem sikerül egységes bizonyítékot találnia erre a kérdésre a népek misztikus műveiben, és akik haboznak elfogadni ezt a tanítást. Még ilyen „egységes bizonyíték” is elő fog fog kerülni hamarosan. Mind-

^{IV/21} X. kötet, „Geológia” szócikk, 227. oldal. „Százmillió év bőségesen elegendő a geológia minden szükségletéhez” – mondja a szöveg. Franciaországban néhány tudós ezt nem találja közel sem „elegendőnek”. Le Couturier 350 millió évet mond, Buffon megelégedett 34 millióval, viszont vannak azok a még modernebb iskolákban, akik nem elégednek meg 511 millió évnél kevesebbel.

eközben megközelíthetjük a témát általános aspektusából, és megnézhetjük, vajon az ebben való hit olyan teljes képtelenség-e, mint néhány tudós más Nicodemus-okkal együtt gondolja. Talán öntudatlanul is, amikor a lakott „világok” sokaságáról beszélünk, az általunk lakott bolygóhoz hasonlóknak képzeljük el azokat, amiket többé-kevésbé hozzánk hasonló lények népesítenek be. Amikor pedig így teszünk, csak egy természetes ösztönt követünk. Valóban, mindaddig, amíg a kutatás ennek a bolygónak az élettörténetére korlátozódik, csak némi nyereség reményében töprenghetünk a kérdésen, és megkérdezhetjük – remélve, hogy legalább érthető kérdést teszünk fel –, hogy mit mondtak a „világokról” az emberiség egyes ősi szentírásai? De honnan tudjuk, hogy (a) milyen lények lakják a bolygókat általában, és (b) vajon azok, akik a miénknél magasabb rendű bolygókat uralják, nem gyakorolnak-e ugyanolyan hatást a Földünkre *tudatosan*, mint amelyet mi gyakorolunk *öntudatlanul* a kisbolygókra vagy aszteroidákra hosszú távon azzal, hogy darabokra vágjuk a földet, csatornákat nyitunk, és ezzel teljesen megváltoztatjuk az éghajlatot? Természetesen gyanúnk szerint a kisbolygókat – mint Cézár feleségét – nem lehet befolyásolni. Túlságosan messze vannak, stb. Viszont megbízva az ezoterikus csillagászatban, egyáltalán nem vagyunk ebben biztosak.

Amikor azonban töprengésünket kiterjesztjük bolygóláncunkon túlra, és megpróbálunk a Naprendszer határain áthaladni, akkor tényleg úgy cselekszünk, mint ahogyan az elbizakodott bolondok. Mert – miközben elfogadjuk a „mint fent, úgy lent” régi hermetikus axiómát – ahogyan joggal hihetjük, hogy a földi természetet a leggondosabb takarékoság jellemzi, és felhasznál minden értéktelen és hulladék dolgot csodálatos átalakításaiban, ráadásul *soha* nem ismétli meg önmagát, úgy joggal következtethetünk arra, hogy nincs másik olyan bolygó az egész végtelen rendszerében, amely olyan nagyon hasonlítana erre a Földre, hogy az emberi gondolkodás közönséges képességei el tudnák képzelni és vissza tudnák adni annak képmását és tartalmát.^{IV/22}

Valóban, a Holdról, a csillagokról és a bolygókról szóló regényekben, minden úgynevezett tudományos fantasztikus műben és a spiritiszta „kinyilatkoztatásokban” az embereknek és a tárgyakkal, a számunkra ismerős szenvedélyeknek és életformáknak pusztán új kombinációival és módosulataival találkozunk, noha még saját Naprendszerünk más bolygóin is a természet és az élet teljesen különbözik attól, ami a sajátunkon elterjedt. Swedenborg kiemelkedő volt egy ilyen téves hit elterjesztésében.

Sőt, tovább menve: a mindennapi embernek nincs tapasztalata a tudat semmilyen más állapotáról, mint amivel a fizikai érzékszervei összekapcsolják. Az emberek álmodnak, mély alvásban alszanak, ami túl mély ahhoz, hogy az álmaik hassanak a fizikai agyra, és ezekben az állapotokban még mindig kell lennie tudatnak. Akkor, miközben ezek a rejtélyek feltáratlanok maradnak, hogyan remélhetjük, hogy eredménnyel töprenghetünk a bolygók természetén, amelyeknek a természet rendjében szükségszerűen olyan tudatállapotokhoz kell tartozniuk, amik mások, és teljesen különböznek *bármitől*, amit az ember itt megtapasztal?

Ez pedig szó szerint igaz. Ugyanis még a nagy adeptusok is (akik természetesen beavatottak), akármennyire képzett látnokok legyenek, csak annyit állíthatnak, hogy megismerkedtek a mi Naprendszerünkhöz tartozó bolygóknak és azok lakóinak természetével és megjelenésével. *Tudják*, hogy szinte mindegyik bolygóvilág lakott, de – még szellemi szinten is – csak Naprendszerünk bolygóit érhetik el, és annak is tudatában vannak, hogy mennyire bonyolult *még nekik is* teljes összhangba kerülniük még a Naprendszerünkön *belüli* tudati síkokkal is, amelyek különböznek az e bolygón lehetséges tudati állapotoktól, mint például azokkal, amelyek olyan bolygóláncban léteznek, ami három síkkal a Földünkén túl létezik. Az ilyen tudás

^{IV/22} Nekünk azt tanítják, hogy a legmagasabb Dhyân Chohan-oknak vagy bolygói szellemeknek (azon túl, hogy ismerik az analógia törvényét) nincs tudomásuk arról, mi van a látható Naprendszerünkön túl, mivel eszenciájuk nem tud hasonulni a Naprendszeren túli világokéval. Amikor elérik a fejlődés magasabb szintjét, ezek a más univerzumok megnyílnak a számukra, miközben teljes ismerettel rendelkeznek a Naprendszerünk határain belül levő valamennyi világról.

és kapcsolat azért lehetséges a számukra, mert megtanulták, hogyan hatoljanak be azokba a tudati síkokba, amelyek el vannak zárva az átlagember érzékelése elől. Viszont ha megosztanák a tudásukat, attól a világ nem válna bölcsébbé, mert az embernek nincs tapasztalata az érzékelés más formáiról, és egyedül csak az tenné lehetővé, hogy megértse, amiről esetleg beszélnének.

Itt van még az a tény, hogy a legtöbb bolygó a Naprendszerünkön túli csillagokhoz hasonlóan lakott, ez olyan tény, amit maguk a tudósok is elismernek. Laplace és Herschel hittek ebben, bár bölcsen tartózkodtak a meggondolatlan találgatásoktól. Ugyanerre a következtetésre jutott, és tudományos megfontolások sorával támasztott alá C. Flammarion, a jól ismert francia csillagász. Az általa felhozott érvek szigorúan tudományosak, és olyanok, amik még az anyagi elmékre is hatnak, amelyek érzéketlenek olyan gondolatokra, mint Sir Davis Brewsteré, a híres fizikusé, aki a következőket írja:

Azok a „sivár szellemeknek”, vagy „közönséges lelkeknek” – ahogyan a költő nevezi őket –, akik azt hihetik, hogy a föld az egyetlen lakott égitest az univerzumban, semmilyen nehézséget nem jelentene elképzelni, hogy a földnek is lakatlannak kellene lennie. Mi több, ha az ilyen elmék megismerkednének a geológia következtetéseivel, elfogadnák, hogy lakatlan is volt hosszú korokon keresztül, ekkor pedig arra a lehetetlen következtetésre jutunk, hogy ezen évmilliók alatt nem volt egyetlen értelmes teremtmény sem az Egyetemes Király hatalmas birodalmában, és hogy a véglényszerű képződmények előtt nem léteztek sem növények, sem állatok a tér egész végtelenségében.^{IV/23}

Flammarion ráadásul bebizonyítja, hogy az élet minden feltétele – még ahogyan *mi* is ismerjük azt – jelen van legalább néhány bolygón, és rámutat arra a tényre, hogy ezeknek a feltételeknek sokkal kedvezőbbeknek kell lenniük, mint amennyire azok a földön.

Így a tudományos okfejtés, ahogyan a megfigyelt tények is, egybeesik a látnok kijelentésével, és az ember saját szívének belső hangjával, ami azt állítja, hogy az életnek – az értelmes, tudatos életnek – léteznie *kell* a miénktől eltérő világokon is.

De ez az a határ, amin túl az embert a közönséges képességei nem vihetik. Sok olyan regény és mese van, egyesek tisztán fantáziálások, mások megtűzdelve tudományos ismeretekkel, amelyek megpróbálják elképzelni és leírni más bolygók életét. De egytől egyig a körülöttünk levő élet drámájának valamilyen eltorzított másolatát fogalmazzák meg. Akár mint Voltaire-nél, saját fajunk embere kerül a mikroszkóp alá, akár mint de Bergerac-nél, a fantázia és a satíra kellemes játéka fogalmazódik meg, de mindig azt találjuk, hogy az új világ háttérben csak az van, amelyben mi magunk élünk. Annyira erős ez a hajlam, hogy még nagy természetes, bár beavatatlan látnokok is áldozatává válnak, amikor képzetlenek. Példá erre Swedenborg, aki odáig megy, hogy a Merkúr lakóit, akikkel a szellemvilágban találkozik, olyan ruhákba öltözteti, mint amilyeneket Európában viselünk!

Ehhez az irányzathoz megjegyzést fűzve Flammarion a következőt mondja:

Úgy tűnik, mintha azoknak a szerzőknek a szemében, akik erről a kérdésről írtak, a Föld lenne az Univerzum alapformája, a földi ember pedig az egek lakóinak mintaképe. Ezzel szemben sokkal valószínűbb, hogy mivel más bolygók természete alapvetően sokféle, a létezés környezete és feltételei alapvetően különbözők, miközben az erők, amelyek a lények, valamint az azokat alkotó anyagok létrehozását vezérlik, alapvetően különbözők, ebből pedig az következik, hogy a mi létezési módunkat semmiképpen sem tekinthetjük más bolygókra alkalmazhatónak. Azok, akik erről a témáról írtak, megengedték maguknak, hogy a földi elképzelések uralkodjanak rajtuk, és ezért tévedésbe estek.^{IV/24}

^{IV/23} Mivel az egész Kozmoszban egyetlen élet és tudat nélküli atom sincs, akkor mennyivel többnek kell a hatalmas bolygókat mindkettővel kitölteni – bár azok lepecsételt könyvek maradnak számunkra, emberek számára, akik alig tudunk belépni még a hozzánk legközelebbi életformák tudataiba is?

Nem ismerjük *magunkat* sem, akkor, ha soha nem kaptunk képzést és beavatást, hogyan képzelhetjük, hogy behatolhatunk a körülöttünk levő, akár csak legkisebb állatok tudatába?

^{IV/24} *Pluralité des Mondes*, 439. oldal.

De Flammarion is beleesik pontosan abba a hibába, amit itt elítél, ugyanis hallgatólagosan a földi élet körülményeit mérvadónak tekinti, amikkel meg kell határozni azt a szintet, amelyet más bolygókra alkalmaz „más emberiségekkel” való benépesítésre.

Hagyjuk azonban ezeket a haszontalan és üres találgatásokat, amelyek úgy tűnnek, hogy megtöltik szívünket a lelkesedés hevületével és kitágítják értelmi és szellemi felfogókészségünket, valójában azonban hamis serkentést eredményeznek, és egyre jobban elvakítják tudatlanságunkat nemcsak az általunk lakott világgal, de még a bennünk lakozó végtelenséggel kapcsolatban is.

Amikor tehát azt találjuk, hogy „más világokról” beszélnek az emberiség bibliáiban, biztonsággal következtethetünk arra, hogy azok nem csak bolygóláncunk más állapotaira és a Földre utalnak, hanem más lakott csillagokra és bolygókra is, amellet, hogy az utóbbiról soha senki nem végzett elméleti vizsgálatokat. Az egész ókor hitt az élet egyetemességében. De semmilyen civilizált nép egyetlen valóban beavatott prófétája sem tanította soha, hogy a más csillagokon levő életet meg lehetne ítélni a földi élet alapmintája szerint. Amit általában „Földön” és „világokon” értenek, az vonatkozik (a) bolygónk „újraszületéseire” minden manvantara és az elsötétedés hosszú időszaka után, és (b) a Föld felszínének periodikus és teljes megváltozására, amikor a kontinensek eltűnnek, hogy helyet adjanak az óceánoknak, az óceánok és tengerek pedig erőszakkal elmozdulnak és a sarkok felé felemelkednek, hogy átengedjék helyüket az új kontinenseknek.

Kezdhetjük a *Bibliával*, a világ szentírásai közül a legfiatalabbal. A *Prédikátor könyvében* a király-beavatott alábbi szavait olvashatjuk:

Egyik nemzetség elmegy, és a másik eljő; a föld pedig mindörökké megmarad... A mi volt, ugyanaz, a mi ezután is lesz, és a mi történt, ugyanaz, a mi ezután is történik; és semmi nincs új dolog a nap alatt.^{IV/25}

Ezekben a szavakban nem könnyű meglátni az utalást az egymást követő kataklizmákra, amelyek az emberi fajokat elsöpörték, vagy még visszább menve, a bolygó különböző átalakulásaira, képződési folyamata során. Viszont ha azt mondják, hogy ez csak a *mi* világunkra vonatkozik, *ahogyan azt most látjuk*, akkor az olvasó figyelmét felhívjuk az *Újszövetségre*, amelyben Szt. Pál a Fiúról (a megnyilvánul erőről) beszél, akit az Isten minden dolog örököseként nevezett meg, „aki által a világokat (többes szám) is teremtette”.^{IV/26} Ez az „Erő” Chokmah, a Bölcsesség és a Világ. Valószínűleg el fogják nekünk mondani, hogy a „világok”, csillagok, égitestek, stb. fogalmak alatt mit értenek. De eltekintve attól a tényről, hogy a „csillagokat” nem „világokként” ismerték a Levelek tudatlan szerkesztői, még akkor sem, ha Pálnak – aki beavatott, egy „Mester-Építő” volt – ezt így kellett tudnia, ezen a ponton idézhetjük a kiváló teológust, Wiseman bíborost. A munkájában (I. 309.) a teremtés és a 6000 év hat napjának meghatározatlan időszakáról – vagy inkább azt kell mondanunk, hogy a hat nap „túlságosan meghatározott időszakáról – értekezve beismeri, hogy teljes sötétségben tapogatózunk Szt. Pál e megállapításának jelentésével kapcsolatban, hacsak nem engedjük meg annak feltételezését, hogy utalás történik benne arra az időszakra, amely eltelt *Mózes Könyve* I. fejezetének *első* és *második* versei között, és így azokra az ősi ismétlődésekre, vagyis a világ elpusztulásaira és újra keletkezéseire, amelyre a *Prédikátor könyvének* I. fejezete utal. Vagy pedig sok minden mással együtt *szó szerinti értelmében* fogadjuk el a *Zsidókhoz írt levél* I. fejezetének bekezdését, amely a „világok” teremtéséről beszél, többes számban. Nagyon kü-

^{IV/25} *Idézett mű*, I. 4. 9.

^{IV/26} *Zsidókhoz írt levél*, I. 2. [A magyar fordításban a világ egyes számban szerepel. – a ford. megj.] Ez minden kozmogónia Logoszára vonatkozik. Az ismeretlen Fény – amelyre azt mondják, hogy egyképpen örökvaló és egykorú – az Elsőszületben, a Protogonos-ban tükröződik, és a Demiurgos vagy az Egyetemes Elme Isteni Gondolatát a Káoszba irányítja, amelyet a kisebb istenek irányítása alatt felosztanak a Hét Óceánra, Sapta Samudras-ra. Ez Purusha, Ahura Mazda, Osiris, végül pedig a gnosztikus Krisztus, aki a *Kabalah*-ban Chokmah, vagy a Bölcsesség, a „Világ”.

lönös – teszi hozzá –, hogy minden kozmogóniának egyet kell értenie abban, hogy ugyanazt az elképzelést szorgalmazza, és megőrzi az ismétlődések első sorozatának hagyományát, aminek következtében a világ elpusztult, és ismét megújult.

Ha a bíboros tanulmányozta volna a *Zohar*-t, a kétségei átváltoztak volna bizonyosságokká. Így mondta az „Idra Suta”:

Voltak régi világok, amelyek elpusztultak, amint létrejöttek, világok Scintilla-knak nevezett formával és anélkül – mert olyanok voltak, mint a szikrák a kovács kalapácsa alatt, amelyek minden irányba szállnak. Közülük néhányan az őseredeti világok voltak, amelyek nem tarthatnak sokáig, mert az „Öreg” – szenteltesse meg a neve – eddig még nem öltötte fel az ő formáját,^{IV/27} a munkás még nem a „Mennyei Ember” volt.^{IV/28}

Továbbá a *Midrash*-ban, amit sokkal korábban írtak, mint Simeon Ben Iochai *Kabalah*-ját, Abahu rabbi így magyaráz:

A Szent Egy – áldott legyen a neve – formázta meg és pusztította el a különböző világokat a jelenlegi előtt.^{IV/29} ... Ez vonatkozik mind az első fajokra [az „Edomi királyokra”], mind az elpusztított világokra.^{IV/30}

Az „elpusztított” itt az jelenti, amit mi „elsötétülésnek” nevezünk. Ez nyilvánvalóvá válik, amikor az ismertetett magyarázatot tovább olvassuk:

Még amikor azt mondták is, hogy azok [a világok] elpusztultak, ez csak azt jelentette itt, hogy azok [a világok emberiségei] nem rendelkeztek valódi formával, amíg a [mi] emberi formánk meg nem jelent, amelyben minden dolog benne van, és amely minden formát tartalmaz.^{IV/31} ... Ez nem halált jelent, csak egy lemerülést jelent a jelenlegi állapotukból [az aktív világokéból].^{IV/32}

Amikor tehát a világok „elpusztításáról” olvasunk, akkor a szónak sok jelentése van, amik nagyon világosak a *Zohar* számos magyarázatában és a kabbalista értekezésekben. Ahogyan máshol elmondtuk, ez nemcsak sok világ elpusztítását jelenti, amelyek befejezték életpályájukat, hanem a számos kontinensét is, amelyek eltűntek, mint ahogyan azok lehanyatlását és helyük földrajzi megváltozását is.

A misztikus „Edomi királyokra” néha úgy utalnak, mint a „világokra”, amiket elpusztítottak, de ez így egy „leplezés”. A királyok, akik Edomban uralkodtak, mielőtt egy izraeli király uralkodott volna, vagy az „edomita királyok” soha nem jelképezhették a „megelőző világokat”, hanem csak az „emberkísérleteket” ezen a bolygón, az Ádám előtti fajokat, amelyekről a *Zohar* beszél, és amelyeket mi az első gyökérfajként magyarázunk. Ugyanis ahogyan a hat Földről (Microprosopus hat „végtagjáról”) beszélve azt mondják, hogy a hetediket (a Földünket) nem vették számításba, amikor a hat teremtése történt (a bolygónk fölötti hat gömb a földláncban), úgy az első hét Edomi királyt is kihagyták a számításból *Mózes Könyvében*. Az analógia és a felcserélődés törvénye alapján a kaldeai *Számok Könyvében*, valamint a *Tudás és a Bölcsesség Könyveiben* is a „hét őseredeti világ” jelenti a „hét őseredeti” fajt is (az árnyékok első gyökérfajának alfajait). Továbbá az Edomi királyok „Ézsaunak, az edomiták apjának” a fiai,^{IV/33} vagyis a *Bibliában* Ézsau jeleníti meg azt a fajt, amely a negyedik és az öt-

^{IV/27} Tikkun, vagy a Protogonos, az „Elsőszülött” *formája*, vagyis az Egyetemes Forma és Gondolat, ami még nem tükröződött a Káoszban.

^{IV/28} *Zohar*, III. 292c. A „Mennyei Ember” Adam Kadmon, a Sephira-k szintézise, mint ahogyan „Manu Svâyambhuva” a Prajâpati-k szintézise.

^{IV/29} *Bereshith Rabba*, IX. Parsha.

^{IV/30} Ez arra a három körre vonatkozik, amelyek megelőzték a jelenlegi negyedik kört.

^{IV/31} Ez a mondat kettős jelentést hordoz, és egy mélységes misztérium az okkult tudományokban, olyan titkok, amit *ha és amikor* megismer, óriási erővel ruházza fel az adeptust, hogy *megváltoztassa látható formáját*.

^{IV/32} „Idra Sura”, *Zohar*, III. 136c. „Lemerülés a jelenlegi állapotukból” – világos, az aktív világokból le-süllyednek egy átmeneti elsötétülésbe, pihennek, és ennek következtében teljesen megváltoznak.

^{IV/33} *Mózes Könyve*, XXXVI. 43.

dik, az atlantiszi és az árja között áll. „Két nép van a te méhedben” – mondta az Úr Rebekának, Ézsau pedig *vörös* és *szőrös* volt. *Mózes Könyve* XXV. fejezetének 24 – 34. versei tartalmazzák az ötödik faj születésének allegorikus történetét.

A *Siphra Dtzenioutha* a következőt mondja:

A régi idők királyai pedig meghaltak, és a pajzsfejeiket [koronáikat] többé nem találták meg.

A *Zohar* pedig kijelenti:

Egy nép vezetője, amely kezdetben nem a Fehér Vezető hasonlóságára lett megformálva, az ő emberei nem ebből a formából valók. ... Mielőtt [a Fehér Vezető, az ötödik faj vagy az Ősök Őse] elkészítette [saját vagy jelenlegi] formáját, ... minden világ elpusztult, ezért írják: és Bela, Boer fia uralkodott Edomban [*Mózes Könyve*, XXXVI. Itt a „világok” fajokat jelentenek]. Ő pedig [vagy egy ugyanolyan Edomi király] meghalt, és egy másik uralkodott helyette.

Nincs olyan kabbalista, aki mindeddig felfogta volna ezen „Edomi királyok mögött rejtőző szimbolizmus és allegóriát, és aki egynél több aspektusukat észrevette volna. Ők nem kizárólag „világok, amelyek elpusztultak”, és nem is „királyok, akik meghaltak”, hanem mindkettő és még sok más, amiknek kifejtésére jelenleg nincs elég hely. Ezért elhagyva a *Zohar* misztikus példázatát, visszatérünk a materialista tudomány kemény tényeihez. Először azonban néhányat idézünk a nagy gondolkodók hosszú listájából, akik általában hittek a lakott világok sokféleségében és a mienket megelőző világokban. Ezek a nagy matematikusok, Leibnitz és Bernouilli, maga Sir Isaac Newton, ahogyan olvashatjuk az *Optics* című művében, Buffon, a természettudós, Condillac, a szkeptikus, Bailly, Lavater, Bernardin de St. Pierre, és a két utóbbi megnevezett ellentétként – a miszticizmussal legalábbis gyanúsított – Diderot és az *Encyclopædia* legtöbb írója. Utánuk következik Kant, a modern filozófia megalapítója, a filozófus-költő, Goethe, Krause, Schelling, és sok csillagász, Bode-tól, Fergusson-tól és Herschel-től Lalande-ig és Laplace-ig, valamint sok tanítványukkal a legutóbbi évekből.

Ez tényleg tiszteletreméltó nevekből álló ragyogó lista, de az tény, hogy a fizikai csillagászat még az itt felsorolt nevekénél is hangosabban érvel a más bolygókon létező élet, sőt, a szervezett élet létezéséről. Így négy meteoritban, amelyek időrendben a francia Alais-ben, a Jóreménység fokán, Magyarországon, majd ismét Franciaországban zuhantak le, elemezve azokat, grafitot találtak, a szén egyik formáját, amiről úgy tudják, hogy minden esetben a szerves élethez kapcsolódik itt, a Földön. Azt is megállapították, hogy ennek a szénnek a jelenléte semmi olyan eseménynek nem következménye, ami a légkörünkben játszódott volna le, ezt az a tény bizonyítja, hogy a szén az egyik meteorit legbelső központjában találták, míg abban, amely Franciaország déli részén, Argueil-nél zuhant le 1857-ben, vizet és tőzeget találtak, az utóbbi pedig mindig növényi anyagok bomlásának eredménye.

Továbbá pedig megvizsgálva a többi bolygó csillagászati körülményeit, könnyű bebizonyítani, hogy többük sokkal jobban megfelel az élet és az értelem fejlődésére – még azok a körülmények is, amiket az ember ismer –, mint a Földünk. Például a Jupiter bolygón az évszakok ahelyett, hogy olyan széles határok között változnának, mint a mieink, szinte észrevehetetlen mértékben változnak, és tizenkétszer olyan hosszúak, mint a mieink. A tengelye dőlés-szögének köszönhetően a Jupiteren az évszakok szinte teljesen a keringési pályája excentricitásának a következményei, és ennek következtében lassan és szabályosan változnak. Azt fogják mondani, hogy nem lehetséges élet a Jupiteren, mert izzó állapotban van. De nem minden csillagász ért ezzel egyet. Például, amit állítunk, azt M. Flammarion jelentette ki, és *neki* tudnia kell.

Másrészt a Vénusz kevésbé alkalmazkodott az olyan emberi élethez, mint amilyen a Földön létezik, mert az évszakai szélsőségesek, és a hőmérséklet-változásai hirtelenebbek, bár érdekes, hogy a nap hossza közel azonos a négy belső bolygón, a Merkúron, a Vénuszon, a Földön és a Marson.

A Merkúron a Nap hője és fénye hétszer akkora, mint a Földön, és a csillagászat azt tanítja, hogy nagyon sűrű légkörbe burkolódik. Mi pedig azt látjuk, hogy a Földön az élet aktivitása arányos a Nap hőjével és fényével, ebből viszont több, mint valószínűnek látszik, hogy az intenzitása nagyobb, sokkal nagyobb a Merkúron, mint itt.

A Vénusznak a Merkúrhoz hasonlóan nagyon sűrű légköre van, és a Marsnak is, a hó pedig, ami sarkvidékeiket takarja, a felhők, amik elrejtik felszínüket, a tengerek és szárazföldjeik körvonalai, az évszakok és az éghajlatok váltakozásai mind közeli analógiában vannak – legalább is a fizikai csillagászok szemében. Az ilyen tények és vizsgálatok azonban, amiket végeznek, csak utalnak a Földön ismert emberi élet létezésének lehetőségére ezeken a bolygókon. Azt, hogy az élet egyes formái, mint amiket mi ismerünk, *lehetőségek* ezeken a bolygókon, hosszú ideje bőségesen bizonyították, és teljesen értelmetlennek tűnik belemenni részleteibe, e feltételezett lakók fiziológiájának, stb. kérdéseibe, mivel végül is az olvasó csak ismerős környezetének képzeletbeli kiterjesztéséhez tudna eljutni. Jobb dolog megelégedni azzal a három következtetéssel, amelyeket M. Flammarion – akit olyan bőségesen idézünk – megfogalmazott szigorú és pontos levezetés eredményeként az ismert *tényekből* és a tudomány törvényeiből.

I. A különböző erők, amelyek aktívak voltak az evolúció kezdetén, lények hatalmas változatosságát hozták létre számos világon, mind a szerves, mind a szervetlen birodalmakban.

II. Az életre kelt lények kezdetől fogva azoknak a formáknak és organizmusoknak megfelelően épültek fel, amik összefüggtek az egyes lakott bolygók fiziológiai állapotával.

III. Más világok emberiségei különböznek tőlünk, úgy belső felépítésükben, mint külső fizikai megjelenésükben.

Végül az olvasó, aki hajlamos megkérdőjelezni e következtetések helyességét, mivel azok ellentétesek a *Bibliával*, forduljon az egyik függelékhez M. Flammarion művében, amely részletesen foglalkozik ezzel a kérdéssel, mivel egy jelenlegihez hasonló munkában szükségtelennek tűnik rámutatni azoknak az egyházi személyeknek a logikai képtelenségére, akik tagadják a világok sokféleségét a bibliai tekintélyelv alapján.

Ezzel kapcsolatban jól emlékezhetünk azokra a napokra, amikor a korai egyház lángoló hevülettel helyezkedett szembe azzal a tanítással, hogy a Föld gömbölyű, azon az alapon, hogy a déli féltekén élő népek kívül estek volna a megváltás hatókörén. Arra is emlékezhetünk, hogy milyen hosszú időbe telt a kialakuló tudománynak ledöntenie egy szilárd mennybölt elképzelését, amelynek barázdáiban mozognak a csillagok a földi emberiség különleges tájékoztatása érdekében.

A Föld keringésének elmélete hasonló ellenkezéssel találkozott – még felfedezőinek mártírhálálával is –, mert azon kívül, hogy megfosztotta bolygónkat tiszteletreméltó központi helyzetétől a térben, az elmélet ijesztő zűrzavart teremtett olyan elképzelésekben, mint a mennybemenetel, mivel a „fel” és a „le” fogalmak pusztán viszonylagosnak bizonyultak, így nem kicsit megbonyolították a mennyország pontos helyének kérdését.^{IV/34}

A legjobb modern számítások szerint nem kevesebb, mint 500 millió különböző fényességű csillag van a legjobb távcsövek észlelési tartományában. Ami a közöttük levő távolságot illeti, azok kiszámíthatatlanok. Akkor vajon a mikroszkopikus Földünk – „egy homokszem a végtelen tenger partján” – az értelmes élet egyedüli központja? A mi Napunk, amely maga 1,300,000-szor nagyobb a bolygónknál, a jelentéktelenségbe süllyed az óriási Szíriusz csillag mellett, az utóbbi pedig eltörpül más égitestek mellett végtelen térben. Jehovah, mint egy kicsi és tizedrangú félnomád törzs különleges védelmezőjének önző elképzelése elviselhető,

^{IV/34} Az agnosztikus hírví, félelmetes „Szaladin” tudós és szellemes könyvében, az *Isten és az ő könyvé*-ben a mulatságos számítás, ami szerint, ha Krisztus egy ágyúgolyó sebességével emelkedett fel, akkor még mindig nem ért volna el a Szíriuszra sem, élénken emlékezteti az embert a múltra. Felkelti a talán nem alaptalan gyanút, hogy még korunk tudományos felvilágosodottsága is lehet teljesen nevetséges a materialista tagadásában, mint amilyen nevetséges és materialista volt a középkor embere a vallásos állításaiban.

azon kívül, hogy bezárja az érző létezés aprócska Földünkre. Az elsődleges okok kétségtelenül ezek voltak: (a) A csillagászati ismeretek hiánya a korai keresztényeknél, ami párosult az ember saját fontosságának túlzó felértékelésével, az önzőség durva formájával, és (b) a félelem, hogy ha más lakott bolygók millióinak hipotézisét elfogadnák, akkor következne a lesújtó visszavágás: „Akkor volt egy kinyilatkoztatás minden világ számára?” – beleértve azt a gondolatot is, hogy Isten Fia úgymond mindörökké „rója a köröket”. Szerencsére most sürgősen az időt és energiát az ilyen világok létezése lehetségességének bizonyítására vesztegetni. Minden értelmes ember elfogadja ezt. Így most csak annak bemutatása van hátra, hogy ha egyszer bizonyított, hogy vannak lakott világok a miénken kívül, olyan emberiségekkel, amelyek teljesen különböznek egymástól is és tőlünk is – ahogyan az okkult tudomány állítja –, akkor az előző fajok evolúciója félig bizonyított. Hol van ugyanis az a fizikus vagy geológus, aki kész azt állítani, hogy a Föld nem változott meg számtalanszor, az évmilliók során, amelyek elteltek kialakulása óta? Valamint, hogy a „bőrét” – ahogyan az okkultizmusban nevezik – megváltoztatva, a Földnek nem volt meg mindenkor az egyedi emberisége, amely alkalmazkodott az ilyen légköri és éghajlati körülményekhez, amiket ezek a változások rárártak? Ha pedig így van, akkor az előző és teljesen eltérő négy emberiség miért nem létezhetett és növekedhetett volna a mi ádám ötödik gyökérfajunk előtt?

Mielőtt azonban lezárnánk a vitát, meg kell vizsgálnunk az úgynevezett szerves fejlődést közelebbről. Vizsgáljuk meg alaposan, és nézzük meg, vajon teljesen lehetetlen-e az okkult adatainkat és időszámításunkat – egy bizonyos pontig – összhangba hozni a tudományéval.

C. Kiegészítő megjegyzések az ezoterikus geológiai időszámításról

Lehetségesnek tűnik kiszámítani a geológiai korszakok legalább megközelítő időtartamát a tudomány és az okkultizmus rendelkezésünkre álló egyesített adataiból. A geológia természetesen egyetlen dolgot tud szinte biztosan meghatározni, a különböző üledékek vastagságát. Azt is ésszerűnek tartjuk, hogy bármely rétegnek a tengerfenéken való leülepedéséhez szükséges időnek szigorúan arányosnak kell lennie az így kialakult tömeg vastagságával. Kétségtelen, hogy a szárazföldi erózióknak és az anyag óceán fenekén történő elrendeződésének a sebessége korszakról korszakra változott, és a különféle kataklizma-szerű változások megtörténtek a mindennapi geológiai folyamatok „egyhangúságát”. Feltéve tehát, hogy rendelkezünk valamilyen meghatározott számszerű alappal, ami szerint dolgozhatunk, a feladatunk kevésbé bonyolulttá válik, mint amilyennek első pillantásra látszik. Figyelembe véve a leülepedési sebességben jelentkező változatosságot, Lefèvre professzor ismerteti azokat a viszonyszámokat, amelyek összefoglalják a geológiai időszakokat. Nem próbálja meg kiszámítani az eltelt éveket, amióta a laurenciumi kőzetek először kezdtek leülepedni, hanem azt az időt x -nek tekintve bemutatja azokat a relatív arányokat, amelyekben a különböző korszakok tartottak. Vegyük fel előfeltételként a mi becslésünket, kijelentve, hogy durván az őskori kőzetek 21 000 m, az ókoriak 13 000 m, a másodidőszakiak 4500 m, a harmadidőszakiak 1500 m, a negyedidőszakiak pedig 150 m vastagok:

Száz részre felosztva az időt – bármennyi is annak tényleges hossza –, ami eltelt a földi élet hajnala óta [alsó laurenciumi üledékek], akkor az őskornak több, mint az egész időszak felét, pontosabban 53.5%-ot, az ókornak 32.2%-ot, a másodidőszaknak 11.5%, a harmadidőszaknak 2.3%-ot, a negyedidőszaknak pedig 0.5%-ot fogunk tulajdonítani.^{IV/35}

Nos, mivel az okkult adatok alapján biztos, hogy az első leülepedési ciklus óta 320 millió év telt el, össze tudjuk állítani a következő táblázatot:

^{IV/35} *Philosophy Historical and Critical*, 481. oldal.

A geológiai korszakok hosszának durva becslése, években

Őskor	Laurencium	171,200,000
	Kambrium	
	Szilur	
Ókor	Devon	103,040,000
	Karbon	
	Perm	
Másodkor	Triász	36,800,000
	Jura	
	Kréta	
Harmadkor	Eocén	7,360,000
	Miocén	
	Pliocén	
Negyedkor		1,600,000 ^{IV/36}

Az ilyen becslések szinte minden részletükben összhangban állnak az ezoterikus etnológia kijelentéseivel. Úgy tűnik, a harmadkori atlantiszi részciklus, a korai eocénben élő faj „dicsőségének csúcspontjától” a hatalmas középső-miocén kataklizmáig mintegy 3,5 – 4 millió évig tartott. Ha a negyedkor időtartama nincs túlbecsülve, ahogyan ez valószínűnek látszik, akkor Ruta és Daitya elsüllyedésének a harmadkor után kellett bekövetkeznie. Valószínű, hogy az itt közölt eredmények némileg túl hosszú időszakot engednek meg mind a harmad- mind a negyedkorra, és az is, hogy a harmadik faj túlságosan messze nyúlik vissza a másodkorba. Mindazonáltal a számok rendkívül sokatmondók.

Mivel azonban a geológiai bizonyíték érvelése csak 100 millió évet támogat, ezért hasonlítsuk össze a mi állításainkat az egzakt tudomány tanításaival.

Edward Clodd,^{IV/37} hivatkozva M. de Mortillet munkájára, a *Matériaux pour l'Histoire de l'Homme*-ban, ami az embert a középső miocén időszakba helyezi,^{IV/38} megjegyzi, hogy:

Szembe mennénk mindazzal, amire az evolúció tana oktat, ráadásul semmi támogatást nem kapnánk a különleges teremtésben és a fajok változatlanágában hívőktől, ha az emberhez hasonlóan magasan specializálódott emlőst keresnénk a bolygó élettörténetének korai szakaszában.

Erre az ember így válaszolhatna: (a) az evolúció tana, ahogyan Darwin bevezette, és a későbbi evolucionisták kifejlesztették, nemcsak a tévedhetetlenség ellentéte, de számos nagy tudós el is utasítja azt, mint de Quatrefages Franciaországban, Dr. Weismann, az egykori evolucionista Németországban, és sokan mások, az anti-darwinisták sorai évről évre egyre erősebbé válnak.^{IV/39} Illetve (b) az igazságnak méltónak kell lennie a nevére, és ahhoz, hogy igaz és tény maradjon, aligha van szüksége arra, hogy támogatásért könyörögjön bármilyen osztálytól vagy szektától. Ugyanis ha elnyerné a különleges teremtésben hívők támogatását, akkor soha nem nyerné el az evolucionisták kegyét, és viszont. Az igazságnak a tények szilárd alapján kell nyugodnia, és megragadnia az elismerés lehetőségét, amikor menet közben min-

^{IV/36} Valószínűleg túlzás.

^{IV/37} Knowledge, „Az ember ősisége Nyugat-Európában” című cikk, 1882. március 31.

^{IV/38} Aki egy másik munkában, a *La Préhistorique de l'Homme*-ban mintegy húsz éve általánosságban csak 230 ezer évet engedélyezett emberiségünknek! Mivel most megtudjuk, hogy az embert a középső miocén időszakba helyezi, azt kell mondanunk, hogy a történelem előtti antropológia sok tiszteletreméltó professzora Párizsban valahogy ellentmondásos és következetlen, ha nem naiv a nézeteiben.

^{IV/39} A fajok eredetének és átalakulásának alapgondolatát és gyökerét – a megszerzett képességek öröklődését – úgy tűnik, mostanában találták meg Németországban a rendkívül komoly ellenzők. Du Bois-Reymond és Dr. Pflüger, a fiziológus más kiváló tudósok mellett leküzdhetetlen nehézségeket, sőt, lehetetlenségeket találnak az elméletben.

den előítélettől megszabadul. Bár a kérdést már teljességében megvizsgáltuk főbb aspektusai-
ban, mindazonáltal tanácsos szembeszállni minden úgynevezett „tudományos” ellenvetéssel
menet közben, amikor megteesszük azokat a kijelentéseket, amiket eretnekségnek és tudo-
mányellenesnek tartanak.

Röviden vessünk egy pillantást az ortodox és az ezoterikus tudomány közötti eltérésekre a
bolygó és az ember korával kapcsolatos kérdésben. Az olvasó elé tárt megfelelő, azonos idő-
tartamokat mutató táblázat lehetővé teszi, hogy egy szempillantás alatt meglássuk ezen eltéré-
sek fontosságát. Ugyanakkor észrevehetjük, hogy nem lehetetlen – mondjuk, nagyon is való-
színű –, hogy a további felfedezések a geológiában és a megkövült emberi maradványok meg-
találása kényszeríteni fogja a tudományt annak beismerésére, hogy az ezoterikus filozófia az,
aminek végül is igaza van, vagy legalább is közelebb jár az igazsághoz.

AZ ÉLET ÖSSZEHASONLÍTÁSA	
TUDOMÁNYOS HIPOTÉZISEK	EZOTERIKUS ELMÉLET
A tudomány a bolygó történetének időszakát a föl- di élet kezdete óta (vagy azozoikus kor óta) öt fő osz- tályra vagy időszakra osztja, Haeckel alapján. ^{IV/40}	A geológiai időszakok osztályozását ráhagyva a nyugati tudományra, az ezoterikus filozófia csak a bolygó életperiódusait osztja fel. A jelenlegi man- vantarában a mostani periódust hét kalpára és hét nagy emberi fajra választja szét. Első kalpája, amely megfe- lel az őskornak, a következő kor:
FÖLDTÖRTÉNETI ŐSKOR	„ŐSEREDETISÉG” ^{IV/41}
Laurencium, kambrium, szilur. A tudomány azt mondja, hogy az őskorban semmi esetre sem hiányzik a növényi és az állati élet. A lau- renciumi üledékekben megtalálták az eozoon can- adense – egy rekeszes kagyló – egyedeit. A szilurban moszatokat (algákat), puhatestűeket, rákokat és alsóbb rendű tengeri lényeket fedeztek fel, valamint a halak első nyomait. Az őskor jellemzően algákat, puhatestű- eket, rákokat, polipokat és egyéb tengeri lényeket, stb. vonultat fel. A tudomány ezért azt tanítja, hogy a tengeri élet az idők kezdete óta létezett, viszont ránk hagyja, hogy magunk találjuk ki, az élet <i>hogyan</i> jelent meg a Földön. Ha elutasítja a bibliai „teremtést” (aho- gyan mi is tesszük), akkor miért nem ad nekünk egy másik, nagyjából valószínűnek tűnő hipotézist?	Dévák vagy isten-emberek, a „Teremtők” és az Ősök. ^{IV/42} Az ezoterikus filozófia egyetért a tudomány állítá- sával (szomszéd oszlop), egy részletben azonban el- lenkezik. A 300 millió éves növényi élet (lásd: „brah- mani időszámítás”) megelőzte az „isten-embereket” vagy Ősöket. Azt sem tagadja semmilyen tanítás, hogy voltak az életnek nyomai a Föld <i>belsejében</i> az eozoon canadense-n kívül az őskorban. Csak míg az említett növényzet ehhez a körhöz tartozott, addig a laurenciumi, kambriumi és szilur emeleteken mosta- nában talált állati maradványok a harmadik kör <i>ma- radványai</i> . Először a többihez hasonlóan asztrálisak, majd megszilárdultak és materializálódtak az új nö- vényvilággal egyenlő lépésekben.
FÖLDTÖRTÉNETI ÓKOR	„ÓKOR”
Devon, ^{IV/43} karbon, perm. „Páfrányerdők, pecsétfák, tülevelűek, halak, a hül- lők első nyomai” – így mondja a modern tudomány.	Isteni ősök (másodlagos csoportok), valamint a két és fél faj. Az ezoterikus tanítás megismétli, amit a fentiekben mondtunk. Ezek mind az előző kör marad- ványai. ^{IV/44} Amint azonban az őstípusok kivételtek a Föld aszt- rális burkából, meghatározatlan mennyiségű módosu- lás zajlott le.
MÁSODKOR	„MÁSODKOR”

^{IV/40} *History of Creation*, 20. oldal.

^{IV/41} Megtartjuk ugyanazokat a neveket, amiket a tudomány adott, hogy a párhuzamot világosabbá tegyük.
A mi fogalmaink teljesen különböznek ezektől.

^{IV/42} Emlékeztetjük a tanulmányozót, hogy a Tanítás azt tanítja, hogy a déváknek vagy „Ősöknek” hét foko-
zata vagy hét osztálya van, a legtökéletesebbtől a legkevésbé emelkedettekig.

^{IV/43} Azt mondhatjuk, hogy következtelenek vagyunk abban, hogy nem vesszük be ebbe a táblázatba az
ókori embert. A fajok és az itt alkalmazott geológiai korszakok párhuzamba állítása – már ami az első és a má-
sodik faj eredetét illeti – csupán próbálkozás, mivel nem áll rendelkezésre közvetlen információ. Mivel korábban
megtárgyaltuk egy karbon kori lehetséges faj kérdését, szükségtelen újra megnyitni erről a vitát.

^{IV/44} Az egyik körből a másikba való *átmenet* folyamán a bolygó és rajta minden megtartja korábbi állapo-
tát. Ne feledjük, a növényzet éterikus formájában az előtt kezdődött, amit az Őseredetinek nevezünk, áthaladt a
földtörténeti őskoron, abban besűrűsödött, és a másodkorban érte el a teljes fizikai életét.

Triász, jura, perm. Ez az őshüllők kora, a hatalmas megaloszaurosoké, ichthioszaurosoké, pleioszaurosoké, stb. A tudomány tagadja az ember létezését ebben az időszakban. Viszont még meg kell magyaráznia, hogy az emberek hogyan ismerték meg és írták le ezeket a szörnyeket még Cuvier kora <i>előtt</i>! Kína, India, Egyiptom, de még Júdea régi krónikái is tele vannak velük, ahogyan ezt máshol bemutattuk. Ebben az időszakban megjelentek az első erszényes emlősök is,^{IV/45} a rovar-evők, ragadozók, növényevők, és ahogyan Owen professzor gondolja, egy füevő patás emlős is. A tudomány nem fogadja el az ember megjelenését a harmadkor vége előtt.^{IV/46} Miért? Mert az embert fiatalabbnak kell bemutatni a magasabb rendű emlősöknél. Az ezoterikus filozófia azonban az ellenkezőjét tanítja. Mivel pedig a tudomány képtelen még csak megközelítően is hasonló következtetésre jutni az ember korával, vagy akár csak a geológiai időszakokkal kapcsolatban is, ezért az okkult tanítás logikusabb és ésszerűbb, még ha csak egy hipotézisként is fogadjuk el.	Minden számítás szerint a harmadik faj már megjelent, mivel a triász során már volt néhány emlős, és az embernek már szét kellett válnia nemekre azok megjelenése előtt. Ez tehát a harmadik faj kora, amelyben talán már a korai negyedik kezdeteit is fel lehet fedezni. Itt azonban teljesen találgatásokra kényszerülünk, mivel erről semmilyen konkrét adatot nem adtak ki eddig a beavattak. Lehet, hogy az analógia szegényes, mégis érvelhetünk úgy, hogy amint a korai emlősök és előemlősök fejlődést mutatnak, beleolvastva anatómiailag az egyik típust egy másik magasabbba, ugyanúgy az emberi fajok is benne vannak nemzési folyamataikban. Nyilvánvalóan lehet találni egy párhuzamot a tojásról szaporodó emlősök, az erszényesek és a méhlepényes emlősök között, amik maguk is három csoportba oszthatók,^{IV/47} mint ahogyan az ember első, második és harmadik gyökérfaja.^{IV/48} Ennek kifejtéséhez azonban több helyre lenne szükség, mint ami a téma rendelkezésére áll.
HARMADKOR ^{IV/49}	„HARMADKOR”

^{IV/45} A geológusok elmondják nekünk, hogy „a másodkorban az egyedüli emlősök, amiket [eddig] felfedeztek Európában egy kis erszényes vagy fiahordó megkövesedett maradványai”. (*Knowledge*, 1882. márc. 31., 464. oldal.) Nyilvánvalóan az erszényesek (annak az állatcsaládnak az egyedüli túlélői, amely jelen volt a földön, amikor az androgün ember élt) nem lehetnek az egyedüli akkor élt állatok. Létezésük hangosan kiabál más (bár ismeretlen) emlősökről az erszényeseken és a tojással szaporodó emlősökön kívül, és így csak a harmadkornak adott „emlősök kora” elnevezés félrevezető és téves, mivel lehetővé teszi, hogy arra következtessünk, hogy nem voltak emlősök csak hüllők, madarak, kétélűek és halak a mezozoikumi időkben, a másodkorban.

^{IV/46} Azok, akik hajlamosak gúnyos megjegyzéseket tenni az ezoterikus etnológia tanítására, amely eleve feltételezi az ember létezését a másodkorban, jól teszik, ha megjegyzik azt a tényt, hogy napjaink egyik legkiválóbb antropológusa, M. de Quatrefages komolyan emellett érvel. Ezt írja: „Nincs tehát semmi lehetetlenség abban a gondolatban, hogy [az embernek]... a bolygón meg kellett jelennie a fajta első képviselőivel, amelyhez szervezete által tartozik.” (*The Human Species*, 153. oldal) Ez a kijelentés a legjobban megközelíti a mi azon alapvető állításunkat, hogy az ember megelőzte a többi emlőst.

Lefèvre professzor beismeri, hogy „Boucher de Perthes, Lartet, Christy, Bourgeois, Desnoyers, Broca, De Mortillet, Hamy, Gaudry, Capellini és száz más munkái legyőznek minden kétséget, és világosan megalapozzák az emberi szervezetnek és tevékenységének a folyamatos fejlődését a harmadkor miocén korszakától kezdve.” (*Philosophy Historical and Critical*, II. p. 499. old. II. fejezet a szerves fejlődésről, „Library of Contemporary Science”). Miért utasítja el egy másodkori ember lehetőségességét? Egyszerűen azért, mert belegabalyodott a darwinista antropológia hálójába. „Az ember eredete a magasabb rendű emlősökhöz kötött”, és „csak ennek az osztálynak az *utolsó* fajtáival együtt” jelent meg! Ez nem érv, hanem dogmatizmus. Az elmélet soha nem közsítheti ki a tényeket. Mindennek helyet kell adni a nyugati evolucionizmus munkahipotéziseiben? Nyilvánvalóan nem!

^{IV/47} A harmadik alosztály e méhlepényeseit úgy tűnik, felosztják bolyhos méhlepényűekre (a méhlepény sok különálló, szétszórt csomóból áll), sávós méhlepényesekre (öv alakú méhlepény) és a korongos méhlepényűekre (vagy korongszerűekre). Haeckel pedig az erszényesekben látja az egyik összekötő kapcsolatot származástaniilag az ember és a moneron között!

^{IV/48} Az első fajnak ez a beszámítása a másodikba csak egy ideiglenes munka-hipotézishez szükséges, mivel az első, második és harmadik fajok tényleges kronológiáját a beavatottak szorosan elrejtik. A témáról összesen annyit mondhatunk, hogy az első gyökérfaj lehetett a második előfaja, ahogyan tanítják is.

^{IV/49} A fenti párhuzam csak akkor állja meg a helyét, ha Croll professzor korábbi számításait alkalmazzuk, nevezetesen, hogy 15 millió év telt el az eocén kezdete óta (Lásd Charles Gould: *Mythical Monsters*, 84. oldal), nem pedig a *Climate and Time* című művében található, ami csak két és fél millió évet, vagy legfeljebb 3 millió évet enged meg a harmadkor időtartamára. Ekkor azonban a Föld teljes megkérgesedett időszaka összesen csak 131,6 millió év lenne Winchell professzor szerint, míg az ezoterikus tanítás szerint *ebben* a körben az üledék lerakódás nagyjából 320 millió éve kezdődött. Mégis, ez a számítás nem nagyon ütközik a miénkkel a harmadkor jégkorszaki időszakainak időpontjai tekintetében, amit az ezoterikus könyveinkben „a törpék korának” ne-

Eocén, miocén, pliocén. Még mindig nem engedik meg, hogy ember élt ebben az időszakban. E. Clodd a <i>Knowledge</i>-ben a következőt mondja: „Bár a méhlepényes emlősök és a főemlősök, amelyekhez az embert besorolják, megjelennek a harmadkorban, az éghajlat – az eocénben trópusi, a miocénben meleg, a pliocénben pedig mérsékelt – kedvező volt a megjelenéséhez, de az Európában, a harmadkor vége előtt való létezésük bizonyítékait... általában nem fogadják el.	A harmadik faj ekkorra szinte teljesen eltűnt, elsőprőtek a másodkor félelmetes geológiai kataklizmái, amik csak néhány korcs fajt hagytak maguk mögött. A negyedik, amely évmilliókkal az említett kataklizma megtörténte előtt^{IV/50} a miocén időszak folyamán elpusztult,^{IV/51} amikor az ötödik (a mi árja) fajunknak volt egymillió éve a független létezésre.^{IV/52} Mennyivel öregebb a kezdetétől számítva – ki tudja? Mivel a „történelmi” időszak az indiai árákkal és a tömegeiknek szóló Védáikkal,^{IV/53} illetve az ezoterikus feljegyzésekben sokkal korábban kezdődött, értelmetlen dolog itt bármilyen párhuzamot vonni.
A geológia így osztotta fel az időszakokat, az embert pedig itt helyezte el:	
NEGYEDKOR	„NEGYEDKOR”
Paleolitikumi ember, neolitikumi ember, történelmi időszak.	Ha a negyedkornak másfél millió évet adnak, akkor csak az ötödik fajunk tartozik ide.

Mégis – csodálatos kimondani – a nem-kannibál paleolitikumi embert, amelynek nyilvánvalóan meg kellett előznie a kannibál neolitikumi embert évszázadezredekkel,^{IV/54} jelentős művészként mutatják be, a neolitikumi emberből szinte nyomorúságos vadembert csinálnak a cölöpházaik ellenére.^{IV/55} Lássuk ugyanis, hogy egy képzett geológus, Charles Gould mint mond az olvasónak a *Mythical Monsters* című művében:

A paleolitikumi ember nem ismerte a fazekasság és a szövés mesterségét, és szemmel láthatóan nem voltak házasított állatai, illetve földművelő eszközei. Viszont Svájc neolitikumi cölöplakóinak voltak szövőszékei, agyagedényei, gabonái, juhái, lovai, stb. A szarvak, a csontok és a fa használata mindkét fajra jellemző volt, de a régebbit gyakran azzal különböztetik meg, hogy kiváló tehetséggel faragtak, vagy a különböző akkor élt állatok életszerű véseteivel díszítettek, miközben úgy tűnik, bármilyen hasonló művészi hajlam^{IV/56} szembetűnő módon hiányzott a neolitikumi ember részéről.^{IV/57}

veznek. Ami az üledékképződésre felvett 320 millió évet illeti, meg kell jegyezni, hogy még több idő telt el a bolygónak a negyedik körre való felkészülése során, a réteggépződést megelőzően.

^{IV/50} Bár a „valódi ember” fogalmat csak a negyedik, atlantiszi gyökérfajra alkalmazzuk, viszont a harmadik faj is szinte emberi annak legutolsó részében, mivel ennek az emberiségnek az ötödik alfaja az, amelynek során a nemekre való szétválás megtörténik, és akkor született meg az első ember a jelenlegi normális eljárással. Ez az „első ember” felel meg a *Bibliában* Enos-nak vagy Henoch-nak, Seth fiának (*Mózes Könyve*, IV.).

^{IV/51} A geológia feljegyzí egy egyetemes óceán létezését, és az egyaránt mindenhol meglévő tengeri üledékek rétegei igazolják is ezt, viszont nem szerepel még csak hivatkozott korszakként sem Vaivasvata Manu allegóriájában. Az utóbbi egy déva-ember (vagy Manu), aki megmenti a Bárában (a női princípiumban) az emberiség magvait, valamint a hét Rishi-t is – akik itt a hét emberi princípium szimbólumaiként jelennek meg – amely allegóriáról már máshol beszéltünk. Az „Egyetemes Vízözön” Berosus őseredeti princípiumának vizes mélysége. (Lásd: a II-VIII. stanzák a IV. kötetben.) Ha Croll 15 millió évet engedélyez, ami eltelt az eocén időszak óta (amit egy geológus, Ch. Gould szakvéleménye alapján mi is állítunk), akkor miért csak 60 millió évre teszi „az őskorban levő kambriumi időszak óta eltelt időt” – ezt fel nem foghatjuk. A másodkori rétegek kétszer olyan vastagok, mint a harmadkoriak, a geológia tehát bebizonyítja, hogy a másodkor önmagában kétszer olyan hosszú, mint a harmadkor. El kell akkor fogadnunk a mindössze 15 millió évet a földtörténeti őskorra és ókorra együttesen? Nem csoda, hogy Darwin elutasította ezt a számítást.

^{IV/52} Lásd: *Esoteric Buddhism*, 53-55. oldalak, 4. kiadás.

^{IV/53} Reméljük, hogy ehhez megadtunk minden tudományos adatot más helyen.

^{IV/54} A geológia elismeri, hogy „kétségtelen, hogy egy jelentős időszakkal kellett bekövetkeznie a paleolitikumi ember távozása után és a neolitikumi leszármazottja érkezése előtt”. (Lásd James Geikie: *Prehistoric Europe* és Ch. Gould: *Mythical Monsters*, 98. oldal.)

^{IV/55} Amelyek stílusukban hasonlítanak Észak-Borneó cölöpfalvaihoz.

^{IV/56} „Valószínűleg a modern idők legügyesebb szobrászának sem sikerülne sokkal jobban, ha a vésője egy pattintott kőszerszám, a vésendő anyaga pedig kő és csont lenne!” (Boyd Dawkins professzor: *Cave-Hunting*, 344. oldal) Egy ilyen engedmény után szükségtelen tovább ragaszkodni Huxley, Schmidt, Laing és mások kijelentéseikhez, hogy a paleolitikumi emberre nem lehet úgy tekinteni, mint aki bármilyen módon visszavezet bennünket a pithecooid emberi fajhoz, ezzel pedig lerombolják sok felületes evolucionista fantáziálásait. A művészi-

Hadd magyarázzuk meg ennek az okait.

(1) A legrégebbi emberi kövület, a régi paleolitikumi korszak és a jégkorszak előtti időszak (legyen az bármilyen hosszúságú és bármilyen régi) primitív barlanglakó emberé mindig ugyanahhoz az emberi nemzetséghez tartozik, és nincs olyan fennmaradt kövület, ami azt bizonyítaná róla,

Amit Hipparion és Anchitherium bebizonyított a lovak nemzetségéről, vagyis a fokozatosan fejlődő specializálódást egy egyszerű ősi típusból kiindulva az összetettebb létező formák irányába.^{IV/58}

(2) Ami az úgynevezett paleolitikumi kőbaltákat illeti:

Amikor egymás mellé tesszük az ausztráliai és más bennszülöttek által jelenleg is használt kőbalták legdurvább formáit, nehéz közöttük bármilyen különbséget is tenni.^{IV/59}

Ez azt bizonyítja, hogy *minden időben* voltak vademberek, a következtetés pedig lehet az, hogy azokban az időkben is lehettek civilizált emberek, kulturált népek azokkal a durva vademberekkel egy időben. Látunk ilyen dolgot Egyiptomban 7000 évvel ezelőtt.

(3) Egy akadály, ami a két előző pont közvetlen következménye: Az embernek, ha nem is öregebb a paleolitikumi időszagnál, feltehetően nem állt ténylegesen rendelkezésére a „hiányzó láncszemből” való átalakulás ideje azzá, amivé tudjuk, hogy vált annak a régi geológiai időnek a folyamán, vagyis akár *az emberiség finomabb fajtájává, mint sok, most létező faj*.

A fentiek természetes módon elvezetnek a következő szillogizmushoz: (1) (A tudomány által ismert) *ősember* bizonyos szempontokból fajtáját tekintve még finomabb is volt, mint a mostani. (2) A legkorábbi ismert majom, a lemur *kevésbé* volt emberszabású, mint a mostani emberszabású fajok. (3) Következtetés: Még ha találnának is egy *hiányzó láncszemet*, a bizonyosság mérlege továbbra is afelé billenne, hogy az emberszabású *majom egy elkorcsosult ember*, amelyet némává tettek bizonyos véletlen körülmények,^{IV/60} mint sem arra, hogy az ember egy emberszabású őstől származik. Az elmélet kétféleképpen értelmezhető.

Másrészt, ha elfogadjuk Atlantisz létezését, és elhisszük azt az állítást, hogy az eocén korszakban:

már annak legelső részében a negyedik fajú emberek, az atlantisziak nagy ciklusa elérte legmagasabb pontját,^{IV/61}

akkor a tudomány néhány jelenlegi nehézségét könnyen el lehetne tüntetni. A paleolitikumi eszközök durva kidolgozása nem jelent bizonyítékot azon elképzelés ellen, hogy azok készítői mellett léteztek magasan civilizált népek is. Azt mondják nekünk, hogy:

A föld felszínének csak nagyon kis részét fedeztük fel, és ennek is egy nagyon kis része tartalmaz ősi szárazföldi vagy édesvízi formációkat, és egyedül ezeken a helyeken számíthatunk arra, hogy az állati élet magasabb formáinak a nyomait megtaláljuk. De még ezeket is annyira tökéletlenül tártuk fel, hogy ahol most kétségtelenül emberi maradványok ezeivel és tízezeivel

esség maradványa, ami itt *újra megjelenik* a pattintott kőkorszaki embernél, visszavezethető *atlantiszi* őseikhez. A neolitikumi ember a nagy árja invázió előhírnöke volt, és a világ teljesen másik sarkából vándorolt be, Ázsiából, és bizonyos mértékig Észak-Afrikából. Az utóbbi területet észak-nyugat irányba benépesítő törzseknek nyilvánvalóan atlantiszi származása volt, ami százezer évekre visszanyúlt az európai neolitikumi időszak elé, de azok annyira elágaztak a felmenő típustól, hogy akkorra már nem maradt meg semmilyen rájuk jellemző szembevető tulajdonság. Ami a neolitikumi és a paleolitikumi ember közötti eltérést illeti, megemlíthető tény - ahogyan erre Carl Vogt rámutat -, hogy *az előbbi kannibál volt, míg a sokkal korábbi, a mamutok korának embere pedig nem*. Úgy tűnik, az emberi magatartások és szokások tehát nem fejlődnek az idővel? Legalább is ebben a példában nem.

^{IV/57} Idézett mű, 97. oldal.

^{IV/58} *Modern Science and Modern Thought*, 181. oldal

^{IV/59} *Ugyanott*, 112. oldal.

^{IV/60} A modern tudomány, a fiziológia és a természetes kiválasztás által szolgáltatott adatok alapján, és nem folyamodva semmilyen csodálatos teremtetéshez, két, legalacsonyabb értelmi képességű néger emberi fajta – mondjuk némának született értelmi fogyatékos – tenyésztéssel létrehozhatott egy néma fajtát, amely elindíthatott egy új módosult fajt, és így keletkezett a geológiai idők folyamán a szabályos emberszabású majom.

^{IV/61} *Esoteric Buddhism*, 64. oldal.

találkozunk, amik szinte a lábunk alatt hevernek, csak az elmúlt harminc évre jellemző, hogy a létezésüket egyáltalán gyanítjuk.^{IV/62}

Az is nagyon sokatmondó, hogy a legalsóbb rendű vademberek durva kőbaltái mellett a kutatók találnak olyan művészi tehetségről árulkodó kézműves darabokat, amilyeneket aligha találhatnánk vagy várnánk el bármely európai országhoz tartozó modern parasztság köreiben, a kivételes esetektől eltekintve. A „Rénszarvas legeltetés” „portréja” a svájci Thayngin barlangban, valamint a futó emberé, akinek a közelébe két lófejet felvázoltak – a rénszarvas-időszakból, vagyis legalább 50 ezer évvel ezelőttről származó mű – Laing véleménye szerint nemcsak különlegesen jól van elkészítve, de az előbbit, a „Rénszarvas legeltetést” olyannak írja le, mint ami „bármely modern állatfestő becsületére válna” – semmi esetre sem egy túlméretezett hálaadás, ahogyan bárki láthatja, ha vet egy pillantást a Gould munkájából vett, később bemutatott vázlatra. Nos, miközben itt élnek Európa legnagyobb festői, és velük párhuzamosan a modern eszkimók, akik a rénszarvas időszak paleolitikumi őseikhez, a durva vademberfajhoz hasonlóan szintén hajlamosak arra, hogy késeik hegyével állandóan állatok vázlateit, vadászjeleneteket, stb. rajzolgassanak, akkor miért nem történhetett meg ugyanez abban az időben? Összehasonlítva a 7000 éves egyiptomi festmények és rajzok darabjait az 50 ezer éve készült emberek, lófejek és rénszarvasok „legkorábbi portréival”, az előbbieket nyilvánvalóan magasabb színvonalúak. Mindazonáltal annak az időszaknak az egyiptomiait úgy ismerjük, hogy magasan civilizált népet alkottak, míg a paleolitikumi embereket alacsonyabb típusú vadembereknek nevezik. Ez látszólag kis dolog, mégis rendkívül sokatmondó, ahogyan megmutatja, hogy minden új geológiai felfedezést hogyan illesztenek be a jelenlegi elméletekbe, ahelyett, hogy az elméleteket szabnák olyanná, hogy tartalmazzák az adott felfedezést. Igen, Huxley helyesen mondja: „Majd az idő megmutatja.” Meg fogja mutatni, és igazolni fogja az okkultizmust.

Eközben a legrendíthetetlenebb materialisták rákényszerülnek a leginkább okkult-szerű beismerésekre. Furcsa kimondani, de a legmaterialistábbak – a német iskola követői – azok, akik a fizikai fejlődés tekintetében a legjobban megközelítik az okkultisták tanításait. Így Baumgartner professzor úgy hiszi, hogy:

A magasabb rendű állatok számára a csírák csak az alacsonyabb rendű állatok tojásai lehetnek, ... a növény- és állatvilág fejlődésbeli előrehaladásán kívül abban az időszakban történt meg az új eredeti csírák kialakulása [amelyek új átalakulások, stb. alapját képezték]... az első emberek, akik az alattuk levő állatok csíráiból kialakultak, először egyfajta lárva-állapotban éltek.

Pontosan így van, mi is azt mondjuk, hogy egy lárva-állapotban, és ez a lárva a történelem előtti fajok lélek nélküli asztrális formája volt. Mi úgy hisszük, ahogyan a német professzor is most már számos más európai tudóssal együtt, hogy az emberi fajok:

nem egyetlen pártól származnak, hanem azonnal számos fajban jelentek meg.^{IV/63}

Ezért amikor a *Force and Matter*-t olvassuk, és azt találjuk, hogy Büchner, a materialisták császára Manu és Hermész után azt ismétli, hogy:

A növény észrevétlenül átcsúszik állatba, az állat pedig az emberbe,^{IV/64}

akkor csak hozzá kell tennünk, hogy „az ember pedig szellembe”, hogy teljessé tegyük a kabbalista axiómát. Annál is inkább, mivel olvashatjuk a következő beismerést:

^{IV/62} *Modern Science and Modern Thought*, 98. oldal.

^{IV/63} *Anfänge zu einer Physiologischen Schöpfungsgeschichte der Pflanzen- und Thierwelt*. 1885.

^{IV/64} *Idézett mű*, 212. oldal.

Spontán keletkezéssel kibontakozva... ez az egész gazdag és változatos szerves világ... fokozatosan fejlesztette magát végtelen időszakok folyamán, természeti jelenségek segítségével.^{IV/65}

Az egész különbséget ez jelenti: a modern tudomány a Földön levő őseredeti csírák materialista elméletét és ezen a bolygón található élet *utolsó csíráját*, az emberét és minden másét *két hézag* közé helyezi. Honnan származik az *első* csíra, ha mind a spontán keletkezést, mind a külső erők beavatkozását most teljesen elutasítják? Sir William Thompson azt mondja, hogy a szerves élet csírái a Földre valamilyen meteorban érkeztek. Ez semmit nem segít, csupán felemeli a problémát a Földről a feltételezett meteorba.

Ezek a mi egyetértéseink és nézeteltéréseink a tudománnyal. A „végtelen időszakokkal” kapcsolatban természetesen egyik vagyunk a materialista találgatásokkal, mert hiszünk a fejlődésben, bár más irányok mentén. Huxley professzor nagyon bölcsen mondja:

Ha a fokozatos fejlődés tanának bármilyen formája helyes, akkor hosszú korszakokkal kell kiterjesztenünk a legnagyobbvalószínű becslést is, amit az emberiség ősiségével kapcsolatban tettek.^{IV/66}

Amikor azonban azt mondják, hogy ez az ember az anyagban benne rejlő természeti erők terméke – erőé, ami a modern nézetek szerint csak az anyag egyik minősége, egy „mozgási mód”, stb. –, és azt találjuk, hogy Sir William Thompson 1885-ben megismétli, amit Büchner és iskolája állított 30 éve, akkor attól félünk, hogy a valódi tudomány iránt érzett tiszteletünk szétfoszlik a levegőben! Az ember aligha tudja megállni, hogy ne azt gondolja, a materializmus bizonyos esetekben *betegség*. Amikor ugyanis a tudósok a mágneses jelenségekkel és a vas részecskéknél az üveghez hasonló szigetelő anyagokon keresztül történő vonzásával kapcsolatban kijelentik, hogy az említett vonzás „molekuláris mozgásnak” vagy „a mágnes molekulái forgásának” köszönhető, akkor jöjjön a tanítás akár egy „hiszékeny” teozófustól, aki járatlan a fizika elképzeléseiben, akár egy kiváló tudóstól, az egyaránt nevetséges. Az egyén, aki ilyen elméletet hirdet, dacolva a *ténnyel*, csupán egy további bizonyíték arra, hogy: „Amikor az embereknek nincs egy hely az elméjükben, ahol a tények virágba szökkenhetnének, akkor annál rosszabb a tényeknek.”

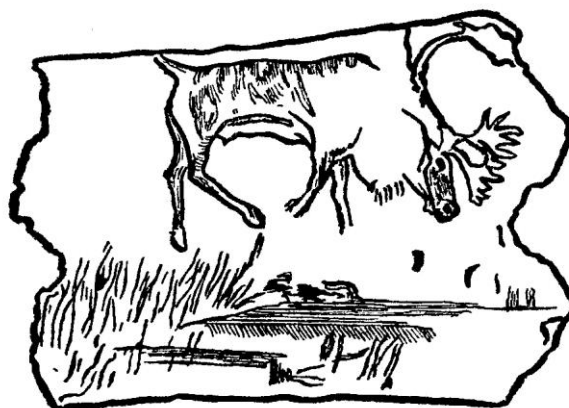
A jelenlegi vita a spontán keletkezés hívei és ellenfelei között nyugvópontra jutott, az utóbbiak átmeneti győzelmével lezárulva. De még ők is annak beismerésére kényszerülnek – ahogyan Büchner korábban, Tyndall és Huxley pedig most –, hogy a spontán keletkezésnek *egyszer meg kellett történnie* „különleges hőmérsékleti körülmények között”. Virchow még azt is elutasítja, hogy vitázzon a kérdésről, ennek valamikor *meg kellett történnie* bolygónk történetében, és kész. Ez természetesebbnek látszik, mint Sir William Thompson imént idézett hipotézise, vagyis hogy a szerves élet csírái a Földünkre valamilyen meteorban estek le, vagy a többi „tudományos” hipotézis, amely azzal a mostanában elterjedt hittel párosul, hogy *nem* létezik semmiféle „életprincípium”, csak életjelenségek, amelyeket mind vissza lehet követni az eredeti protoplazma molekuláris erőihez. Ez azonban nem segít a tudománynak megoldani a még nagyobb problémát, az ember eredetét és *származását*, mert itt egy még rosszabb siránkozás és jajveszékelés van.

Miközben követni tudjuk az eocén emlősök csontvázait a specializáció számos iránya mentén a következő harmadkori időszakokban, az ember egy nem szakosodott csontváz jelenségét mutatja, amit nem lehet elfogadhatóan hozzákapcsolni egyik ilyen irányhoz sem.^{IV/67}

^{IV/65} Ugyanott, 11. oldal.

^{IV/66} *Man's Place in Nature*, 159. oldal.

^{IV/67} Sir W. Dawson akadémikus: *Origin of the World*, 39. oldal.

RÉNSZARVAS ANTLER-BEN, A PALEOLITIKUMI EMBER VÉSETE. (*Geikie után.*)^{IV/68}

A titkot hamarosan el lehetne mondani, nem csak ezoterikus nézőpontból, hanem még a világ minden vallásából is, az okkultisták említése nélkül. A „specializálódott csontvázat” rossz helyen keresik, ahol soha nem lehet megtalálni. A tudósok azt várják, hogy felfedezik emberi fizikai maradványokban, valamilyen emberszabású „hiányzó láncszemben”, amelynek a koponyája nagyobb, mint az emberszabású majmoké, az agytérfogata pedig kisebb, mint az emberé, ahelyett, hogy ezt a specializálódást *belső asztrális felépítésének fizikain felüli esszenciájában keressék, amelyet aligha lehet kiadni bármilyen geológiai rétegből!* Egy ilyen állhatatos, bizakodó ragaszkodás egy önmegalázó elmélethez napjaink legcsodálatosabb jellemzője.

Eközben a fenti ábra egy paleolitikumi „vadember” által készített véset, ahol a paleolitikumi a „korai kőkori” embert jelenti, akiről azt feltételezik, hogy vadember volt és állatias, mint a vadállatok, amelyekkel élt.

Hagyjuk most korunk dél-tengeri szigetlakóit vagy akár bármely ázsiai fajt, és kihívást intézünk bármely nagyobb iskolásfiúnak vagy akár európai fiatalembernek, aki soha nem tanult rajzolni, hogy készítsen egy ilyen jó vésetet vagy akár csak ceruzarajzot. Itt egy valódi művészeti alkotás áll előttünk, pontos fényekkel és árnyékokkal anélkül, hogy a művész előtt bármilyen síkbeli modell lett volna, aki közvetlenül a természetből másolt, így bizonyítva ismeretét az anatómiáról és az arányosságról. Azt kéri tőlünk, hogy higgyük el, a művész, aki ezt a rénszarvast bevészte, a primitív, „fél állati” vademberek közé tartozott, (aki a mamut és a bundás rinocérosz kortársa volt) akit néhány túlbuzgó evolucionista megkísérelt úgy lefesteni, mint hipotetikus „majomszerű emberük” típusának határozott megközelítését!

Ez az agancs-ábrázolás olyan ékesszólóan bizonyítja, amennyire bármilyen tény teheti, hogy a fajok fejlődése örökké felemelkedések és bukások sorozatán keresztül halad előre, és hogy az ember talán olyan idős, mint a megkérgesedett Föld, és – ha nevezhetjük isteni őst „embernek” – akkor még sokkal idősebb.

Úgy tűnik, még maga de Mortillet-ben is feltámadt egy ködös gyanakvás a modern archeológusok következtetéseivel kapcsolatban, amikor ezt írja:

A történelem előtti korok kutatása egy új tudomány, ami messze, nagyon messze áll még az utolsó szó kimondásától.^{IV/69}

Lyell, a téma egyik legjelentősebb szakértője és a geológia „atyja” szerint:

Az az elvárás, hogy egyre alacsonyabb típusú emberi koponyát találjunk, minél idősebb a formáció, amelyben felbukkan, *a fokozatos fejlődés elméletén alapul*, és lehet, hogy hibátlan, mindazonáltal nem szabad elfelejtenünk, hogy jelenleg még *nincs határozott geológiai bizonyí-*

^{IV/68} *Mythical Monsters*, 97. oldal.

^{IV/69} *Prehistoric Antiquity of Man*, 1883.

tékunk arra, hogy annak a megjelenése, amit az emberiség köztes fajainak nevezünk, időrendben mindig megelőzték a magasabb rendű fajok megjelenését.^{IV/70}

Nem is találtak ilyen bizonyítékot a mai napig sem. A tudomány így egy olyan medve bőrt kínálja eladásra, amit eddig halandó szem nem látott!

Lyell-nek ez az engedménye a legsokatmondóbb módon megmagyarázza Max Müller professzor hozzáfűzött kijelentését, akinek a darwini antropológiával szembeni támadását a nyelv nézőpontjából mellesleg soha, senki nem válaszolta meg kielégítően:

Mit tudunk a vad törzsekről a történelmük legutolsó fejezetének lapjain túlmenően? [Hasonlítsuk össze ezt azzal az ezoterikus nézettel, amely az ausztrálokkal, busmanokkal kapcsolatos, továbbá a paleolitikumi európai emberrel, egy elveszett kultúra maradványait megőrző atlantiszi sarjjal, amely akkor ágazott el, amikor a szülő gyökérfaj fénykorát élte.] Nyertünk-e valaha is bepillantást a múltjukba? Megérthetjük-e valaha is azt, ami végül is mindenhol a legfontosabb és a legtanulságosabb megtanulható lecke: hogyan lettek azzá, amik ők most? ... A nyelvük valójában bizonyítja, hogy ezek az úgynevezett pogányok a bonyolult mitológiai rendszereikkel, mesterséges szokásaikkal, érthetetlen szeszélyeikkel és primitívságukkal nem a jelen vagy a közelmúlt teremtményei. Hacsak el nem fogadunk egy különleges teremtet ezekre a vademberekre, akkor nekik olyan régieknek kell lenniük, mint a hinduknak, a görögöknek és rómaiaknak [sokkal régebbieknek]. ... Lehet, hogy valaha rengeteg viszontagságon mentek keresztül, és amit mi primitívségnek tekintünk, mindaz, amit tudunk, lehet, hogy visszaesés a vademberségbe vagy valaminek a megromlása, ami korábbi szintjein ésszerűbb és értelmesebb volt.^{IV/71}

George Rawlinson professzor, akadémikus megjegyzi:

„Az ősi vadember” ismerős fogalom a modern irodalomban, de nincs arra bizonyíték, ez az ősi vadember valaha is létezett. Inkább az összes bizonyíték az ellenkezőjét mutatja.^{IV/72}

Az *Origin of Nations* című munkájában helyesen teszi hozzá:

Szinte minden nép mitikus hagyományai az emberi történelem kezdetének idejére boldogságot és tökéletességet tesz, egy „arany korszak”, amelyből hiányoznak a vadság és a barbárság tulajdonságai, viszont sok civilizáltság és finomság jellemzi.^{IV/73}

Hogyan fogják a modern evolucionisták kezelni ezeket az egybehangzó bizonyítékokat? Megismételjük az *Isis Unveiled*-ben feltett kérdést:

A devoni barlangban levő maradványok megtalálása bizonyítja-e, hogy nem voltak akkor velük egyidejű fajok, amelyek magasan civilizáltak voltak? Majd amikor a Föld jelenlegi népessége eltűnik, és a távoli jövő „eljövendő fajához” tartozó valamely archeológus kiássza az egyik indiai vagy Andaman-szigeteki törzsünk háztartási eszközeit, fogja-e ez bizonyítani azt a következtetést, hogy az emberiség a XIX. Században „éppen csak kiemelkedően volt a kőkorszakból”?^{IV/74}

Egy másik furcsa következtetés a tudományos elméletekben az, hogy a neolitikumi embert sokkal inkább primitív vadembernek mutatja be, mint a paleolitikumit. Vagy Lubbock *Pre-historic Man*-jének, vagy Evans *Ancient Stone Implements*-ének, vagy mindkettőnek tévedésnek kell lennie. Ugyanis ez az, amit ezekből és a hasonló munkákból megtudunk:

(1) Ahogyan átlépünk a neolitikumtól a paleolitikumi emberre, a kőszerszámok durva, esetlen tákolmányokká válnak a tetszetősen megformált és csiszolt szerszámok helyett. A fazekasság és más hasznos mesterségek eltűnnek, ahogyan haladunk vissza az időben. Mégis, az utóbbi tudott egy ilyen részszarvast kivésni!

^{IV/70} *Antiquity of Man*, 25. oldal.

^{IV/71} *India, What can it Teach Us?* Előadássorozat, ami az University of Cambridge-en hangzott el 1882-ben. III. előadás, 110. oldal, 1892-es kiadás.

^{IV/72} *Antiquity of Man Historically Considered*, „Present Day Tracts”, II. kötet, IX. tanulmány, 25. oldal.

^{IV/73} *Idézett mű*, 10-11. oldalak.

^{IV/74} *Idézett mű*, I. 4.

(2) A paleolitikumi ember barlangokban élt, amiket megosztott a hiénákkal és az oroszlánokkal,^{IV/75} míg a neolitikumi ember cölöpre épült falvakban és épületekben élt.

Bárki, aki figyelemmel kíséri – akár csak felületesen is – napjaink geológiai felfedezéseit, tudja, hogy a kézművesség fokozatos kifejlődését találták meg, a korai paleolitikumi kőbalták esetlen pattintásától és durva rovátkolásától a neolitikum azon részének a viszonylag tetszetős kőbaltáiig, amely közvetlenül megelőzte a fémek használatát. De ez *Európában* volt, annak néhány részén, ami éppen csak kiemelkedett a vízből a legfejlettebb atlantiszi civilizáció napjaiban. Voltak durva vademberek és magasan civilizált népek akkor, mint ahogyan most is vannak. Ha 50 ezer év múlva a törpe busmanokat kiássák valamely afrikai barlangból együtt a jóval korábbi törpe elefántokkal, mint amilyeneket Milne Edwards talált Málta barlangi üledékeiben, okot jelent-e ez annak kijelentésére, hogy a mi korunkban minden ember és elefánt törpe volt? Vagy ha Ceylon veddha-inak a fegyvereit megtalálják, feljogosítja-e ez utódainkat, hogy valamennyiünket paleolitikumi vademberként kezeljenek? Semmilyen termék, amit a geológusok most kiásnak Európában, nyilvánvalóan nem lehet korábbi keletkezésű, mint az eocén vége, mivel Európa szárazföldjei e korszak előtt még a víz alatt voltak. Amit mondunk, az elméleti tudósok azt sem tudják a legkevésbé sem megcáfolni, akik azt mondják, hogy ezek a paleolitikumi ember által készített különös állati és emberi rajzok csak a rénszarvas-időszak vége felé keletkeztek, mert ez a magyarázat tényleg nagyon sántító lenne annak tükrében, hogy a geológusok még megközelítőleg sem ismerik a korszakok időtartamát.

Az ezoterikus tan határozottan a civilizációk felemelkedésének és bukásának tételét tanítja, most pedig megtudjuk, hogy:

Figyelemre méltó tény, hogy úgy tűnik, a kannibalizmus gyakoribbá vált, amint az ember előre haladt a civilizáltságban, és hogy amíg ennek nyomai gyakoriak a neolitikumi időkben, nagyon ritkává válnak vagy teljesen eltűnnek a mamut és a rénszarvas korában.^{IV/76} ...

Ez a ciklikusság törvényének és tanításunk igazságának egy másik bizonyítéka. Az ezoterikus történelem azt tanítja, hogy a bálványok és imádatuk a negyedik fajjal kihalt, amíg az utóbbi hibrid fajainak túlélői (kínaiak, afrikai négek, stb.) fokozatosan visszahozták a bálványimádást. A *Védák* nem hunynak szemet a bálványok fölött, viszont az összes modern hindu írás igen.

A korai egyiptomi sírokban és a Dr. Schliemann által kiásott történelem előtti városok maradványaiban bagoly- és ökörfejű istennők képeit és valamint más szimbolikus alakokat vagy bálványokat találtak nagy bőségben. Amikor azonban leereszkedünk a neolitikumi időkbe, ilyen bálványokat már nem találunk, vagy ha találunk is, olyan ritkán, hogy az archeológusok még mindig vitatkoznak a létezésükről. ... Az egyedüliek, amelyekről valamennyi bizonyossággal azt mondhatjuk, hogy bálványok voltak, azok, amiket M. de Braye fedezett fel a neolitikumi időszak egyes mesterséges barlangjaiban, ... amikről úgy tűnik, hogy életnagyságú női alakoknak szánták.^{IV/77}

Ezek pedig lehettek egyszerűen szobrok is. Akárhogy is, mindez a civilizáció és a vallás ciklikus felemelkedése és bukása sok bizonyítékának egyike. Az a tény, hogy mindeddig nem találtak emberi maradvány- vagy csontváz-nyomokat a harmadidőszak utáni vagy negyedidőszaki korok előttről – bár Bourgeois abbé pattintott kőszerszámai figyelmeztetőként szolgálhatnak^{IV/78} –, úgy tűnik, rámutat egy másik ezoterikus állításra, amely így hangzik:

^{IV/75} A paleolitikumi embernek a maga idejében háromszoros herkulesi erővel és mágikus sebezhetetlenséggel kellett rendelkeznie, vagy pedig az oroszlánnak kellett abban az időben olyan gyengének lennie, mint egy bárány, ahhoz, hogy mindketten ugyanazon a lakóhelyen osztozzanak. Arra ugyanúgy megkérhetnek bennünket, hogy higgyük el, ez az oroszlán vagy hiéna volt az, amely a szarvast rávéste az agancsra, mint azt mondják, hogy ezt a munkadarabot egy ilyen típusú vadember készítette.

^{IV/76} *Modern Science and Modern Thought*, 164. oldal.

^{IV/77} *Ugyanott*, 199. oldal.

^{IV/78} Megkövesedett majmok több mint húsz példányát találták meg egyetlen helyszínen a miocén üledékekben (Pikermi, Athén közelében). Ha ember akkor még nem volt, akkor az időszak túl rövid ahhoz, hogy át-

Keresd őseid maradványait a magas helyszíneken. A völgyek belenőttek a hegyekbe, a hegyek pedig beleporladnak a tengerek fenekére.

A negyedik faj emberisége, amely az utolsó kataklizma után korábbi népessége kétharmadával megritkult, ahelyett, hogy letelepedett volna az új kontinenseken és szigeteken, amelyek *újra megjelentek* – miközben elődeik alkották az új óceánok fenekét –, elhagyták azokat, amik most Európa, Ázsia és Afrika részei, a hatalmas hegyek csúcsaiért, amelyek némelyikét a körülvevő tengerek azóta „visszahúztak”, és helyet csináltak Közép-Ázsia fennsíkjaiknak.

A legérdekesebb példát erre a fokozatos haladásra talán az ünnepektől Kent-barlang mutatja Torquay-nél. Ezen a különös eldugott helyen, amit a víz vájt ki a devon mészkőből, találjuk a legfurcsább feljegyzést, amit a Föld geológiai emlékei megőriztek. A mészkő blokkok alatt, amelyek kitöltik a barlang alját, egy feketeföld üledékben beágyazódott a neolitikumi időszak sok, *egészen kiváló kézművességről* tanúskodó eszköze, a fazekasság néhány töredékével, amik feltehetően egészen a római gyarmatosításig követhetők. Nincs viszont itt a paleolitikumi embernek semmilyen nyoma. Nincsenek pattintott kövek vagy a negyedidőszak kihalt állatainak nyomai. Amikor azonban még mélyebbre ásunk, keresztül a sűrű sztalagmit rétegen a fekete humusz alá a vörös földbe, amely természetesen egykor a barlang alját alkotta, a dolgok nagyon különböző megjelenési formát öltenek. *Egyetlen olyan eszköz sem* látható, amelyet össze lehetne hasonlítani *a fedőrétegben talált finoman csiszolt fegyverekkel*, csak durva és esetlen kicsi kőbalták serege (amelyekkel a kicsi ember legyőzte és megölte az állatvilág hatalmas szörnyeit, ugyebár?) és a paleolitikumi kor kaparókései, amik kuszan össze vannak keverve olyan fajok csontjaival, amik mára kihaltak, vagy amiket az éghajlatváltozás elvándorlásra készítetett. És ezeknek a csúnya kicsi kőbaltáknak a készítője az, aki rávéste a rén-szarvast az agancsra a barlangi patak fölött! Minden esetben ugyanazzal a bizonyítékkal találjuk szembe magunkat, a történelmi embertől a neolitikumiig, a neolitikumtól a paleolitikumiig, a dolgok lefelé haladnak egy lejtős síkon a civilizáció kezdetleges formáitól a leghitványabb barbárságig – *ismételtem: Európában*. Szembe kell néznünk a „mamut-korral” is – a paleolitikumi kor legkorábbi korszakával –, amelyben az eszközök kifejezett durvasága eléri maximumát, valamint az abból az időből származó koponyák állatias(?) megjelenésével, mint a neandervölgyi emberé, amik az emberiség nagyon alacsony szintjére mutatnak. Viszont ezek mutathatnak néha valami másra is: egy emberi fajra, amely meglehetősen messze áll a mi (ötödik fajú) emberiségünkötől.

Ahogy egy antropológus mondta a *Modern Thought*-ban:

Az elméletet – tudományosan akár Peyrère-n alapul, akár nem – egyenértékűnek lehet tekinteni azzal, amely az embert két fajra osztotta. Broca, Virey és számos francia antropológus felismerték, hogy az ember alacsonyabb fajtát, amely tartalmazza az ausztrálokat, tasmánokat és a néger fajt a dél-afrikaiak és az észak-afrikaiak kivételével, *külön kell kezelni*. Az a tény, hogy ezeknél a fajoknál, vagy inkább alfajoknál az alsó bölcsességfogak általában nagyobbak, mint a zápfogak, és a pikkelyes- és a homlokcsontok pedig általában varrattal egyesülnek, a *Homo afer*-t a létezés olyan szintjére helyezi, hogy csaknem annyira eltérő fajt jelent, mint a sok pinyőkeféle. A jelenlegi alkalommal tartózkodom attól, hogy megemlítssem a korcsosság tényeit, amit a néhai Broca professzor olyan kimerítően tárgyalt. A világ elmúlt korszakaiban ennek a fajnak a történelme különleges. *Soha nem indított útjára saját építkezési rendszert vagy valást.*^{IV/79}

Valóban különleges, ahogyan bemutattuk a tasmánok esetében. Lehet azonban, hogy az emberi *kövületek* Európában nem is bizonyítják, nem is cáfolják az ember ősiségét a Földön, de a legkorábbi civilizációinak a korát sem.

alakulhatott volna – akárhogy is erőltette volna. Ha pedig volt, és majmot régebből nem találtak, akkor ebből mi következik?

^{IV/79} Dr. C. Carter Blake cikke: „The Genesis of Man”.

Itt az ideje, hogy az okkultisták figyelmen kívül hagyjanak bármilyen próbálkozást, hogy kinevezzék őket, lekicsinyelve a tudósok szatírájának nehéz fegyvereit, mint ahogyan az avatatlanok játékpuskáit is, mivel mindeddig lehetetlen akár bizonyítékhoz, akár cáfolathoz jutni, miközben az elméleteink mindenestre jobban ki tudják állni a próbákat, mint a tudósok hipotézisei tudják. Ami az ősiség bizonyítékát illeti, amit állítanak az emberről, ott van nekik maga Darwin és Lyell. Az utóbbi bevallja, hogy ők, a természettudósok:

Már bizonyítékot szereztek az ember létezésére olyan távoli korszakban, hogy elegendő ideje volt sok jól azonosítható emléksnek, egykori kortársuknak, hogy kihaljanak, és *ez még a legkorábbi történelmi feljegyzések kora előtt történt meg.*^{IV/80}

Ez egy olyan kijelentés, amit Angliában a kérdés egyik legnagyobb szaktekintélye tett. A következő két mondat rendkívül sokatmondó, és érdemes az okkultizmus tanulmányozóinak észben tartani, ugyanis többek között ezt mondja:

A történelem előtti korok hosszú időtartama ellenére, amelyek során neki [az embernek] fejlődésnek kellett indulnia a Földön, *semmilyen bizonyíték nincs bármilyen észlelhető változásra a testi felépítésében.* Ezért ha valaha is elfejlődött valamilyen értelem nélküli állatias östől, akkor fel kell tételeznünk, hogy az egy sokkal távolibb korszakban létezett, *valószínűleg valami olyan kontinensen vagy szigeten, ami mára lesüllyedt az óceán fenekére.*

Így az elsüllyedt kontinenseket hivatalosan is feltételezik. Az, hogy a világokat, valamint a fajokat periodikusan elpusztítja váltakozva a tűz (vulkánok és földrengések) és a víz, majd periodikusan megújulnak, olyan régi tanítás, mint maga az ember. Manu, Hermész, a kaldeaiak, az egész ókor hitt ebben. A bolygó arculatát már kétszer szabta át a tűz és kétszer a víz, amióta az ember megjelent rajta. Mint ahogyan a szárazföldnek szüksége van pihenésre és megújulásra, új erőkre és termőtalajának lecserélésére, ugyanígy van a vizekkel is. Ezért jön létre periodikusan a szárazföldek és vizek újra elosztása, az éghajlat megváltozása, stb., mindezeket pedig geológiai átalakulások hozzák el, amelyek végül a Föld tengelyének végső megváltozásával járnak. A csillagászok lefitymálhatják a Föld tengelyének viselkedésében bekövetkező periodikus változás gondolatát, és mosolyoghatnak azon a beszélgetésen, ami az *Enoch Könyvében* Noé és „nagyapja”, Enoch között történik, mindazonáltal az allegória egy geológiai és csillagászati tény. Létezik egy időszakonként ismétlődő változás a Föld tengelyének dőlésszögében, és ennek kitűzött időpontját a nagy titkos ciklusok egyike rögzíti. Ahogyan sok más kérdésben is, a tudomány fokozatosan közelíti meg a gondolkodásmódunkat. Az akadémikus geológus Dr. Henry Woodward ezt írja a *Popular Science Review*-ban:

Ha szükségessé válik evilágin túli okokat előhívni annak megmagyarázásához, hogy a jég ebben a jégkorszaki periódusban miért növekedett meg ilyen nagyon, akkor én inkább a Dr. Robert Hooke által 1688-ban ismertetett elméletet választanám, mint Sir Richard Phillips és mások, végül pedig a mérnök-geológus Thomas Belt elméletét, nevezetesen, egy csekély növekedést az ekliptika jelenlegi dőlésszögében. Ez a javaslat tökéletes összhangban van más ismert csillagászati tényekkel és azzal az alapvetéssel, amely nem jár együtt a harmónia megzavarásával, ami alapvető fontosságú kozmikus állapotunk számára, mint egy egység a hatalmas Naprendszerben.^{IV/81}

A következő idézet az akadémikus geológus W. Pengelly által 1885. márciusában „The Extinct Lake of Bovey Tracey” címmel tartott előadásából mutatja az a tétovázást, hogy szembesülve valamennyi Atlantisz javára szóló bizonyítékkal, elfogadják a tényeket.

Örökzöld fügefáknak, borostyánoknak, pálmáknak és hatalmas gyökértörzsű páfrányoknak vannak létező fajrokonai szubtrópusi éghajlatokon, mint *amilyenek tagadhatatlanul uralkodtak*

^{IV/80} *Antiquity of Man*, 530. oldal.

^{IV/81} *New Series*, I. 115. „Evidences of the Age of Ice” című cikk.

Devonshire-ben a miocén időkben, és ez így óvatosságra int, amikor bármely vidék *jelenlegi éghajlatát* normálisnak tekintjük.

Továbbá amikor miocén növényeket találnak a Disco-szigeten, Grönland nyugati partjánál, ami az északi szélesség 69° 20' és 70° 30' között fekszik, amikor megtudjuk, hogy volt közöttük két olyan faj, amit megtaláltak Bovey-nél is (*Sequoia couttsiae*, *Quercus lyelli*), amikor Heer professzort idézve azt találjuk, hogy „a 'ragyogó örökzöld' (*Mangolia ingelefieldi*) 'olyan messze északon megérlelte gyümölcsét, mint a 70° szélességi kör'” (*Phil. Trans.* CLIX. 457, 1869), amikor grönlandi miocén növények olyan sokaságát, változatosságát és bujaságát találják meg, hogy ha a szárazföld tovább is folytatódott, akkor némelyik minden valószínűség szerint még magán az Északi sarkon is tenyészett, akkor az éghajlatváltozások problémáit, amelyek feltűnően látókörünkbe kerültek, nyilvánvalóan azzal az érzéssel kell elhessentenünk magunktól, hogy *a megoldásuk ideje még nem érkezett el.*

Úgy tűnik, mindenképpen be kell ismerni, hogy Európa miocén növényeinek a legközelebbi és legszámosabb analógiái Észak-Amerikában léteznek, és ebből fakad a kérdés: Hogyan történt az elvándorlás az egyik területről a másikra? Volt talán – ahogyan sokan hiszik – egy Atlantisz? Egy kontinens, vagy egy nagy szigetekből álló szigetcsoport, amely elfoglalta az észak-atlanti területet? Talán nincs semmi filozófia ellenes ebben a hipotézisben, ugyanis mivel – ahogyan a geológusok állítják – „az Alpok az eocén időszak kezdete óta jelenlegi magasságukból 1200 m-t szereztek, de egyes helyeken még több, mint 3000 m-t is” (Lyell: *Principles*, 11. kiadás, 256. oldal, 1872.) így egy miocén utáni[?] lesüllyedés nyomhatta le a hipotetikus Atlantiszt a szinte feneketlen mélységekbe. Egy Atlantisz azonban nyilvánvalóan szükségtelen és felesleges. Oliver professzor szerint: „Egy közeli és nagyon sajátos analógia van a harmadkori Közép-Európa növényzete és a jelenlegi észak-amerikai, valamint japán növényvilág között, olyan analógia, ami sokkal közelebbi és közvetlenebb, mint amelyet vonni lehetne a Európa harmadkori és jelenlegi növényzete között. Azt találjuk, hogy az Óvilág harmadkori alkotóelemei annak külső keleti szélei irányába erősödtek meg, ha nem is a fajok számszerű befolyásának tekintetében, hanem azokban a tulajdonságokban, amelyek jelleget adnak a növényi kövületeknek. ... A harmadkori alkotóelem ilyen gyarapodását inkább fokozatosnak, nem pedig hirtelennek tételezik fel a japán szigeteken. Bár ott ér el egy maximumot, de nyomon követhetjük a mediterrán vidékről, Levantéból, a Kaukázusból és Perzsiából... majd a Himalája mentén Kínán keresztül. ... Azt is tudjuk, hogy a harmadidőszak folyamán a közép-európai miocén fajok hasonmásai egész biztosan megteremték Északnyugat-Amerikában. ... Megjegyezzük továbbá, hogy a jelenlegi atlanti szigetek növényzete nem szolgáltat tárgyi bizonyítékot korábbi közvetlen összeköttetésre az Újvilág szárazföldjével. ... E tények figyelembe vétele engem olyan vélemény kialakulásához vezet, hogy botanikai bizonyíték nem támogatja egy Atlantisz hipotézisét. Másrészt erőteljesen támogatja azt a nézetet, hogy a harmadidőszak bizonyos szakaszában Északkelet-Ázsia egyesült Északnyugat-Amerikával, talán annak a vonalnak mentén, ahol most a szigetek aleuti lánc helyezkedik el.” (*Nat. Hist. Rev.* II. 164. 1862, „The Atlantis Hypothesis in its Botanical Aspect” című cikk.)

Nézzük meg azonban ezeknél a pontoknál a „Számos elsüllyedt kontinens realitásának tudományos és geológiai bizonyítékai” című fejezetet.

De egy majomszerű emberen kívül semmi nem fogja soha kielégíteni a háromszorosan is hipotetikus „hiányzó láncszem szerencsétlen keresőit. Ha az Atlanti-óceán hatalmas feneké alatt, Tenerifétől Gibaltárig, az elveszett Atlantisz ősi talapzata, minden tengeralatti üledékreteget összetörnének másfél km mélyen, egyetlen olyan koponyát sem találnánk, ami kielégítené a darwinistákat. Ahogyan Dr. C.R. Bree megjegyzi, az ember és a majom között semmilyen hiányzó láncszemet nem fedeztek fel a különböző hordalékokban és formációkban a harmadkori üledékek felett, és ha ezeket a formákat, amik lesüllyedtek a kontinensekkel együtt, most tenger borítja, akkor még rájuk lehetne találni:

azokban az azonos korú geológiai üledékgyűjtőkben, amelyen nem süllyedtek le a tenger fenekére.^{IV/82}

Viszont ezek ugyanolyan végzetesen hiányoznak az utóbbiból, mint az előbbiből. Ha az előítéletek nem kapcsolnák be az emberi elme vámpírszerűségét, akkor a *The Antiquity of Man* szerzője megtalálna egy vezérfonalat az ugyanezen munkájában levő problémához, ha visszalapozna tíz oldalt (az 530. oldalra), és elolvasná saját idézetét, amit G. Rolleston professzor munkájából vett. Ez a fiziológus – mondja – felveti, hogy jelentős formálhatóság van az emberi testben, nem csak fiatal korában és növekedése folyamán, de még felnőttként is, és nem kellene mindig magától értetődőnek tekinteni, ahogyan a fejlődési elmélet egyes szószólói teszik, hogy minden javulás a fizikai képességekben a testi felépítésben bekövetkező fejlődéstől függ, mert *miért ne állhatna a lélek, vagy a magasabb értelmi és erkölcsi tulajdonságok az első helyen a második helyett egy előrehaladó rendszerben?*

Ez a hipotézis azzal kapcsolatban készült, hogy az evolúció *nem teljesen* a „természetes kiválasztódás” *következménye*, de vonatkozik a szóban forgó esetre is. Ugyanis mi is azt állítjuk, hogy a „lélek” vagy a belső ember az, aki először leszáll a Földre, a pszichikus asztrális az öntőforma, amire a fizikai ember fokozatosan ráépül – a szelleme, értelmi és erkölcsi tulajdonságai csak később ébrednek fel, ahogyan a fizikai felépítése felnövekszik és kifejlődik.

„Így a test nélküli szellemek kisebb formákra csökkentették hatalmas alakjukat”, és váltak a harmadik és a negyedik fajok embereivé. Még később, korszakok múltán megjelent az ötödik fajunk embere, aki abból kisebbedett le, amit eredeti őseinek még mindig óriási termetének kell neveznünk, annak a jelenlegi fél méretére.

Az ember nyilvánvalóan *nem* különleges teremtmény. A természet fokozatos tökéletesítő munkájának a terméke, mint bármely más élőlény ezen a földön. De ez csak az emberi fizikai testre vonatkozik. Az, aki gondolkodik az emberben és túléli azt a testet, az evolúció mester-munkáját, az „Örök Zarándok”, az Egy Abszolút „Megismerhetetlen” térbeli és időbeli állandóan változó elkülönülése.

Sir Charles Lyell az *Antiquity of Man* című művében^{IV/83} – talán inkább gúnyolódó szellemenben – idézi azt, amit Hallam mond az *Introduction to the Literature of Europe* című munkájában:

Ha az ember az Isten képmására készült, akkor egy majom képmására is készült. Annak, aki megmérte a csillagokat, és szolgájává tette a villámot, a testének szerkezete közel áll egy beszéd nélküli vadállathoz, amely Szumátra őserdőiben bolyong. Így áll az állatok és az angyali természetek közötti határon, és az a csodálatos, hogy részese mindkettőnek!^{IV/84}

Egy okkultista ezt máshogyan fogalmazná meg. Azt mondaná, hogy az ember valóban az őse, a teremtető angyalerő vagy Dhyân Chohan által kivetített alapforma képére jött létre, miközben a szumátrai őserdőben vándorló *az ember képére* keletkezett, mivel az emberszabású majom szervezete – megismételjük – a harmadik kör, majd pedig később a negyedik kör emberének abnormális eszközökkel való új életre kelése, felelevenítése. A természetben semmi nem veszik el, *még egy atom sem*, legalább ez biztos a tudományos adatok alapján. A megjelenő analógia azt kívánná, hogy a *formának* is azonos módon rendelkeznie kell az állandósággal.

És mégis mit találunk? Az akadémikus Sir William Dawson ezt mondja:

Ezenkívül sokat mondó, hogy Huxley professzor New Yorkban tartott előadásaiban – miközben az alsóbb rendű állatok esetében főleg a ló feltételezett családfájára alapoz, amelyet gyakran úgy mutatnak be, hogy nem jelent biztos bizonyítékot – teljesen kikerülte az ember majomtól való származásának megvitatását, amelyet mára nyilvánvalóan olyan sok nehézség bonyolított meg, hogy mind Wallace, mind Mivart megingott miattuk. Thomas professzor a mostanában tartott előadásaiban (*Nature*, 1876.) elismeri, hogy nincs az ausztráliainál alacsonyabb rendű ismert ember, és hogy nincs ismert összekötő kapocs a majmokkal. Hæckel-nek pedig be

^{IV/83} *Idézett mű*, 501. oldal, 1863-as kiadás.

^{IV/84} *Idézett mű*, IV. 162.

kell ismernie, hogy a származástanában szereplő utolsó előtt láncszem, a majomszerű ember teljességgel ismeretlen (*History of Creation*). ... Az úgynevezett „égimeszelők”, akiket a paleozoikum emberei csontjaival együtt találtak meg európai barlangokban, és akiket Christy és Lartet nagyszerű munkáiban jelenítettek meg képileg, azt mutatják, hogy még az írás kezdetleges formáival is már rendelkezett a legrégebb emberi faj, amelyet az archeológia vagy a geológia ismer.^{IV/85}

Továbbá Dr. C. R. Bree *Fallacies of Darwinism* című művében ezt olvassuk:

Darwin úr jogosan mondja azt, hogy fizikailag, de még inkább mentálisan a különbség az ember legalacsonyabb formája és a legmagasabb rendű emberszabású majom között óriási. Ezért *az időnek* – aminek a darwini evolúcióban szinte észlelhetetlenül lassúnak kell lennie – ugyancsak *óriásinak* kell lennie az embernek a majomból való kifejlődése során.^{IV/86} Ezért annak az esélynek, hogy e változatok némelyikét megtalálják a harmadkori feletti különböző hordalékokban vagy édesvízi formációkban, nagyon nagynak kell lennie. És mégsem, egyetlen egyszerű változatot, egyetlen fajtát sem találtak soha a majom és az ember között! Sem a kavicssos hordalékban, sem az agyagos hordalékban, sem az édesvízi medrekben és hordalékokban, sem az alattuk levő harmadkori formációkban soha nem fedezték fel a majom és az ember közötti hiányzó családok egyetlen tagjának a maradványait sem, amelyeknek a létezését Darwin úr *feltételezte*. Talán a föld felszínének lesüllyedésével ők is elmerültek, és most a tenger borítja ezeket? Ha így történt, akkor minden valószínűsége túl van, hogy ezeket nem lehet megtalálni az azonos idejű üledékgyűjtőkben, amelyek *nem* süllyedtek le a tenger fenekére, az pedig még valószínűtlenebb, hogy egyes részeknek a felszínre kellett kerülniük az óceáni ágyból, mint a mamut és a rinocérosz maradványai, amik szintén megtalálhatók az édesvízi medrekben, hordalékokban és agyagokban! ... Az ünnevelt neandervölgyi koponya, amiről olyan sokat beszélnek, bevallottan ehhez a régi időszakhoz [bronz- és kőkorhoz] tartozik, és bár lehetséges, hogy egy szellemi fogyatékos koponyája, akkor is óriási eltérést mutat a legmagasabb rendű ismert emberszabású majomhoz képest.^{IV/87}

Bolygónk minden alkalommal görcsös rángáson megy keresztül, amikor *újraéled* a tevékenység egy új periódusára, mint egy mező, amit fel kell szántani és el kell boronálni, mielőtt a friss magvakat az új gabonáért belevetik. Ezért nem tűnik teljesen reménytelennek, hogy az előző köréhez tartozó kőületek előkerülnek akár a legrégebb, akár a legutóbbi geológiai rétegek üledékgyűjtőiben. Minden új manvantara magával hozza a formák, típusok és fajok megújulását, a korábbi szerves formák minden típusa – növény, állat és ember – megváltozik és tökéletesedik a következőben, még az ásványok is, amelyek ebben a körben kapták meg végleges átlátszatlanságukat és keménységüket. Ezek puhább részei alkották a jelenlegi növényzetet, az előző növényzet és állatvilág asztrális maradványai az alsóbb rendű állatok kialakításában kerültek felhasználásra, valamint a legmagasabb emlősök őseredeti gyökértípusai szerkezetének a meghatározásában. Végül pedig az előző kör hatalmas majom-emberének a formáját ebben a körben az emberi állatiasság alkotta meg újra, és változtatta át a *szülő* formává a modern emberszabásúaknál.

Ez a tanítás, még ha ennyire tökéletlenül is vázolja fel nem eléggé szakszerű tollunk, biztosan logikusabb, a tényekkel nagyobb összhangban levő, és *sokkal* valószínűbb, mint sok „tudományos” elmélet, mint például az, hogy az első szerves csíra egy meteoron esik le a Földre, mint Ain Soph a tudathordozójára, Adam Kadmonra. Csakhogy az utóbbi leszállás allegorikus, ahogyan mindenki tudja, a kabbalisták pedig soha nem javasolták ennek a szóképnek a holtbetűs formájú elfogadását. Viszont a „csíra a meteorban” elmélet, ahogyan ilyen magas tudományos körökből érkezik, egy megfelelő jelölt axiomatikus igazságnak és törvénynek, olyan elméletnek, amit az embereknek becsületbeli kötelességük elfogadni, ha szeretnének a

^{IV/85} Erről a kérdéssel lásd Wilson: *Prehistoric Man*, II. 54; *Origin of the World*, 393-394. oldalak.

^{IV/86} És még mennyire inkább „óriási”, ha megfordítjuk a kérdést, és majom kifejlődéséről beszélünk a harmadik faj emberéből.

^{IV/87} *Idézett mű*, 160-161. oldalak.

megfelelő szinten lenni a modern tudománnyal. Azt, hogy a következő elmélet milyen materialista előfeltételeket fog igényelni, senki nem tudja megmondani. Mindeközben a *jelenlegi* elméletek – ahogyan bárki láthatja – sokkal disszonánsabb módon ütköznek egymással, mint akár az okkultistákéival, amelyek kívül állnak a tudás szent határain. Mert a rend kedvéért most ami ott van, az, hogy az egzakt tudomány még az életprincípiumból is egy üres szót, jelentés nélküli fogalmat csinált, és azt bizonygatja, hogy az élet *az őseredeti protoplazma molekuláris tevékenységének köszönhető* hatás. A darwinisták új tanítását néhány szóban talán Herbert Spencer határozza meg, és foglalja össze:

A különleges teremtetések hipotéziséről kiderül, hogy értéktelen – értéktelen eredete tekintetében, értéktelen belső következtetlenségében, értéktelen, mivel teljesen bizonyítatlan, értéktelen, mivel nem felel meg intellektuális igénynek, értéktelen, mivel nem elégíti ki erkölcsi szükségletet. Ezért úgy kell tekintenünk, mint ami semmit sem számít, szemben bármely más hipotézissel, amely tiszteli a szerves lények eredetét.^{IV/88}

V. fejezet Szerves fejlődés és teremtő központok

Azt szokták mondani, hogy az egyetemes evolúció, máshogyan a fajok fokozatos fejlődése a természet minden birodalmában egyetemes törvények szerint működik. Ezt elfogadják, és a törvényt sokkal jobban érvényre juttatják az ezoterikus tudományban, mint a modernben. De azt is mondják, hogy ugyanúgy törvény a következő is:

A fejlődés a fejletlenebbtől a fejlettebb felé, az egyszerűbbtől az összetettebb felé halad, szüntelen változásokon keresztül, amik önmagukban kicsik, de folyamatosan felhalmozódnak a szükséges irányban.^{V/1}

Ezekből a végtelen kicsikből jönnek létre a viszonylag óriási fajok.

Az ezoterikus tudomány egyetért ezzel, de hozzáteszi, hogy ez a törvény csak arra vonatkozik, amit az elsődleges teremtesként ismerünk: a világok evolúciójára az őseredeti atomokból és az őseredeti előtti ATOMBÓL, az előbbi első elkülönülésekor, valamint hogy a térben és időben zajló ciklikus fejlődés időszakában ez a törvény csak az alsóbb birodalmakra korlátozódik, és azokban működik. Így működött az első geológiai időszakokban, az egyszerűtől az összetett felé, a durva anyagon, amely a harmadik kör maradványainak túlélője, amely maradványok kivételülnek a tárgyiasulásba, amikor a földi aktivitás újra elkezdődik.

Az ezoterikus filozófia a tudományhoz hasonlóan elfogadja a „tervezést” vagy a „különleges teremtetést”. Elutasít minden kijelentést a „természetfeleltiről”, és nem fogad el semmit a természet egységes és megváltoztathatatlan törvényein kívül. Viszont tanít egy ciklikus törvényt, az erő (vagy szellem) és az anyag kettős áramlását, amely a Létezés Semleges Központjából indul ki, és ciklikus előrehaladása és szüntelen átalakulása útján fejlődik. Mivel az őseredeti csíra, amelyből minden gerinces élet kifejlődött a korszakok folyamán, különbözik attól az őseredeti csírától, amiből a növényi és állati élet kifejlődött, vannak melléktörvények, amelyeknek a munkáját azok a körülmények határozzák meg, amik között a megmunkálendő anyagok vannak, és amelyekről a tudomány – különösen a pszichológia és az antropológia – láthatóan nagyon keveset tud. Ezek hívei beszélnek erről az „őseredeti csíráról”, és azt állítják, hogy minden kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy:

A tervet [és a „tervezőt”], ha létezik bármilyen is [az ember esetében, végtagjainak csodálatos szerkezetével, és különösen a kezével], nagyon sokkal hátrább kell helyezni, és benne kell

^{IV/88} *Principles of Biology*, I. 345.

^{V/1} *Modern Science and Modern Thought*, 94. oldal.

lennie az őseredeti csírában, amelyből bizonyosan minden gerinces élet, és valószínűleg minden állati és növényi élet lassanként kifejlődött.^{V/2}

Ez annyira igaz az „őseredeti csírára”, mint amennyire nem igaz, hogy a „csíra” csak „nagyon sokkal hátrább” van, mint az ember, mert mérhetetlen és felfoghatatlan távolságra van *időben*, de térben nem, még Naprendszerünk eredetétől is. Ahogyan a hindu filozófia nagyon helyesen tanítja, az „Anîyâmsam Anîyasâm” csak téves elképzeléseken keresztül ismerhető meg. A „sok” az, ami előjön az „Egyből” – az élő szellemi csírák vagy erők központjai –, mindegyik hétszeres formában, amelyek először létrehoznak, majd átadják az eredeti impulzust az evolúció és a fokozatos lassú fejlődés törvényének.

A tanítást szigorúan a Földünkre korlátozva kimutatható, hogy amint az első emberek éterikus formáit hét zónában a hét Dhyán Chohan-i erőközpont vetítette ki, úgy vannak a teremtő erőnek központjai a növényi és állati életformák seregei minden gyökér- vagy szülő-faj számára. Ez ismét csak nem „különleges teremtés”, és nem is valamilyen „tervezés”, eltekintve az általános „alaptervtől”, amit az egyetemes törvény dolgozott ki. Nyilvánvalóan vannak azonban „tervezők”, bár ők nem is mindenhatók és nem is mindentudók a fogalom abszolút értelmében. Ők egyszerűen Építők vagy Kőművesek, akik (a mi bolygónkon) örökké megismerhetetlen Kőműves Mester – az Egy Élet és Törvény – által nekik átadott lendület hatása alatt dolgoznak. Ehhez a szférához tartozva nincs dolguk, sem lehetőségük, hogy bármely másikon dolgozzanak, legalábbis a jelenlegi manvantarában. Az, hogy ciklusokban és a fejlődés szigorúan geometriai és matematikai skáláján dolgoznak, olyan, amit a kihalt állati fajok bőségesen szemléltetnek, azt pedig, hogy terv szerint működnek (az oldalági állati ivadékok, stb.) kisebb életeinek részleteiben, kellőképpen bizonyítja a természettörténet. Az új fajok „teremtése” során néha nagyon jelentősen eltávolodva a szülő fajtától, ahogyan a macskafélék széles változatossága esetében – mint a hiúz, a tigris, a macska, stb. – a „tervezők” azok, akik az új evolúciót irányítják azzal, hogy a fajokhoz hozzátesznek vagy elvonnak bizonyos tartozékokat, akár szükségesek, akár feleslegessé válnak az új környezetben. Így amikor azt mondjuk, hogy a természet gondoskodik minden állatról és növényről, akár kicsik, akár nagyok, akkor igazat beszélünk. Mert ezek a földi természeti szellemek azok, amelyek alakítják a természet összességét, amit, ha alkalomadtán kudarcot vall a tervezésben, akkor sem kell vaknak tekinteni, és nem is kell a kudarcot a szemére hányni, mivel a tulajdonságok és jellemzők *megkülönböztető* összességéhez tartozva ez annak a következménye, hogy csupán *feltételhez kötött és tökéletlen*.

Ha nem lennének olyan dolgok, mint evolúciós ciklusok, mint egy örök spirál, ami az anyagba hatol be a szellem (bár a kettő ugyanaz az egy) ezzel *arányos* elsötétülésével, amit aztán egy fordított, szellembe való felemelkedés és az anyag veresége követ – az aktív és az inaktív megfordul –, hogyan tudnánk megmagyarázni a zoológia és a geológia felfedezéseit? Hogy van az, hogy a tekintélyelvű tudomány véleménye szerint az ember nyomon tudja követni az állati életet a puhatestűektől a hatalmas tengeri sárkányig, a legkisebb kukactól fel, a harmadidőszak óriási állataiig, és azt, hogy az utóbbiak egykor kereszteződtek, mutatja mindazon kisebbé vált, elsorvadt és törpévé vált fajok létezésének a ténye. Ha a fejlődés állítólagos folyamata, amely a tökéletlentől a tökéletes felé és az egyszerűtől az összetettebb felé halad, valóban egyetemes törvény lenne, helyett, hogy egy csupán másodlagos természet nagyon tökéletlen általánosítása a nagy kozmikus folyamatban, és ha nem volnának olyan ciklusok, mint amikről szó volt, akkor a mezozoikumi állatvilágnak és növényvilágnak helyet kellett volna cserélnie a neolitikumival. A plesiosaurus és az ichthyosaurus az, aminek ki kellett volna fejlődnie a jelenlegi tengeri és folyami hüllőkből, helyett, hogy azok adták át helyüket törpévé vált modern analógiáiknak. Továbbá régi barátunk, a jó természetű elefánt az, aminek a vízözön előtti kőületekben található ősnek kellene lennie, és a pliocén korszak mamutja az,

^{V/2} Ugyanott.

amivel az állatkertben kellene találkozunk. A megalonyx és a megatherium az, amivel találkozunk kellene Dél-Amerika eredőiben a lusta lajhár helyett, amelyekben a karbon kor óriási páfrányainak kellene elfoglaltatnia a mohafélék és a jelenlegi fák helyét, amik törpék, még Kalifornia óriásai is, összehasonlítva az elmúlt geológiai korok titáni fáival. Biztos, hogy a harmadkor és a mezozoikum óriások uralta világának szervezetei összetettebbek és tökéletesebbek voltak, mint korunk törpék uralta világának növényei és állatai? Például a dryopithecus anatómiailag tökéletesebb, jobban illik az agyi képességek nagyobb fejlettségéhez, mint a mai gorilla, vagy gibbon. Akkor ez hogy van? Azt kell-e hinnünk, hogy mindazoknak az óriási szárazföldi és tengeri sárkányoknak, a hatalmas repülő hüllőknek a felépítése nem volt sokkal fejlettebb és összetettebb, mint a gyíkok, teknősök, krokodilok, vagy akár a bálnák anatómiája – röviden mindazoké az állatoké, amiket ismerünk?

Fogadjuk el azonban a vita kedvéért, hogy az evolúció mindezen ciklusai, fajtái, hétszeres formái és az ezoterikus tanítás összessége nem több, mint téveszme és kelepce. Értsünk egyet a tudománnyal, és mondjuk azt, hogy az ember – ahelyett, hogy egy bebörtönzött „szellem” és annak hordozója, a burok vagy a test volna, amely fokozatosan tökéletesedett és mára teljes szerkezetté vált anyagi és földi célokra, ahogyan az okkultisták állítják - egyszerűen egy fejlettebb állat, amelynek eredeti formája egy és ugyanazon őseredeti csírából emelkedett ki a Földön, mint a repülő sárkány, a szúnyog, a bálna és az amőba, a krokodil és a béka, stb. Ebben az esetben át kellett mennie az azonos fejlődéseken és ugyanazon a növekedési folyamaton, mint bármely más emlősnek. Ha az ember egy állat, és *semmi több*, egy nagyon értelmes „egykori vadállat”, akkor legalább azt meg kellene engedni, hogy létezzen a maga idejében egy, az ő típusához tartozó óriási emlős, egy „meganthropus”. Pontosan ez az, amit az ezoterikus tudomány bemutat, hogy megtörtént az első három körben, és ebben – ahogyan a legtöbb más dologban is – logikusabb és következetesebb, mint a modern tudomány. Rangsorolja az emberi testet az állati teremtéssel, és rajta tartja azt az állati evolúció ösvényén elejétől a végéig, miközben a tudomány az embert szülő nélküli árvának hagyja, aki ismeretlen őstől született, tényleg egy „nem-specializált csontvázról”! Ez a tévedés pedig a ciklusok tana csökönyös elutasításának az eredménye.

A. Az emlősök eredete és evolúciója: a tudomány és az ezoterikus származás

Miután a nyugati evolucionizmus eddigi kritikája során szinte kizárólag az ember eredetének kérdésével foglalkoztunk, nem lenne baj, ha pontosan leírnánk az okkultizmus álláspontját a fajok elkülönülésével kapcsolatban. Az ember előtti állat- és növényvilággal már foglalkoztunk általánosságban a Stanzák magyarázatainál, és a sok modern biológiai feltevés igazságát, például azt, hogy a madarak a hüllőktől származnak, a „természetes kiválasztódás” részizgazságát és általában az átalakulási elméletet elismertük. Mostanra maradt, hogy tisztázzuk azon első emlősállatok eredetének a rejtélyét, amikről M. de Quatrefages olyan ragyogó módon megpróbálja bebizonyítani, hogy a másodkor homo primigenius-ának kortársai voltak.

„A fajok eredetével” kapcsolatos valamelyest összetett probléma – különösen a létező emlősállatok maradványainak változatos csoportjai – kevésbé homályossá tehető egy diagram segítségével. Akkor szemmel láthatóvá válik, hogy a „szerves fejlődés tényezőit”, amire a nyugati biológusok támaszkodnak,^{V/3} milyen mértékben kell kielégítőnek tekinteni, hogy

^{V/3} A darwini elmélet annyira túlerőltetett, hogy még Huxley is arra kényszerül egy alkalommal, hogy helytelenítse alkalmankénti „fanatizmusba” való süllyedését. Oscar Schmidt jó példát mutat egy olyan gondolkodóra, aki öntudatlanul túlzásba viszi egy hipotézis értékességét. Elismeri (*The Doctrine of Descent and Darwinism*, 158. old.), hogy „a természetes kiválasztódás... egyes esetekben... nem kielégítő, ... más esetekben... nem szükséges, mivel a fajok keletkezésének megoldása más természeti körülményekben található meg”. Azt is kijelenti, hogy az „átmeneti fajták... hiányoznak, ami feljogosít bennünket arra, hogy bizonyossággal következtess-

megfeleljenek a tényeknek. Az éterikus-szellemi, az asztrális és a fizikai evolúció közötti elválasztó vonalat meg kell húzni. Talán, ha a darwinisták méltóztatnék megvizsgálni a második folyamat lehetőségét, akkor többé már nem kellene azon a tényen siránkozniuk, hogy:

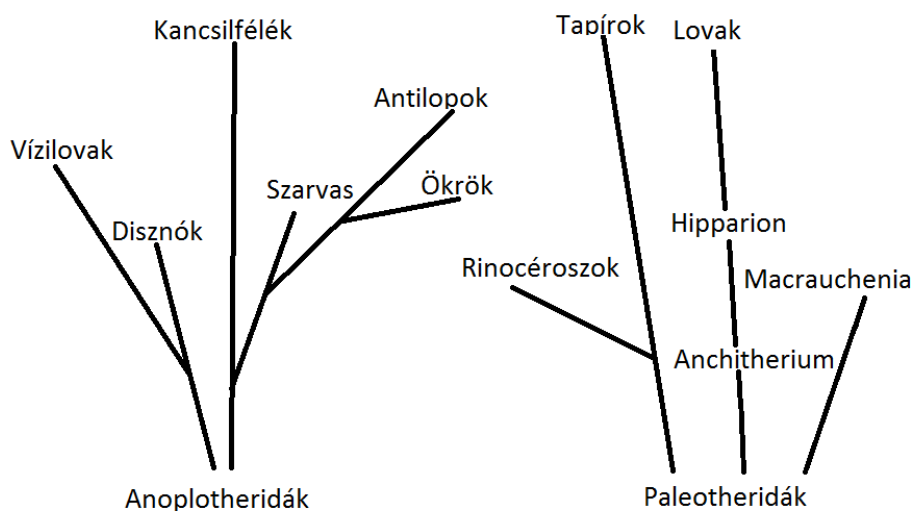
Teljesen arra hagyatkozunk, hogy találgassunk és következtessünk az emlősök eredetéről!^{V/4}

Jelenleg a tojásrakó gerincesek és az emlősök szaporodási rendszere közötti elismert szakadék megoldhatatlan nehézséget okoz azon gondolkodók számára, akik az evolucionistákkal együtt megpróbálnak összekapcsolni minden létező szerves formát egyetlen folyamatos leszármazási vonalon.

Vegyük példaként a patás emlősöket, mivel azt mondják, hogy nincs másik olyan osztály, amiből ennyire bőséges megkövült maradvánnyal rendelkezniük. Olyan sok fejlődés történt ebben az irányban, hogy néhány esetben a mai és az eocén patások közötti átmeneti kapcsolatot kiásták. Az egyik figyelemre méltó példa a teljes bizonyíték a jelenlegi egyujjú ló leszármazására az ősi harmadkor háromujjú anchitherium-ából. Ez a minta a nyugati biológia és a keleti tanítás összehasonlítására ezért nem tökéletesíthető tovább. Az itt alkalmazott leszármazás – mint ami a tudósok nézeteit általánosságban testesíti meg – Schmidt-é, és ez Rüttimeyer részletes kutatásain alapul. Ennek *megközelítő* pontossága – az evolucionizmus szempontjából – kevés kívánnivalót hagy:

SCHMIDT DIAGRAMJA

PATÁS EMLŐSÖK

Itt, az evolúció felezőpontjánál a tudomány teljesen megáll.

A gyökér, amelyhez a két családot vissza lehet vezetni, ismeretlen.^{V/5}

sünk a közvetlen átmenetre a méhlepény nélküli emlősökből a méhlepénnyel rendelkezőkbe”, (271. old.) és hogy „teljesen arra hagyatkozunk, hogy találgassunk és következtessünk az emlősök eredetéről” (268. old.). Beszél a „hipotetikus leszármazások” összeállítóinak ismétlődő tévedéseiről, konkrétan Haeckel-éről, miközben a próbálkozásait értékesnek tekinti (250. old.). Mindazonáltal kijelenti (194. old.), hogy „amit a kiválasztódás elméletén alapuló leszármazás tanításával nyertünk,... az az organizmusok, mint vérrokonok kapcsolatának megismerése”. Az ismeret tehát, a fent idézett engedmények ellenére csak a találgatás és az elmélet szinonimái?

^{V/4} The Doctrine of Descent and Darwinism, 268. oldal.

^{V/5} Ugyanott, 273-275. oldalak.

AZ OKKULTIZMUS SZERINTI GYÖKÉR

Anoplotheridák

Paleotheridák

Egy az emlősállatok birodalmának hét őseredeti fizikai-asztrális és biszexuális gyökértípusából.

Ezek a korai lemuriai fajok – a tudomány „ismeretlen gyökereinek” – kortársai voltak.

Schmidt diagramja a nyugati evolucionisták által felfedezett birodalmat mutatja be, azt a területet, amelyben jelen vannak az éghajlati hatások, a „természetes kiválasztódás” és a szerves elkülönülés minden más *fizikai* okai. A biológia és a paleontológia itt megtalálja a maga területét sok fizikai közeg kutatásához, amelyek olyan nagymértékben hozzájárulnak a „fajok elkülönüléséhez”, mint ahogyan Darwin, Spencer és mások kimutatták. De még ezen a téren is a Dhyân Chohan-i bölcsesség tudat alatti munkálkodásai húzódnak meg minden, „a tökéletesség felé való szüntelen törekvés” gyökerénél, bár ennek hatását rendkívüli mértékben módosítják azok a tisztán anyagi jellegű okok, amiket de Quatrefages „miliónek”, Spencer pedig „környezetnek” nevez.

Az „evolúció felezőpontja” az a fokozat, amikor az *asztrális* prototípusok határozottan elkezdnek belépni a fizikaiba, és így az elkülönítő közegek célpontjaivá válnak, amelyek jelenleg működnek körülöttünk. A fizikai okozatiság azonnal bekövetkezik a „bőr kabátok”, vagyis általánosságban a fiziológiai eszközök felöltése után. A nemek szétválása előtt^{V/6} az ember és a többi emlős formái asztrális anyagból szövődtek, és olyan struktúrával rendelkeztek, amelyek teljesen eltérők azoktól a fizikai organizmusoktól, amelyek esznek, isznak, emésztnek, stb. Az ismert fiziológiai eszközök, amelyek feltétlenül szükségesek ezekhez a funkciókhoz, szinte teljesen kifejlődtek a hét gyökértípus asztrálisból való kezdeti fizikaivá válását követően, a létezés két síkja közötti „félúti megállás” folyamán. Az evolúció „alapterve” aligha kapott nagyobb hangsúlyt ezekben az ősi típusokban, mint a rákövetkező, számunkra ismerős kiegészítő földi törvények hatása, ami az emlős fajok teljes állományát eredményezte. Azonban korszakok lassú elkülönülésére volt szükség, hogy ezt a végállapotot elérjék.

A második diagram a tisztán asztrális őstípusok birodalmát mutatja, a sűrű anyagba való leszállásukat megelőzően. Meg kell jegyezni, hogy az asztrális anyag az anyag negyedik állapota, amelynek – mint ahogyan a sűrű anyagunknak is – megvan a maga „protylja”. A természetben számos protyl létezik, amelyek az anyag különböző síkjainak felelnek meg. A két fizikai elementális albirodalom, az elme síkja, a manasz, vagyis az ötödik állapotú anyag, mint ahogyan a buddhié is, a hatodik állapotú anyagé, egytől-egyig a hat protyl egyikéből fejlődtek ki, amelyek a Megnyilvánult Világegyetem alapját képezik. A földi anyagunk úgynevezett három „állapota”, amiket „szilárdnak”, „folyékonynak” és „légneműnek” nevezünk, szigorúan véve csupán *al*-állapotok. Ami az előbbi, fizikaiba történő leszállás valódiságát illeti, ami a fiziológiai emberben és állatban érte el csúcspontját, kézzelfogható bizonyítékot szolgáltat az úgynevezett spiritiszta „materializációk” ténye.

Mindezekben a példákban az asztrális anyag teljes belekeveredése történik meg a fizikai anyagba. A *korai* lemuriai korszak – a geológia jura kora – asztrális fajaiból való *fiziológiai* ember kifejlődése pontos párhuzamban áll a szeánsz-szobák „szellemeinek” (?) „materializációival”. Crookes professzor „Katie King” esetében egy *fiziológiai* mechanizmus – szív, tüdő, stb. – jelenléte kétséget kizáróan bemutatásra került!

Ez, ha úgy nézzük, Goethe archetípusa. Hallgassuk a szavait:

^{V/6} Kérjük, tartsák észben, hogy bár az állatok – beleértve az emlősöket – mind az ember levett szövetei után és részben azokból fejlődtek ki, mégis egy lényegesen fejletlenebb lényként az emlősállatok az embernél jóval korábban váltak méhlepényessé és váltak szét.

Így sok mindenre szert kellett tennünk... Mind a kilenc tökéletes szerves lény... egy archetípusnak megfelelően alakult ki, amely csupán többé vagy kevésbé a nagyon tartós részeiben változik meg, és ezen felül napról-napra tökéletesíti és átalakítja magát a szaporodás eszközeivel.

Ez az eredeti asztrális gyökértípusokból való fajok elkülönülése okkult tényének egy látásmódja tökéletlen beharangozása. Akárhogyan is hathat a „természetes kiválasztódás” egész lehetségessége, *a szerkezeti terv alapvető egységét* gyakorlatilag érintetlenül hagyja minden további módosulás. A „típus egysége”, amely bizonyos értelemben közös minden állati és emberi birodalomra, nem bizonyíték *minden* szerves forma vérrokonságára, ahogyan Spencer és mások tartják, csupán az „alapterv” lényegi egységének az egyik tanúja, amit a természet követ teremtményei kiformálásának folyamán.

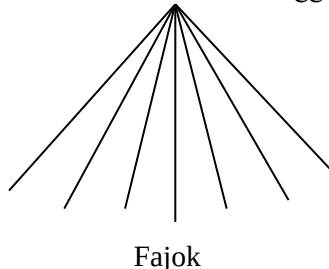
A dolog összefoglalásához ismét segítségül hívhatjuk a fajok elkülönülésében érintett valódi tényezők táblázatba foglalását. Magának a folyamatnak a szintjeihez nem szükséges itt további megjegyzést fűzni, mert azok a szerves fejlődés mögött meghúzódó alapelveket követik, nekünk pedig nem kell belépniük a biológus-szakértő birodalmába.

AZ ÁLLATI ÉS NÖVÉNYI FAJOK EREDETÉBEN ÉRINTETT TÉNYEZŐK

Az alap asztrális prototípusok belépnek a fizikai szintre.

A Dhyân Chohan-i impulzus, ami Lamarck „benne rejlő és szükségszerű” növekedési törvényét alkotja. Ez rejlik minden kisebb hatóerő mögött.

1. Öröklődéssel átadott módosulások
2. Természetes kiválasztódás
3. Szexuális kiválasztódás
4. Fiziológiai kiválasztódás
5. Elszigetelődés
6. Növekedési összefüggés
7. Alkalmazkodás a környezethez (Értelmes, szemben a mechanikus okisággal.)

B. Az európai paleolitikumi fajok: honnan származnak és hogyan terjedtek el?

Ellentmond-e a tudomány azoknak, akik azt állítják, hogy a negyedidőszakra visszatekintve az emberi fajok eloszlása nagyban különbözött a jelenlegitől? Szembeszáll-e a tudomány azokkal, akik továbbá azt is tartják, hogy az Európában talált emberi kövületek – bár azok szinte elérték az egyformaság és egységesség szintjét, ami egészen a mai napig folytatódik, már ami a fiziológiai és antropológiai megjelenéseket illeti – mégis különböznek, néha jelentősen, a jelenleg létező népesség típusaitól? A néhai M. Littré beismerte ezt a *Revue des Deux Mondes*-ben (1859. március 1.) általa publikált cikkben, amit Boucher de Perthes *Antiquités Celtiques et Antedeluviennes* (1849) című értekezéséről írt. Abban Littré kijelenti, hogy: (a) ezekben az időszakokban, amikor az emberi készítésű kőbalták kíséretében Pikardiában kiásott mamutok éltek azon a vidéken, örök tavasznak kellett lennie, ami az egész bolygón ural-

kodott.^{V/7} A természet az ellentéte volt a mostaninak, és így egy *óriási rés marad azoknak az „időszakoknak” az ősisége számára.* Majd hozzáteszi:

Spring, az orvosi kar professzora Liège-ben, számos emberi csontot talált egy barlangban Namur közelében, a Chauvaux hegyen „a miénktől teljesen eltérő fajtól”.

Az Ausztriában kiásott koponyák Littré szerint kiváló analógiát kínálnak afrikai néger fajokkal, míg mások, amiket a Duna és a Rajna partjain fedeztek fel, a karibiak, valamint Peru és Chile őslakosainak koponyáira emlékeztetnek. Mégis a vízözönt – akár a bibliait, akár az atlantiszt – tagadják. De a Gaudry által tett további geológiai felfedezések perdöntően bizonyítják:

Ősapáink határozottan kortársai voltak a rhinoceros tícjorrhinusnak és a hippopotamus majornak.

Majd hozzátette, hogy a geológiában *diluviálisnak* nevezett talaj:

legalábbis részben az ember földi megjelenése után képződött.

Littré emellett tette le véglegesen a garast. Ezután bebizonyította ennek szükségszerűségét „olyan sok egykori tanú kihantolásának”, minden eredet és minden időtartam átrendezésének ellenére, és hozzátette, hogy volt egy korszak, ami mindeddig ismeretlen a tudomány számára:

Akár a jelenlegi korszak hajnalánál, akár – úgy hiszem – annak a korszaknak a kezdeténél, amely megelőzte a mostanit.

Az Európában talált koponyáknak kétféle típusuk van, amint az jól ismert: az ortognát és a prognát, vagy a kaukázusi és a negroid típus, mint amelyet most már csak az afrikaiak és az alacsonyabb bennszülött törzsek között találunk meg. Heer professzor – aki amellett tanúskodik, hogy a botanika tényei elkerülhetetlenné teszik egy Atlantisz hipotézisét – kimutatta, hogy a neolitikumi cölöpfalvak lakóinak növényei főleg afrikai eredetűek voltak. Hogyan jelentek meg ezek a növények Európában, ha nem létezett korábban összekötő kapocs Európa és Afrika között? Hány ezer évvel ezelőtt élt az a 17 ember, akiknek a koponyáit kiásták a Haute Garonne osztályán, guggoló testtartásban egy széntűz maradványai közelében, körülöttük néhány amulettel és törött edénnyel a barlangi medve, a bundás mamut, az őstulok (amit Cuvier külön fajnak tekint), az óriás ír szarvas – mind vízözön előtti emlős kíséretében? Nyilvánvalóan ezeknek egy nagyon távoli időszakban kellett élniük, de azért nem olyanban, ami messzebbre vinne vissza a negyedkornál. Az ember ennél sokkal régebbi ősiségét még be kell bizonyítani. Dr. James Hunt, az Antropológiai Társulat néhai elnöke ezt 9 millió évre teszi. Ez a tudós legalábbis némileg megközelíti a mi ezoterikus számításunkat, ha kihagyjuk a számításból az első két, félig emberi éterikus fajt, és a korai harmadik fajt.

Felmerül azonban a kérdés, hogy kik voltak ezek az európai negyedkori paleolitikumi emberek? Bennszülöttek voltak-e, vagy valamilyen, az ismeretlen múltba visszanyúló bevándorlás eredményei? Az utóbbi az egyedüli védhető hipotézis, ahogyan minden tudós egyetért abban, hogy Európa nem tartozik a lehetséges „emberiség bölcsői” kategóriába. Akkor honnan ágaztak szét az „ősemberek” különböző, egymást követő áradati?

A legkorábbi paleolitikumi emberek Európában – akiknek az eredetéről az etnológia hallgat, és akiknek a valódi jellemzőit igencsak tökéletlenül ismerik, bár „majomszerűségükről” terjedősen beszélnek olyan képzeletdús írók, mint Grant Allen – tisztán atlantiszi és „afro”-

^{V/7} A tudósok most elismerik, hogy Európában a miocén korszakban meleg, a pliocénben vagy a késői harmadkorban mérsékelt éghajlat volt. Littré állítását a negyedidőszak kellemes tavaszáról – amelynek üledékeiben az M. de Perthes kőszkőz felfedezései nyomon követhetők (azóta, hogy a Somme sok méter mélyen kimosta a völgyét) – komoly fenntartással kell fogadni. A Somme-völgy maradványai *jégkorszak utániak*, és valószínűleg a vademberek vándorlására mutatnak az egyik mérsékeltbb időszak folyamán, ami a *kisebb* jégkorszakok közé esett.

atlantiszi fajtához tartoztak.^{V/8} (Észben kell tartanunk, hogy mostanáig maga az atlantiszi kontinens csak egy múltbeli álom volt.) A negyedidőszak Európája nagyon különböző volt napjaink Európájától, mivel akkor még csak a keletkezés folyamata zajlott. Össze volt kötve Észak-Afrikával – vagy inkább azzal, ami most Észak-Afrika – egy földnyelven keresztül, ami a jelenlegi Gibraltári-szoroson át haladt. Észak-Afrika így úgymond a jelenlegi Spanyolország kiterjesztése volt, míg a nagy szaharai medencét egy hatalmas tenger töltötte ki. A hatalmas Atlantiszból, amelynek a zöme a miocénbe elsüllyedt, csupán Ruta és Daitya maradt, valamint egy magányos sziget. A paleolitikumi barlangi emberek ősapáinak^{V/9} atlantiszi kapcsolatait bizonyítják az Európában feltárt koponyakövéletek, amelyek közeli rokonságban vannak a karibi nyugat-indiánnal és az ősi peruíval, ami tényleg egy rejtély mindazok számára, akik elutasítják egy korábbi atlanti kontinens „hipotézisének” megerősítését, amely áthidalta azt, ami most óceán. Mit kezdjünk a ténnyel is, hogy miközben de Quatrefages egyik típus képviselőiként mutatja be azt a „nagyszerű fajt”, a magas, Cro Magnon-i barlangi embert, és a Kanári-szigetek guancsóit, Virchow pedig a baszkokat hasonló módon köti össze az utóbbiakkal? Retzius professzor tőlük függetlenül bebizonyítja a bennszülött amerikai hosszúfejű törzsek és ugyanezen guancsók kapcsolatát. A bizonyítékok láncának számos láncszeme így biztonsággal kapcsolódik össze. Hasonló tények sokaságát lehetne előhozni. Ami az afrikai törzseket illeti – maguk is az atlantisziak szétágazó utódaik, akiket az éghajlat és a körülmények módosítottak – azon a félszigeten keresztül jöttek Európába, amelyet a Földközi- és a belső tenger vett körbe. Nagyszerű fajokhoz tartozott ez a sok európai barlanglakó ember, mint például a Cro Magnon-i. De ahogyan várható volt, *fejlődés szinte egyáltalán nem létezett* ebben az egész hatalmas korszakban, amit a tudomány pattintott kőkorként azonosít be.^{V/10} A *lefelé irányuló ciklikus impulzus* súlyosan nehezedik az így átköltöztetett csoportokra, az atlantiszi karma lidérce rajtuk ül. Végül a paleolitikumi ember átadja a helyét az utánuk következőknek, és szinte teljesen eltűnik a színről. André Lefèvre professzor ezzel kapcsolatban felteszi a kérdést:

Vajon a csiszolt kőkorszak egy észrevehetően átmenettel követte-e a pattintott kőkorszakot, vagy az a rövidfejű kelták előzőnlésének köszönhető? De akár a La Vézère népességében lejáró elkorcsosulás volt az erőszakos keresztezések eredménye, akár egy általános észak felé történő visszahúzóda a rénszarvasok nyomát követve, számunkra nincs sok jelentősége.

Majd így folytatja:

Időközben az óceán fenéke felemelkedett, Európa ekkor alakult ki teljesen, növény- és állatvilága ekkor vált véglegessé. A kutya megszelídítésével megkezdődik a pásztorkodó élet. Belépünk abba a csiszolt kőkorszakba és bronzkorba, amelyek szabálytalan időközönként követték egymást, amik még át is fedték egymást a népvándorlások és összeolvadások közepette, amik azonnal zavarosabbá és rövidebbé tették ezt az időszakot, mint a kevésbé fejlett és kezdetlegesebb korok voltak. Az eredeti európai népesség egyedi fejlődése megszakadt, és anélkül, hogy megsemmisült volna, beolvadt más fajokba, úgymond elnyelték a népvándorlás egymást követő

^{V/8} „Azt, hogy [a régi barlangi emberek] honnan jöttek, nem tudjuk megmondani” (Grant Allen). „A Some-völgy paleolitikumi vadászai nem arról a zord éghajlatról származtak, hanem valamilyen enyhébb vidékről költöztek Európába” (Dr. Southall: *Epoch of the Mammoth*, 315. oldal).

^{V/9} A tiszta atlantiszi fajta – amelynek a magas, negyedidőszaki barlangi embere részben közvetlen leszármazottja volt – jóval a jégkorszakot megelőzően vándorolt Európába, tulajdonképpen valamikor a harmadidőszak pliocén és miocén időszakában. Thenay megmunkált miocén kőbaltái és a pliocén ember nyomai, amiket Capellini professzor fedezett fel Olaszországban, tanúskodnak erről a tényről. Ezek a betelepülők részei voltak az egykor dicsőséges fajnak, amelynek életciklusát az eocéntól kezdve visszafelé találhatjuk meg.

^{V/10} A művészeti hajlam, amely megnyilvánult a régi barlanglakó embereknél, olyan képtelenséggé teszi azt a hipotézist, ami őket a pithecanthropus alalus – Hæckel rendkívül rejtélyes szörnye – megközelítésének tekintette, amelynek nincs szükségese sem Huxley, sem Schmidt leleplezésére. Látjuk a hajlamaikban a beléjük rögzült atlantiszi kultúra felcsillanását, amely atavisztikusan újra megjelenik. Emlékezzünk rá, hogy Donnelly a modern európai civilizációt az atlantiszi újraéledésének tekinti. (*Atlantis*, 237-264. oldalak.)

hullámai, amelyek Afrikából, talán egy elveszett Atlantiszból [? Korszakokkal túl vagyunk ezen] és a termékeny Ázsiából özönlettek ki. Egyrésztől megérkeztek az ibériaiak, másrésztől a pelasgiaiak, a liguriaiak, a sicaniaiak, az etruszok – valamennyien a nagy árja invázió [ötödik faj] előfutárai.^{V/11}

VI. fejezet A történelemben nyomon követhető óriások, civilizációk és elsüllyedt kontinensek

Amikor olyan kijelentések kerülnek elő, mint a fenti címben foglaltak, akkor az írótól természetesen elvárják, hogy szolgáltatson *történelmi* bizonyítékot a *legendáké* helyett az ilyen állítások megtámogatásához. Lehetséges ez? Igen, ilyen természetű bizonyíték bőségesen akad, és csak egyszerűen össze kell gyűjteni azokat ahhoz, hogy megsemmisítő erejűvé váljanak az előítéletektől mentesek szemében.

Ha egyszer az éles elméjű tanulmányozó felveszi az irányjelző fonalat, találhat magának ilyen bizonyítékot. Mi *tényeket* közlünk, és tájékozási pontokat mutatunk, az utazó pedig kövesse azokat. Amit itt előhozunk, bőségesen elegendő *ennek* az évszázadnak.

Voltaire-hez írt egyik levelében Bailly teljesen természetesnek találja, hogy a „nagy öreg, rokkant Ferney” szimpátiáját fel kell kelteni a „tudás és bölcsesség” képviselői, a régi brahmanák iránt. Azután hozzáteszi egy érdekes kijelentést. Ezt mondja:

De az ön brahmanái nagyon fiatalok, ősi tanítóikhoz képest.^{VI/1}

Bailly, aki semmit nem tudott az ezoterikus tanításokról, sem Lemuriáról, viszont fenntartás nélkül hitt az elveszett Atlantiszból, valamint számos történelem előtti és civilizált népben is, amelyek eltűntek anélkül, hogy bármilyen tagadhatatlan nyomot hagytak volna. Kiterjedt tanulmányokat folytatott a régi klasszikusok és a *hagyományok* terén, és megértette, hogy a ma „régieknek” nevezettek által ismert művészetek és tudományok:

nem valamely most létező vagy akár akkori nép teljesítménye volt, és nem is Ázsia bármely történelmi népé...

és hogy függetlenül a hinduk tudásától, tagadhatatlan elsőbbségüktől a fajuk korai időszakában, olyan emberekre vagy fajra kell utalnunk, amely még ősbibb és még nagyobb tudású volt, mint maguk a brahmanák.^{VI/2}

Voltaire, idejének legnagyobb szkeptikusa, a különösképpen materialista osztozott Bailly hitében. Erről teljesen hasonlóan gondolkodott:

Sokkal korábban a kínai és az indiai birodalmak előtt, voltak kulturált, tanult és erős népek, amiket a barbarizmus áradata legyőzött, és így visszasüllyedtek a tudatlanság és vadság eredeti állapotába, vagy ahogyan nevezik, a tiszta természetiség állapotába.^{VI/3}

Az, ami Voltaire-nél egy nagy elme jó szimatú feltételezése volt, Bailly-nél „történelmi tények kérdése”. Ő ugyanis ezt írta:

Komolyan tanulmányozom az ősi hagyományokat, amelyeket generációk hosszú sora őrzött meg.

^{V/11} *Philosophy Historical and Critical*, II. Pt. 504. old., „On Organic Evolution” című fejezet.

^{VI/1} *Lettres sur l'Atlantide*, 12. oldal.

^{VI/2} *Histoire de l'Astronomie Ancienne* 25. és köv. oldalak.

^{VI/3} *Lettres sur l'Atlantide*, 15. oldal. Ez a feltételezés csupán félig találgatás. Voltak ilyen „barbár előzőnlések” az ötödik fajban. Ami a negyediket illeti, volt egy komoly vízözön, amely elsöpörte azt. Azonban sem Voltaire, sem Bailly nem tudtak semmit a kelet Titkos Tanításáról.

Azt gondolta, lehetséges volt, hogy egy *idegen* nép, miután megtanított egy másik népet, úgy eltűnjön, hogy ne hagyjon nyomot maga után. Amikor megkérdezték, hogyan történhetett meg, hogy ez a régi, vagy inkább ősi nép legalább csak valami emléket sem hagyott az emberi elmében, azt válaszolta, hogy az idő a tények és események könyörtelen felfalója. De a múlt történelme soha nem veszett el teljesen, mert a régi Egyiptom bölcsei megőrizték azokat, és „ugyanígy megőrződtek a mai napig máshol is”. Platón szerint Saïs papjai ezt mondták Salomonnak:

Te nem ismered azt a legnemesebb és nagyszerű emberfajt, amely egykor az országot lakta, amelytől te és az egész jelenlegi államod leszármazott,^{VI/4} bár ennek a csodálatos népnek csak egy kicsiny töredéke maradt fenn mára. ... Ezek az írások elbeszélnek, milyen rendkívüli erőt győzött le egykor a városod, amikor egy hatalmas harcias hatalom, amely az Atlanti-óceántól tört előre, ellenséges tombolással terjeszkedett szét egész Európában és Ázsiában.^{VI/5}

A görögök csupán ennek az egykor dicsőséges népnek a törpévé és gyengévé vált maradványai voltak.^{VI/6}

Melyik volt ez a nép? A Titkos Tanítás azt mondja, hogy ez az atlantiszi legutolsó, hetedik alfaj volt, amely már felszívódott az árja típus egyik korai alfajában, abban, ami fokozatosan szétterjedt Európa kontinensén és szigetein, amint azok elkezdtek kiemelkedni a tengerekből. Leereszkedve Ázsia magas fennsíkjáról, ahol a két faj menedéket keresett Atlantisz haldoklásának napjaiban, lassanként letelepedett, és meghódította az újonnan kiemelkedett földeket. A bevándorló alfajok gyorsan növekedtek és megsokszorozódtak azon a szűzföldön, felbomlottak sok családfajra, amelyek aztán népekre osztódtak. Egyiptom és Görögország, a föníciaiak és az északi népek így fejlődtek ki abból az egyetlen alfajból. Évezredekkel később más fajok – az atlantisziak maradványai – „sárgák és vörösek, barnák és feketék” elkezdtek előzönlenni az új földrészt. Háborúk törtek ki, amelyekben az újonnan érkezők vereséget szenvedtek, és elmenekültek, egyesek Afrikába, mások távoli vidékekre. Ezeknek a szárazföldeknek egy része szigetté vált az idők folyamán, új geológiai rengések következtében. Mivel így külső erő hatására elválasztódtak a kontinensektől, az eredmény az lett, hogy az atlantiszi típus fejletlen törzsei és családjai fokozatosan még nyomorúságosabb és vadabb állapotba süllyedtek.

Nem találkoztak-e a spanyolok a Cibola-expedíciókban fehér bennszülött főnökökkel, és nem állapították-e meg mostanában az afrikai néger fajta jelenlétét Európában, a történelem előtti korokban? Azzal a négerrel és azzal a mongollal kapcsolatba hozott idegen típus jelenléte az, ami az antropológia buktatója. Az az egyén, aki egy kiszámíthatatlanul régi időszakban élt a belgiumi La Naulette-nél, az egyik példa erre. Egy antropológus ezt mondja:

Délkelet-Belgiumban, a Lesse partjain levő barlangok bizonyítékot szolgáltatnak arra, ami talán a legalacsonyabb rendű ember volt, ahogyan ezt a Naulette-állkapocs bizonyítja. Az ilyen embernek azonban voltak kő amulettjei, amiket díszítési célból kilyukasztott, ezek csillámos homokkőből készültek, amit most a Gironde medencéjében lehet megtalálni.^{VI/7}

Így a belgiumi ember különösen ősi volt. Annak az embernek, amely megelőzte a nagy vízáradatot – ami befedte Belgium fennsíkjait agyagos vagy hegyi kavicsos üledékkel 30 méterrel a jelenlegi folyók szintje fölött – a turáni és a néger jellemzőit kellett összevegyítenie. A Canstadt-i vagy La Naulette-i ember fekete lehetett, és semmi köze nem volt az árja fajtához, amelynek maradványai az Engis-i barlangi medvéével azonos korúak. Aquitánia csontbar-

^{VI/4} A régi görögök és rómaiak, valamint az atlantiszi telepések közötti kapcsolat teljes bemutatásához lásd: *Five Years of Theosophy*, 308-346. oldalak.

^{VI/5} *Timæus*, H. Davis fordítása, 326-328. oldalak.

^{VI/6} Atlantiszról és az ottani valamennyi hagyományról szóló történetet – ahogyan mindenki tudja – Platón mondta el a *Timæus* és *Critias* című művében. Platón, amikor gyerek volt, a 90 éves nagyapjától hallotta, akinek fiatal korában Szolon mondta, aki apjának, Dropidasz-nak a barátja volt. Szolon Görögország hét bölcsének egyike. Több megbízható forrást nem találhatunk – használni kell a fejünket.

^{VI/7} Lásd Dr. Carter Blake „On the Naulette Jaw” című cikkét, *Anthropological Review*, 1867. szept.

langjainak lakói a történelem egy sokkal későbbi időszakához tartoznak, és nem lehetnek olyan ősieik, mint az előbbieik.

Ha ezt az állítást azon az alapon kifogásolják, hogy a tudomány nem tagadja az ember jelenlétét a Földön a nagyon távoli ősmúlt óta, bár ez az ősiség nem meghatározható, mivel ezt a jelenlétet megszabja a geológiai korszakok időtartama, amelyek még nem tisztázottak, ha azzal érvelnek, hogy a tudomány a leghatározottabban ellenzi azt a kijelentést, hogy például az ember megelőzte az állatokat, vagy hogy a civilizáció a legkorábbi eocén időszakból származik, és hogy valaha léteztek óriások, három szemű, négy karú és négy lábú emberek, androgünök, stb. – akkor az ellenkezőket sorban megkérdezzük: „Honnan tudjátok? Milyen bizonyítékaik vannak a személyes hipotéziseiteken kívül, amiket mindet felboríthatnak akár melyik napon az új felfedezések?” Ezek a jövőbeli felfedezések pedig bizonyosan bebizonyítják, hogy bármilyen is lehetett ez az antropológusok által megismert korai emberfajta külső megjelenése, az semmilyen tekintetben nem volt *majomszerű*. A Canstadt-i ember, az Engis-i ember egyaránt alapvetően emberi jellemzőkkel rendelkezett.^{VI/8} Az emberek a hiányzó láncszemet a lánc rossz végén keresik, a neandervölgyi embert pedig régóta elküldték a „minden meggondolatlan melléfogás lomtárába”. Disraeli az embereket a majmokhoz és az angyalokhoz kapcsolódókra osztotta fel. Ennek okai itt egy „angyali elmélet” támogatása érdekében adhatók meg, ahogyan a keresztények neveznék, mivel az emberiség legalább néhány fajára alkalmazható. Mindenesetre, ha úgy tartjuk, hogy az ember is csak a miocén időszak óta létezik, az emberiség mint egész még akkor sem állhatott csak a paleolitikumi kor nyomorúságos vademberéből, ahogyan azt a tudósok most hangoztatják. Mindaz, amit mondanak, pusztán önkényes, spekulációs feltevés, amit azért találtak ki, hogy összhangba kerüljenek saját hóbortos elméleteikkel.

Sok száz és sok ezer – sőt, akár sok millió – évvel ezelőtti eseményekről beszélünk, ha az ember a geológiai korokból származik,^{VI/9} ezen események között egyetlen sincs, ami ne a történelem előtti néhány évezredes időtartama alatt történt volna, amit a bátortalan és mindig óvatos történelemtudomány megenged. Mégis, vannak olyan tudósok, akik szinte a mi gondolkodásmódunkat követik. Idézzünk Brasseur de Bourbourg abbé bátor beismeréséből, aki a következőt mondja:

A hagyományok, amelyek megjelennek Mexikóban, Közép-Amerikában, Peruban és Bolíviában, azt az elképzelést támogatják, hogy az ember ezeken a különböző vidékeken létezett az Andok óriási kiemelkedése idejében, és hogy megőrizte ennek az emlékét –

egészen a legutolsó paleontológusig és antropológusig, a tudósok zöme az ilyen ősiség igazságának a pártján áll. Ha már Peru, történt-e bármilyen megnyugtató próbálkozás, hogy meghatározzák annak a fajnak az etnológiai rokonságait és jellemzőit, amely felállította azokat a küklopszi építményeket, amiknek a romjai egy nagy civilizáció ereiklyéit mutatják meg? Cuelap-nál például olyanok találhatók, amik tartalmazznak:

egy megmunkált kövekből álló falat, ami 1100 m hosszú, 170 m széles és 46 m magas, tömör anyaggal lezárva a tetején. Ezen a tömegben állt egy másik 183 m hosszú, 152 m széles és 46 m magas építmény, ami így összesen 92 m magas volt. Ebben szobák és cellák voltak.^{VI/10}

A legsokatmondóbb tény *a megdöbbentő hasonlóság ezeknek az óriási épületeknek az architektúrája és az ókori európai népek építményei között*. Fergusson analógiát von az inka

^{VI/8} Lásd de Quatrefages és Hamy: *Crânes des Races Humanies*.

^{VI/9} Haeckel miocén kori „ember-majma” egy rögeszmés ember álma volt, amitől de Quatrefages (*Human Species*, 105-113. old) bölcsen megszabadult. Nem világos, a világnak miért kellene inkább elfogadnia egy pszichofób materialista elmékedéseit – elfogadnia azt, akinek az elméletei megkívánják a tudomány és a természet által nem ismert különböző állatok hit alapján való elfogadását, mint például a szozura, a kételtű, ami soha sehol nem létezett Haeckel képzeletén kívül –, mint az ókori hagyományokat.

^{VI/10} Lásd viszont azoknak a bizonyítékoknak a tömegét, amiket Donnelly gyűjtött össze annak bizonyítására, hogy a perui település az atlantisziak sarja volt.

civilizáció romjai és a pelasgiánok olaszországi és görögországi küklopszi maradványai között, olyan egybeesésként, ami:

a legfigyelemreméltóbb dolog az építészet történelmében. ... Nehéz ellenállni annak a következtetésnek, hogy lehet valamilyen kapcsolat közöttük.

A „kapcsolatot” egyszerűen megmagyarázza az abból a csoportból való származás, amely kigondolta ezeket az építményeket egy közös központból egy atlanti kontinensen. Egyedül ez utóbbi kijelentés elfogadása segíthet nekünk megközelíteni a megoldást erre és hasonló problémákra a modern tudomány szinte minden ágában.

Dr. Lartet, ezzel a témával foglalkozva helyére teszi a kérdést, kijelentve, hogy:

Az olyan régen vitatott igazság az ember és a nagy kihalt fajok [bundás mamut, rhinoceros tichorhinus, barlangi hiéna, barlangi medve, stb.] egyidejűségéről számomra a továbbiakban cáfolhatatlannak tűnik, és a tudomány határozottan kiharcolta azt.^{VI/11}

Máshol bemutatjuk, hogy de Quatrefages-nek is ilyen véleménye van. Ő ezt mondja:

Az ember minden valószínűség szerint szemtanúja volt a miocén időknek,^{VI/12} és ennek következtében az egész pliocén korszaknak. Van-e bármilyen okunk azt hinni, hogy a nyomait meg fogjuk találni még régebbi korban? ... Akkor lehet, hogy a legkorábbi emlősök kortársa volt, és egészen a másodkorig nyúlik vissza.^{VI/13}

Egyiptom sokkal régebbi annál az Európánál, amit ma a térképre rajzolnak. Az atlantiszi-árja törzsek akkor kezdtek ott letelepedni, amikor a Brit-szigetek^{VI/14} és Franciaország még nem is létezett. Jól ismert, hogy „az Egyiptomi-tenger nyelve” vagy Alsó Egyiptom deltája lassú fokozatokban szárazföldre vált, és hozzácsatlakozott Abesszínia fennsíkjaihoz, de ellentétben az utóbbival, amely hozzá képest hirtelen emelkedett ki, ez nagyon lassan alakult ki, hosszú korszakokon keresztül, a tengeri üledék és iszap egymást követő rétegeiből, amelyek évente rakódtak le abból a talajból, amit egy hatalmas folyó, a jelenlegi Nílus hozott magával. Mégis, a delta, mint száraz és termékeny föld több, mint százezer éve lakott. Később olyan törzsek érkeztek keletről, amelyekben még több árja vér volt, mint elődeikben, és *elhódították* azt egy olyan néptől, aminek a valódi neve elveszett az utókor számára, csak a szent könyvekben maradt fenn. Ez az a természetes iszaphordozó, ami lassan és biztosan beszívott minden hajót, ami közelített barátságtalan partjaihoz, ami időszámításunk előtti pár évezredig a késői egyiptomiak legjobb védelmezője volt, akiknek rajta keresztül sikerül elérniük Arábiát, Abesszíniát és Núbiát, és akiket Vinâ Manu vezetett Vishvâmitra idején.^{VI/15}

Az ember ősisége annyira nyilvánvalóvá válik minden nappal, hogy még az egyház is egy *tiszteletet érdemlő* visszavonulásra és meghátrálásra készül. A tudós Fabre abbé, a Sorbonne-i professzor kategorikusan kijelentette, hogy a történelem előtti paleontológia és archeológia anélkül, hogy bármilyen módon megsértené a szentírásokat, a harmadkori medencékben az Ádám előtti emberek olyan sok nyomát találhatják meg, amennyit csak akarnak.

Mivel figyelmen kívül hagyja az összes teremtményt, ami megelőzte az utolsó özönvizet [azt, ami a dilúviumi üledéket létrehozta az abbé szerint], a bibliai kinyilatkoztatás meghagyja nekünk a lehetőséget, hogy szabadon elfogadjuk az ember létezését a szürke dilúviumi, a pliocén, de még az eocén üledékekben is. Másrésztől azonban a geológusok nem mind értenek

^{VI/11} *Cavernes de Périgord*, 35. oldal.

^{VI/12} Az *Atlantis, the Ante-diluvian World* leleményes szerzője a különböző görög és római szokások eredetét tárgyalva kifejezi a meggyőződését, hogy „napjaink szokásainak gyökere visszanyúlik a miocén korig”. Persze, és még tovább is, ahogyan már elmondtuk.

^{VI/13} *The Human Species*, 152. oldal.

^{VI/14} Mármost ahogyan ma ismerjük azokat. Ugyanis a geológia nemcsak azt bizonyítja, hogy a Brit-szigetek *négyszer süllýedtek el és emelkedtek ki*, hanem azt is, hogy a közöttük és Európa közötti tengerszorosok szárazföldek voltak és még korábbi korszakban.

^{VI/15} Lásd az *Isis Unveiled*-ben (I. 627.), amit Kukkûka Bhatta mond.

egyedül az emberekkel kapcsolatban, akik a bolygót lakták ezekben a primitív időkben a mi őseinkként.^{VI/16}

Lehet, hogy az a nap, amikor az egyház felismeri, hogy az egyedüli üdvözlése a *Biblia* okkult értelmezésében rejlik, nincs olyan messze, mint bárki is képzelné. Már sok pap és egyházi ember vált buzgó kabbalistává, és nagyon sokan jelennek meg nyilvánosan a küzdőtérén, vitába szállva a teozófusokkal és az okkultistákkal a *Biblia* metafizikai értelmezésének alátámasztásában. De szerencsétlenségükre a rossz végén fognak hozzá. Azt tanácsoljuk nekik, hogy mielőtt elkezdenek töprengeni szentírásaik *metafizikájáról*, tanulmányozzák és sajátítsák el azt, ami a tisztán *fizikaira* vonatkozik, mint például a geológiára és az etnológiára való utalásaik. Ugyanis a Föld és az ember hetes felépítésére, a hét körre és fajra történő célzások bőségesen megtalálható az *Új- és az Ószövetségben*, és annyira szemmel láthatók, mint a Nap az égen azok számára, aki mindkettőt szimbolikusan olvassa. Mire vonatkoznak *Mózes III. könyve XXIII. fejezetének törvényei*? Milyen filozófiai ok húzódik meg mindezen hetenkénti áldozás és szimbolikus számítások mögött, mint:

Számláljatok azután a szombatra következő naptól, attól a naptól, a melyen beviszitek a meglóbalni való kévét, hét hetet, egészek legyenek azok. ... A kenyérrel együtt pedig áldozatok meg hét bárányt, épeket, esztendősöket, stb.^{VI/17}

Nincs kétség, cáfolni fognak bennünket, amikor azt mondjuk, hogy mindezek a „lóbalni való” áldozatok a Misztériumok *hét „sabbath-jára”* (szombatjára) való megemlékezések voltak. Ezek a sabbath-ok a hét manvantara – vagy ahogyan mi nevezzük: a hét kör – közötti hét pralaya, ugyanis a „sabbath” egy rugalmas szó, bármilyen természetű pihenési időszakot jelent, ahogyan máshol ezt már elmagyaráztuk. Ha pedig ez nem eléggé meggyőző, akkor nézzük azt a verset, ami hozzáteszi:

A hetedik hétre következő napig számláljatok ötven napot [negyvenkilenc, 7*7 tevékenységi szakasz, és negyvenkilenc pihenési szakasz a lánc hét bolygóján, majd jön a sabbath pihenése, az *ötvenedik*], és akkor járuljatok *új ételáldozattal* az Úrhoz.^{VI/18}

Vagyis fel kell áldoznotok a húsokat vagy „bőrtokotokat”, és megfosztva magatokat testeitektől, tiszta szellemeknek kell maradnotok. Ez az áldozat törvénye, ami a korszakok múlásával elfajult és anyagiassá vált, olyan szokás volt, ami a legkorábbi atlantisziaktól eredt. A zsidókhoz a „kaldeusokon” keresztül jutott el, akik egy *kaszt*, nem pedig egy nép „bölcsei” voltak, nagy adeptusok közössége, akik „kigyó-vermeikből” jöttek, és akik korszakokkal korábban Babilonban telepedtek le. Ha pedig *Mózes III. könyvének* ezt az értelmezését (ami tele van eltorzított *Manu Törvényeivel*) túlságosan messzire menőnek találják, akkor térjünk át a *Jelenések Könyvére*. Bármilyen értelmezést adjanak is az avatatlan misztikusok a híres XVII. fejezetnek, a bíbor- és skarlátvörösben levő asszony rejtvényével, hogy a protestánsok bólogatnak-e a római katolikusokra gondolva, amikor ezt olvassák: Homlokára egy titokzatos név volt írva: „A nagy Babilon, a föld utálatra méltó kicsapongóinak anyja”, vagy a római katolikusok bámulnak ellenségesen a protestánsokra, az okkultisták pártatlanságukban kijelentik, hogy ezek a szavak vonatkoznak az elsőtől kezdve *valamennyi exoterikus keresztény egyházra* – a régiek „ceremoniális mágiájára”, annak szörnyű hatásaival, és most már eltorzultsága

^{VI/16} *Les Origines de la Terre et de l'Homme*, 454. oldal. Ehhez a Toulouse-i N. Joly professzor, aki a *Man before Metals* című munkájában az abbét idézi, kifejezi a reményét, hogy M. Fabre meg fogja neki engedni, hogy „ennél az utolsó pontnál eltérjen tőle” (186. oldal). Ugyanígy tesznek az okkultisták, mert bár állítják, hogy óriási különbség van az eddig kifejlődött öt faj fiziológiájában és külső megjelenésében, mégis fenntartják, hogy a jelenlegi emberi fajok ugyanannak az eredeti fajtának a leszármazottai, amely az Isteni Emberekből – közös őseinkből és elődeinkből – fejlődött ki.

^{VI/17} *Idézett mű*, 15, 18.

^{VI/18} *Ugyanott*, 16.

miatt értelmetlenül rituális istentiszteletének bohózatával. Az asszony és a vadállat „misztériuma” a lélekölő egyháziaskodás és babona szimbóluma.

A vadállat, ... volt, de már nincs. Ide bölcsességgel párosult ész kell! A hét fej hét hegyet jelent [hét kontinens és hét faj], az asszony ezeken ül. –

minden exoterikus, barbár, bálványimádó hit, amelyet lefed ez a jelkép „a szentek vérével és a mártírok vérével”, akik tiltakoztak és tiltakoznak ellene.

De jelenti a hét királyt is [a hét faj]. Öt közülük már a múlté [beleértve az ötödik fajunkat is], egy most uralkodik [az ötödik folytatódik, az utolsó [a hatodik és a hetedik fajok] még nem jött el, de amikor eljön [a faj „királya”], rövid ideig lesz csak maradása.^{VI/19}

Sok ilyen apokaliptikus utalás van, de a tanulmányozónak magának kell ezeket megtalálnia.

Ha a *Bibliát* egyesítik az archeológiával és a geológiával, hogy bemutassák, az emberi civilizáció három, többé-kevésbé különböző szinten ment keresztül, legalábbis Európában, és ha az ember mind Amerikában, mind Európában, de Ázsiában is geológiai korokból származik, akkor miért nem lehet a *Titkos Tanítás* állításait figyelembe venni? Vajon filozofikusabb vagy logikusabb és tudományosabb Albert Gaudry-val együtt *nem hinni* a miocén emberben, miközben elhinni, hogy a híres Thenay-i kőszerszámokat^{VI/20} „a dryopithecus majom véste ki”, vagy inkább az okkultistákkal együtt azt, hogy az emberszabású majom az ember után jött létre? Mert ha ez egyszer elfogadott, és még tudományosan is bizonyított, hogy:

A miocén korszak közepén nem volt egyetlen emlős faj sem, amely azonos volt most létező fajjal.^{VI/21}

és hogy az ember pontosan olyan volt, mint most, csak magasabb és atletikusabb, mint mi vagyunk,^{VI/22} – akkor hol a probléma? Azt, hogy aligha lehettek majmok leszármazottai, amik maguk nem is hagytak nyomot a miocén korszak előtt,^{VI/23} másrésről számos kiváló természettudós igazolta:

Így a negyedidőszak vademberénél, akinek a mamut ellen kézi kőfegyverekkel kellett harcolnia, megtalálunk minden koponyabeli jellemzőt, amit általánosságban a komoly értelmi fejlettség jelének tekintenek.^{VI/24}

Hacsak az ember nem spontán módon emelkedett ki, felszerelve minden értelmével és bölcsességével az értelem nélküli, majomszerű őseiből, akkor nem fejleszthetett volna ki ilyen agyat a miocén időszak korlátaiban belül, ha hinnünk kell a tudós Bourgeois abbénak.

Ami az óriások kérdését illeti, bár a legmagasabb ember, akit Európában a kőületek között megtaláltak, a „Mentone-ember” (203 cm), még másokat is kiáshatnak. Nilsson, akit Lubbock idéz, azt állítja, hogy:

A neolitikum egyik sírjában... egy különleges méretű csontvázat találtak 1807-ben.

Ezt Albus McGaldus-nak, Skócia királyának tulajdonítják.

^{VI/19} Ugyanott, 8-10.

^{VI/20} „A Thenay-i kőszerszámok emberi kezek munkájának eltéveszthetetlen nyomait viselik magukon.” (G. de Mortillet: *Promenades au Musée de St. Germain*, 76. oldal.)

^{VI/21} Albert Gaudry: *Les Enchainements du Monde Animal dans les Temps Géologiques*, 240. oldal.

^{VI/22} Périgord rénszarvasvadászairól beszélve Joly azt mondja, hogy „magasak, atletikusak voltak erős felépítésű csontozattal”. (*Man before Metals*, 353. oldal.)

^{VI/23} „A Beauce tó partjain – mondja Bourgeois abbé – az emberek olyan állatvilág között éltek, ami teljesen eltűnt (aceratherium, tapír, masztodon). Az Orléanais folyami homokjával együtt érkezett meg az emberszabású majom (pliopithecus antiquus), ezért később, mint az ember.” Lásd az 1867-ben Párizsban tartott „Prehistoric Congress” *Comptes Rendus*-át.

^{VI/24} De Quatrefages: *The Human Species*, 312. oldal.

Ha pedig a napjainkban alkalomadtán találunk férfiakat és nőket 210 cm-től akár 270 vagy 330 cm magasságban, ez csak azt bizonyítja – az atavizmus törvénye vagy az ősök tulajdonságainak újra megjelenése alapján – hogy volt idő, amikor 270-300 cm volt az emberiség átlagos magassága, még a legutolsó indoeurópai fajunkban is.

Mivel azonban ezt a kérdést máshol kellőképpen megtárgyaltuk, áttérhetünk a lemuriaiakra és az atlantisziakra, és megnézhetjük, mit tudtak a régi görögök ezekről a korai fajokról, és mit tudnak a maiak róluk.

Az egyiptomi papok által említett nagy nép, amelytől a trójai kor görögjeinek ősapái leszármaztak, és amely – mint bizonyított – az atlantiszi fajjal harcolt, ahogyan látjuk, biztosan nem a paleolitikumi vademberek faja volt. Mindazonáltal még Platón idejében sem – a papok és a beavatottak kivételével – senki nem őrzött meg semmilyen határozott emléket a megelőző fajokról. A legkorábbi egyiptomiak a legkésőbbi atlantisziaktól korszakokkal korábban elváltak, ők maguk egy *idegen* faj leszármazottai voltak, és mintegy 400 ezer évvel korábban telepedtek le Egyiptomban,^{VI/25} de a beavatottjaik megőriztek minden feljegyzést. Még Hérodotosz korában is még megvolt nekik 341 király szobra, akik a kis atlantiszi-árja alfajukon uralkodtak.^{VI/26} Ha csak 20 évet engedünk meg átlagértéknek egy-egy király uralkodására, akkor az Egyiptomi Birodalom Hérodotosz idejétől számítva kb. 17 ezer évre nyúlik vissza.

Bunsen a nagy piramisnak 20 ezer éves kort adott. A modernebb archeológusok nem adnak többet 5 ezer évnél, vagy ha minden kötél szakad, 6 ezer évet, és általában alapítása óta eltelt 7 ezer évet fogadnak el Thébára a száz kapujával. Mégis vannak olyan feljegyzések, amik azt mutatják, hogy egyiptomi papok – beavatottak – észak-nyugati irányba *szárazföldön* keresztül utaztak, azon *keresztül*, ami később a Gibraltári-szorossá vált, észak felé fordulva és áthaladva Dél-Gallia jövődö föniciai településein, aztán még északabbra, amíg el nem érték Carnac-ot (Morbihan-t), ahol nyugatra fordultak, és *még mindig szárazföldön utazva* elérték az új kontinens észak-nyugati hegyfokait.^{VI/27}

Mi volt a célja a hosszú utazásuknak? És milyen messzire kell ezeknek a látogatásoknak a korát tennünk az időben? Az ősi feljegyzések azt mutatják, hogy az árja család második alfajának beavatottjai abból a célból mentek egyik szárazföldről a másikra, hogy felügyeljék a menhirek és dolmenek, a hatalmas kő állatövek építését, valamint a kriptákét, hogy az eljövendő generációk hamvainak gyűjtőhelyéül szolgáljanak. Mikor történt ez? Franciaországból Nagy Britanniába való *szárazföldi* áthaladásuk ténye ötletet adhat az időpontra, amikor egy ilyen utazás megtörténhetett.

Ez akkor volt, amikor:

A Balti- és az Északi-tenger szintje 120 méterrel magasabban volt, mint napjainkban. A Somme völgye nem volt addig a mélységig kimélyítve, mint amit mostanra elért, Szicília Afrikával volt összekapcsolódva, Berberföld pedig Spanyolországgal. Karthágó, az egyiptomi piramisok, Uxmal és Palenque palotái még nem is léteztek, Tyria és Sidon vakmerő kormányosai pedig, akik egy későbbi időpontban veszélyes utazásokat tettek Afrika partjai mentén, még meg sem születtek. Amit biztosan tudunk, az, hogy az európai ember a negyedidőszak kihalt fajainak

^{VI/25} „Kutatásokat végezve a Nílus-völgy iszapos talajában, két égetett téglát fedeztek fel, az egyiket 18, a másikat 22 m mélységben. Ha a folyó által évente lerakott üledék vastagságát 20 cm-re becsüljük évszázadonként [az óvatosabb számítások nem mutatnak többet 8 – 13 cm-nél évszázadonként], akkor az első téglának 12 ezer évet kell adnunk, a másodiknak pedig 14 ezret. Analóg számítások segítségével Burmeister azt feltételezi, hogy 72 ezer év telt el az ember első megjelenése óta Egyiptom földjén, Draper pedig az európai embernek, aki szemtanúja volt az utolsó jégkorszaknak, több mint 250 ezer évet ad.” (*Man before Metals*, 183. oldal.) Az egyiptomi állatöv több mint 75 ezer évnyi megfigyelést bizonyít! Azt is jól jegyezzük meg, hogy Burmeister csak a delta lakosságáról beszél.

^{VI/26} Lásd: *esoteric Buddhism*, 5. kiadás, 66. oldal.

^{VI/27} Vagyis azt, ami most a Brit-szigetek, amely az akkori időkben még nem vált le a fő kontinensről. „Piacardia ősi lakói át tudtak menni Nagy Britanniába a csatornán való átkelés nélkül. A Brit-szigetek egyesültek Galliával egy földszoroson keresztül, ami azóta elmerült.” (*Man before Metals*, 184. oldal.)

kortársa volt, ... hogy tanúja volt az Alpok kiemelkedésének^{VI/28} és a gleccserek kiterjedésének, egy olyan világban, amelyekben évezredekig élt a legrégebbi történelmi hagyományok hajnala előtt. Még az is lehetséges, hogy az ember a még ősibb kihalt emlős fajoknak is a kortársa volt, mint St. Prest homokjának déli mamutja, vagy legalább az őselefánt, amiről azt feltételezik, hogy megelőzte a gyapjas mamutot, mivel a csontjait együtt találták meg néhány vésett kőszerszámmal Anglia számos barlangjában, együtt a rhinoceros haemitechus-éval, a kardfogú tigrisével, ami még korábbi idősakra utal. M. Ed. Lartet szintén azon a véleményen van, hogy valójában nincs semmi lehetetlen az ember létezésében egészen a harmadidőszak óta.^{VI/29}

Ha „nincs semmi lehetetlen” a tudomány oldaláról az elképzelésben, és elfogadható, hogy az ember már létezett a korai harmadidőszakban, akkor arra is joggal emlékeztethetjük az olvasót, hogy Croll ennek az időszaknak a kezdetét 2,5 millió évvel ezelőtre teszi, de volt idő, amikor 15 millió évvel ezelőtre helyezte.

Ha pedig mindez elmondható az *európai* emberre, milyen régi lehet a lemuro-atlantiszi és az atlantiszi-árja ember? Minden tanult ember, aki követi a tudomány fejlődését, tudja, hogyan tárul fel a harmadidőszak alatt élt ember minden maradványa. A rágalmak, amiket rázúdítottak Desnoyers-re 1863-ban, amikor bejelentette a Francia Akadémiának, hogy tett egy felfedezést

a Chartres-hez közeli St. Prest érintetlen pliocén homokjaiban, bizonyítva az ember és a déli mamut egyidejűségét –

megfeleltek a körülményeknek. Bourgeois abbé későbbi, 1867-es felfedezése, amely szerint az ember élt a miocén időszakban, és a fogadtatás, amiben részesült a Brüsszelben 1872-ben tartott Pre-historic Congress-en, bebizonyította, hogy a tudós *csak azt látja meg, amit látni akar*.^{VI/30}

A modern archeológusok, bár a végtelenségig töprengenek a dolmeneken és azok építőin, tulajdonképpen semmit nem tudnak sem azokról, sem az eredetükről. Mégis, ezek a különös és gyakran hatalmas, csiszolatlan kövekből álló emlékművek – amik általában négy vagy hét óriási, összerakott tömböt tartalmaznak – szét vannak szórva Ázsiában, Európában, Amerikában és Afrikában, csoportokban vagy sorokban. Azt találjuk, hogy az elképesztő méretű kövek vízszintesen vannak elhelyezve egymáson, változatosan kettő, három, négy, Poitou-ban pedig hat és hét tömb magasán. Az emberek ezeket az „ördög oltárának”, druida-köveknek és óriási síremlékeknek nevezik. Bretagne-ban a Morbihan-beli Carnac kövei – közel 1600 m hosszúságban 11 ezer kő van 11 sorban – Stonehenge köveinek ikertestvérei. A Morbihan-i Loch-maria-ker kúpos menhirje 18 m hosszú, és közel 180 cm átmérőjű. Champ Dolent (St. Malo közelében) menhirje 9 m magasra emelkedik a felszín fölé, míg 4,5 m mélyen van a talajban. Ilyen dolmenekkel és történelem előtti emlékművekkel szinte minden földrajzi szélességen találkozunk. Megtalálhatók a Mediterrán-medencében, Dániában (a helyi domb alakú, 8-11 m magas építmények között), Shetland-en, Svédországban, ahol Ganggriften-nek hívják (vagyis folyosóval rendelkező síroknak), Németországban, ahol óriási sírokként (Hünengräben-ként) ismertek, Spanyolországban, ahol az Antiguera-i dolmen Malaga közelében található, Afrikában, Palesztinában és Algériában, Szardínián a Nuraghi-val és a Sepulture dei

^{VI/28} Szemtanúja volt, és úgy emlékezett rá, hogy „[Atlantisz] legnagyobb kontinensének végső eltűnése egyidejű esemény volt az Alpok felemelkedésével” – ahogyan egy Mester írja. (Lásd: *Esoteric Buddhism*, 70. oldal.) Egyenlő lépésekben, amint félteként szárazföldjének egy része eltűnt, az új kontinens valamely része kiemelkedett a tengerből. Ez az a hatalmas kataklizma, ami egy 150 ezer éves időtartamot fedett le, amelyen minden „vízözön” alapul, a zsidók viszont a saját változatukat egy olyan eseményre építették, ami később, Poszeidonisszal történt.

^{VI/29} „The Antiquity of the Human Race” című fejezet az M. Joly: *Man before Metals*-ban, 184. oldal.

^{VI/30} A tudományos „esküdtszék” szokás szerint nem értett egyet, míg de Quatrefages, de Mortillet, Worsaae, Engelhardt, Waldemar, Schmidt, Capellini, Hamy és Cartailhac látták a köeszközökön az ember keze munkájának nyomait, Steenstrup, Virchow és Desor pedig erre nem volt hajlandó. Mégis a többség – ha kizárunk néhány angol tudóst – Bourgeois-t támogatja.

Giganti-val, vagyis az óriások sírjaival, Malabar-on, Indiában, ahol a Daitya-k (óriások) és a Râkshasa-k, Lankâ ember-démonjai sírjainak nevezik, Oroszországban és Szibériában, ahol a kurgánokként ismerik, Peruban és Bolíviában, ahol Chulpa-knak vagy temetkezési helyeknek nevezik, stb.

Nincs olyan vidék, ahonnan hiányoznának. De ki építette ezeket? Miért áll kapcsolatban valamennyi a kígyókkal és sárkányokkal, az aligátorokkal és krokodilokkal? Azért, mert a „paleolitikumi ember” maradványai – gondolják – találhatók meg néhányukban, és mert az amerikai sírdombokban későbbi fajok testeit fedezték fel a szokásos csontból készült nyakláncokkal, női ékszerekkel, fegyverekkel, kő- vagy rézurnákkal, stb. ezért aztán ezek ősi *sírok*! De a két híres sírdomb – az egyik a Mississippi völgyében, a másik pedig Ohio-ban – amiket az „Aligátor-dombként” és a „Nagy Kígyó-dombként” ismernek, biztosan nem volt soha sírbolt.^{VI/31} Mégis, szakértők azt mondják, hogy a sírdombok és a sírdomb- vagy dolmen-építők valamennyien európai „pelasgiánok”, az amerikai inkák ősei, bár nem „túlságosan távoli időkben”. Ők a „dolmen-építők semmilyen fajtát” nem alkotják, akik soha nem léteztek, kivéve a korai archeológiai képzeletben (De Mortillet, Bastian és Westropp véleménye). Végül Virchow véleményét a német óriás sírboltokról mára axiómaként fogadják el. A német biológus ezt mondja:

Maguk a sírboltok óriásiak, de a csontok, amiket tartalmaznak, nem azok.

Az archeológiának pedig csak meg kell hajolnia és engedelmeskednie kell a döntésnek.^{VI/32}

Az, hogy óriási csontvázakat eddig nem találtak a „sírokban”, nem ok arra, hogy azt mondjuk, az óriások maradványai soha nem is voltak bennük. *A hamvasztás általános dolog volt* viszonylag nem régi időkig – mintegy 80-100 ezer évvel ezelőtt. Ráadásul a valódi óriások szinte mind elsüllyedtek Atlantisszal együtt. Mindazonáltal a klasszikus írók – ahogyan más-hol ezt bemutattuk – gyakran beszélnek az ő idejükben kiásott óriási csontvázokról. Továbbá az eddigi emberi kövületeket egy kézen meg lehet számolni. Az eddig megtaláltak között nincs 50-60 ezer évnél öregebb csontváz,^{VI/33} az ember mérete pedig lecsökkent 460 cm-ről 305 vagy 366 cm-re az árja típus harmadik alfajának idejétől kezdve, amely alfaj – miután megszületett és kifejlődött Európában és Kis Ázsiában új éghajlati körülmények között – európaivá vált. Azóta, úgymond, állandóan összefelé megy. Helyesebb tehát azt mondani, hogy maguk a sírok ősieik, nem pedig szükségszerűen azok a testek, amiket alkalomadtán bennük találnak, és hogy ezeknek a síroknak – mivel óriásiak – óriásokat kellett tartalmazniuk,^{VI/34} vagy inkább óriások generációinak hamvait.

Mindezeket a küklipszi építményeket nem is temetési célokra használták. Ez az úgynevezett druida maradványokkal, mint Carnac Bretagne-ban és Stonehenge Nagy Britanniában, amit a fentebb említett utazó beavatottaknak meg kellett csinálniuk. Ezek a gigantikus em-

^{VI/31} A következő leírást egy tudományos munkából idézzük. „Az első ilyen állat [aligátor], amit figyelemre méltó jártassággal terveztek meg, nem kevesebb, mint 76 m hosszú volt. ... A belső részt egy kőrakás alkotja, melyen döngölt agyaggal van az alak megformázva. A nagy kígyót nyitott szájjal jelenítik meg, miközben elnyel egy tojást, aminek az átmérője 30 m a legvastagabb pontján. Az állat teste kecses görbékbe tekeredik, a farka pedig spirálba van felcsavarva. Az állat teljes hossza 335 m. Ez az alkotás egyedülálló, ... és nincs a régi kontinensen semmi, ami analógiát mutatna vele.” Kivéve azonban a kígyó (az idő ciklusa) szimbolikáját, amely elnyeli a tojást (a kozmoszt).

^{VI/32} A tények érdekében talán jobb lenne, ha több „szakértőnk” és kevesebb „szakteknétyünk” lenne az egyetemes kérdésekben. Soha nem hallottuk, hogy Humboldt ellentmondást nem tűrő és végleges döntést hozott volna a polipok kérdésében, vagy egy kóros kinövés természetéről.

^{VI/33} 57 ezer évre teszi Dr. Dowler annak az emberi csontváznak a maradványait, amit New Orleans-ban ősi erdők alatt eltemetve találtak a Mississippi folyó partjain.

^{VI/34} Murray azt mondja a mediterrán barbárokról, hogy azok csodálták az atlantisziak hősiességét. „Fizikai erejük különleges volt [aminek valódi tanúi a küklipszi építményeik], léptük alatt néha a föld is megremegett. Bármit is csináltak, azt gyorsan tették. ... Bölcssek voltak, és átadták a bölcsességüket az embereknek”. (*Mythology*, 4. oldal.)

lékművek mind a világtörténelem szimbolikus feljegyzései. Nem druidák, hanem egyetemesek. Nem is a druidák építették ezeket, mivel ők csak a küklopszi tanítás örökösei voltak, amit az óriási építők – „mágusok”, jók és rosszak egyaránt – generációi hagytak rájuk.

Mindig is sajnálkozás tárgya lesz, hogy a történelem – eleve elutasítva az óriások tényleges létezését – olyan keveset őrzött meg számunkra a velük kapcsolatos feljegyzésekből. Mégis, szinte minden mitológiában – ami végül is ősi történelem – az óriások fontos szerepet játszanak. A régi norvég mitológiában az óriások, Skrymir és testvérei, akik ellen az istenek fiai harcoltak, befolyásos tényezők voltak az istenek és az emberek történeteiben. A modern szövegmagyarázat, ami ezeket az óriásokat a törpék testvéreivé teszi, és az istenek háborúit az árja faj fejlődésének történelmére redukálja, hitelt csak az árja-elméletben hívők között fog kapni, ahogyan ezt Max Müller kifejtette. Megengedve, hogy a turáni fajokat a törpék (Dwergar) jelképezte, és hogy egy sötétbőrű, kerek fejű, törpeszerű fajt észak felé hajtottak a világos arcszínű skandinávok vagy æsirek, mivel az istenek az emberekre hasonlítottak, de még mindig nincs antropológiai bizonyíték sem a történelemben, sem bármilyen tudományos munkában arra, hogy egy óriásfaj a térben és időben bárhol is létezett. Mégis, hogy ilyen ténylegesen létezik egymás mellett a törpékkel, Schweinfurth tudja bizonyítani. Afrika nyam-nyamjai szabályos törpék, míg a szomszédjaik, a viszonylag világosabb bőrű afrikaiak számos törzse óriások a nyam-nyamokhoz képest, és még az európaiak között is nagyon magasak, mert az asz-szonyaik mind 198 cm fölöttiek.

Cornwall-ban és az ősi Bretagne-ban ezekkel az óriásokkal kapcsolatban nagyon sok mindennapi hagyomány létezik, azt mondják róluk, hogy egészen Arthur király koráig éltek. Mindez azt mutatja, hogy az óriások későbbi időpontig éltek a kelták között, mint a teutonok között.

Ha az Újvilág felé fordulunk, megtaláljuk Tarija óriásfajának hagyományait az Andok keleti lejtőin és Ecuadorban, akik az istenekkel és az emberekkel harcoltak. Ezek a régi hitek, amiket bizonyos helyeken „Los Campos de los Gigantes-nek”, „az óriások földjeinek” neveznek, mindig együtt járnak a pliocén emlősök létezésével és a pliocén felemelkedett partok előfordulásával. „Az összes óriás nem csak az Ossa hegyen van”, és tényleg csak sajnálni lehet az antropológiát, amely az óriások hagyományát a görög és a bibliai mitológiára korlátozza. A szláv országok – különösen Oroszország – bővelkednek a régi bogatir-ekről (hatalmas óriásokról) szóló legendákban, a szláv folklór pedig, amelynek nagy része a népi történetek alapjául szolgált, a legrégibb dalok és a legősibb hagyományok beszélnek a régi óriásokról. Így biztonsággal elutasíthatjuk azt a modern elméletet, ami a titánokból pusztán a kozmikus erőket megjelenítő szimbólumokat csinálna. Ők valódi, élő emberek voltak, akár 6 m, akár csak 3,5magasak voltak. Még a homéroszi hősök is, akik természetesen egy sokkal közelebbi időszakhoz tartoztak a fajok történelmében, olyan méretű és súlyú fegyvereket forgattak, amik túl vannak a mai idők legerősebb embereinek az erején.

Kétszer tíz ember sem tudná felemelni azt az óriási tömeget,
Olyan emberek, mint akik ezekben az elkorcsosult időkben élnek.

Ha az USA Nevada államában levő Carson-nál talált lábnyom-kövületek emberiek, akkor hatalmas embert jelentenek, és azok valóságosságáról nem maradhat kétség. Sajnálunk kell, hogy az óriási emberrel kapcsolatos modern és tudományos bizonyítéknak egyedül lábnyomokon kell alapulnia. Ki tudja, hányszor azonosították a feltételezett óriások csontvázait az elefántokéval és masztodonokéval. De minden ilyen melléfogás a geológia ideje előtt, és még Sir John Mandeville útleírásai is, aki azt mondja, hogy Indiában 17 m magas óriásokat látott, csak azt mutatják, hogy az óriások létezésébe vetett hit soha, semmikor nem halt ki az emberek gondolataiból.

Ami tudott és elfogadott dolog, az, hogy óriási emberek számos faja létezett, és hagyott hátra határozott nyomokat. A *Journal of the Anthropological Institute*-ban^{VI/35} bemutatnak egy ilyen fajt, ami Palmyra-ban és feltehetően Midian-ban létezett, és amely a zsidókétól teljesen eltérő koponyaformával rendelkezett. Elképzelhető, hogy egy másik ilyen faj létezett Szamáriában, és hogy az a rejtélyes nép, amely Galileában a kőköroket építette, és neolitikumi kőbaltákkal vagdalkozott a Jordán völgyében, és megőrizte az ősi szemita nyelvet, ami teljesen különbözött a szögletes zsidó jellegzetességtől, nagyon magas termetű volt. A *Biblia* angol fordításában soha nem lehet megbízni, még azok modern, felülvizsgált változataiban sem. Ezek beszélnek a Nephilim-ről, a szót „óriásokként” fordítva, és még hozzáteszik, hogy ezek „szőrös” emberek voltak, valószínűleg a későbbi szatírok hatalmas és erős prototípusai, akiket az egyházatyák képzelete olyan ékesszólóan írt le. Egyes egyházatyák biztosították a hódolóikat és követőiket, hogy saját szemükkel látták ezeket a „szatírokat”, némelyeket élve, másokat pedig „bebalzsamozva” és „tartósítva”. Mivel az „óriások” szót egyszer a Nephilim szinonimájaként használták, a szövegmagyarázók azóta azonosították őket Anak fiaival. A martalócok, akik hatalmukba kerítették az Ígéret földjét, találtak ott egy korábban létező népet, amelynek mérete messze meghaladta az ő termetüket, és azt az óriások fajának nevezték el. A valóban óriási emberek faja azonban korszakokkal Mózes születése előtt eltűnt. Ezek a magas emberek léteztek Kánaánban és még Bashan-ban is, sőt, lehettek képviselőik Midian nabatheusai között is. Sokkal magasabbak voltak, mint az alacsony termetű zsidók. Négyezer évvel ezelőtt koponyaformájuk és magas termetük elválasztotta őket Heber gyermekeitől. Negyvenezer évvel ezelőtt az őseik még óriásibb méretűek lehettek, 400 ezer évvel korábban pedig úgy kellett napjaink emberéhez arányolniuk, mint a Brobding-mágusoknak a lilliputiakhoz. A középső időszak atlantiszait a „nagy sárkányoknak” nevezték, és törzsi istenségeik első jelképe, amikor az „istenek” és az isteni dinasztiák elhagyták őket, egy hatalmas kígyó volt.

A druidák eredetét és vallását fedő rejtély annyira nagy, mint a feltételezett templomaiké a modern szimbológusok számára, de nem az a beavatott okkultisták számára. A papjaik az utolsó atlantisziak leszármazottai voltak, és amit tudunk róluk, az elegendő annak a következtetésnek a levonásához, hogy keleti papok voltak, hasonlóan a kaldeaiakhoz és az indiaiakhoz, bár kicsit kevésbé. Arra is következtethetünk, hogy az istenüket úgy jelképezték, ahogyan a hinduk Vishnu-t, ahogyan az egyiptomiak a misztérium-istenüket, és ahogyan az Ohio-i nagy Kígyódomb építői imádták a maguk hindu Kâla-ját, konkrétan az örökkévaló Idő istenség jelképét a „Hatalmas Kígyó” formájában. Pliny a „bretonok és gallok mágusainak” nevezi őket. De ennél lényegesen többek voltak. Az *Indian Antiquities* szerzője sok azonosságot talál a druidák és India brahmanái között. Dr. Borlase rámutat egy közeli analógiára közöttük és Perzsia mágusai között.^{VI/36} Mások azonosságot látnak közöttük és Trákia orphikus papsága között – egyszerűen azért, mert ezoterikus tanításaikban kapcsolatban álltak az egyetemes bölcsesség-vallással, és így rokonságot mutattak valamennyi exoterikus istentisztelettel.

A hindukhoz hasonlóan a görögök, a rómaiak – a beavatottakról beszélünk –, a kaldeaiak, az egyiptomiak és a druidák hittek az egymást követő „világok” tanában, mint ahogyan (az új kontinensek) hét „teremtésében” és a Föld arculatának átalakulásában, valamint minden Föld vagy bolygó hétszeri éjszakájában és napjában. Ahol csak megtaláljuk a kígyót a tojással, ott ez a tanítás biztosan jelen volt. Bizonyítékok erre a sárkányaik. Ez a hit annyira egyetemes volt, hogy ha ezt keressük a különböző vallások ezotériájában, akkor mindegyikben fel fogjuk fedezni. Meg fogjuk találni a hindu árják és a mazdaisták, a görögök, a latinok, sőt, még a régi

^{VI/35} Dr. C. Carter Blake cikke, 1871.

^{VI/36} Viszont Perzsia mágusai soha nem voltak perzsák, még csak kaldeaiak sem. Egy távoli földről jöttek, az orientalisták azon a véleményen vannak, hogy az említett föld Media volt. Lehet, hogy így van, de vajon Media melyik részéről? Erre nem kapunk választ.

zsidók és a korai keresztények között is, akiknek a mai csoportjai most aligha értik meg, mit olvasnak a szentírásaikban. A *Book of God*-ban ezt olvassuk:

Seneca azt mondja, hogy a világ, miután felolvad és visszatér Jupiter kebelébe, ez az isten bizonyos ideig megmarad teljesen önmagába összpontosulva és úgymond elrejtve, egészében belemerülve a saját eszméi fölötti kontemplációban. Azután látunk egy új világot kiáradni belőle, ami minden részében tökéletes. Az állatok újrateremtése megtörténik. Kialakul egy ártatlan emberfaj.

Majd pedig egy evilági felbomlásról beszélve, ami magába foglalja mindennek az elpusztulását vagy halálát, azt tanítja nekünk, hogy:

Amikor a természet törvényeit el fogják temetni a romok, és a világ utolsó napja el fog jönni, a Déli-sark be fog omlani, amint összeomlik Afrika minden vidéke és az Északi-sark el fog pusztítani minden, a tengelye alatt levő országot. *A megijesztett Nap elveszíti a fényét*, a pusztulásba hanyatló mennyei palota késlekedés nélkül életet is, halált is fog létrehozni, és valamilyen típusú felbomlás a hatalmába kerít valamennyi istenséget, akik így vissza fognak térni eredeti káoszukba.^{VI/37}

Elképzelhetjük magunknak az egészet a purâna-i leírást olvasva, amit Parâshara adott a nagy Playaráról. Szinte ugyanaz a dolog, gondolatról gondolatra. Vajon a kereszténységnek semmi ilyesmije nincs? Azt mondjuk, hogy igen, van. Nyissuk ki a *Bibliát*, és olvassuk el *Péter II. levelének* 3. részét, és meg fogjuk találni ugyanezeket a gondolatokat:

Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfalkodók támadnak... és ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert a mióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva. Mert készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, amely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; amelyek által az akkori világ vízzel elborítatván elveszett. A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára... amikor az egek roppogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék... De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.^{VI/38}

Ha a fordítóknak úgy tetszik, hogy ebben utalást lássanak a teremtésre, az özönvízre és Krisztus megígért eljövételére, amikor majd a mennyekben egy Új Jeruzsálemben fognak élni, ez nem „Péter” hibája. Amire a levél írója utalt, az ennek a mi ötödik fajunknak a földalatti tüzek és árvizek általi elpusztulása, és egy új kontinens megjelenése a hatodik gyökérfaj számára. A Levelek írói ugyanis valamennyien jártasak voltak a szimbológiában, ha a tudományban nem is.

Máshol már említettük, hogy a láncunk hetes felépítésében való hit volt a korai perzsák legrégebbi tanítása, amit az első Zarathushtra-tól kaptak. Itt az ideje ezt bebizonyítani azoknak a párszoknak, akik elveszítették a kulcsot szentírásaik jelentéséhez. Az *Avesta*-ban a Földet egy és ugyanazon időben hét és három részre felosztottnak tekintik. Dr. Geiger ezt egy össze nem egyezésnek tartja, a következő okok miatt, amiket ellentmondásoknak nevez. Az *Avesta* a Föld három harmadáról beszél, mert a *Rig Véda* megemlíti:

Három föld. ... Három formáció vagy réteg, egy a másik felett húzódik – azt mondják, ezt jelenti.^{VI/39}

De teljes tévedésben van, ahogyan minden exoterikus, avatatlan fordító. Az *Avesta* nem a *Rig Védából* vette át az elképzelést, hanem egyszerűen megismétli az ezoterikus tanítást. A „három formáció vagy réteg” nem egyedül a mi bolygónkra utal, hanem földláncunk bolygóinak három rétegére – minden síkon kettő-kettő, egy a leszálló, a másik pedig a felemelkedő

^{VI/37} *Idézett mű*, 160. oldal.

^{VI/38} *Idézett mű*, 3-13.

^{VI/39} *Civilization of the Eastern Iranians in Ancient Times*, 130, 131. oldal.

íven. Így a Földünk feletti hat szférával vagy bolygóval kapcsolatban, a hetedik és a negyedik, a Föld *hét részre osztott*, míg a mi síkunk fölötti síkokra vonatkozóan *három részre osztott*. Azt a jelentést adja át és erősíti meg az Avesta szövege, sőt, még a fordítók és szövegmagyarázók találgatásai, a legfáradságosabb és legkevésbé kielégítő felvetései is. Így ebből az következik, hogy a Föld, vagy inkább a földlanc felosztása hét Karshvar-ra nem ellentétes a három „zónával”, ha ezt a szót „síkként” értjük. Ahogyan Geiger megjegyzi, ez a hetes felosztás nagyon régi – mindennél régebbi –, mivel a Gátha-k már a „hét részre osztott földről” beszélnek.^{VI/40} Ugyanis:

A késői párszi szentírások állításai szerint a *hét Kêrshvar-t a föld teljesen szétválasztott részeinek kell tekinteni* [ami biztosan így van. Mert] közöttük *folyik az óceán*, és így lehetetlen – ahogyan számos bekezdésben állítják – átmenni az egyik Kêrshvar-ról a másikra.^{VI/41}

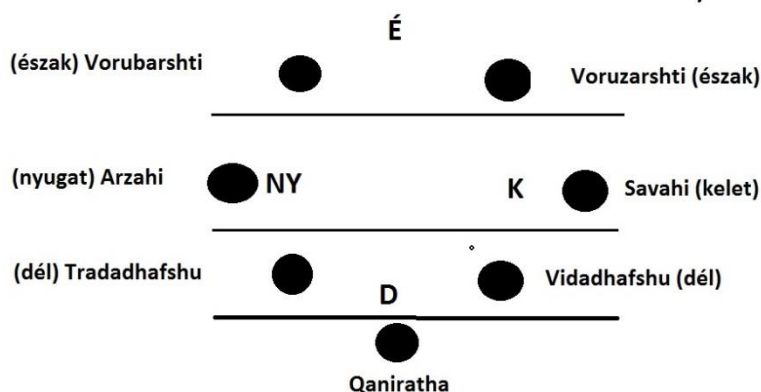
Az „óceán” természetesen a *tér*, mivel az utóbbit a „tér vizeinek” nevezték, mielőtt éterként megismerték volna. Továbbá a Karshvar szót következetesen Dvîpa-ként fordítják, a Hvaniratha-t pedig a Jambudvîpa-val fordítják (Neryosangh, a *Yasma* fordítója).^{VI/42} De ezt a tényt nem veszik figyelembe az orientalisták, ezért még egy olyan képzett zoroasztriánusnál és születésénél fogva párszinál, mint Dr. Geiger munkájának a fordítója, is azt találjuk, hogy észrevétlenül és megjegyzés nélkül átlép az előbbi különféle észrevételein a mazdeán szentírásokban bővel előforduló, ilyen típusú „össze nem egyezésekkel” kapcsolatban. Az egyik ilyen „össze nem egyezés” és „összetalálkozás” a zoroasztriánus és az indiai tanítás hasonlóságában van a hét Dvîpa-val – szigettel, vagy inkább kontinenssel – kapcsolatban, ahogyan ezt a *Purâna*-kban megtaláljuk:

A Dvîpa-k az óceán által elválasztott koncentrikus gyűrűket alkotnak, körülvéve Jambudvîpa-t, ami a központban helyezkedik el, [és] az iráni nézet szerint a Qaniratha Kêrshvar hasonlóképpen a többi közép-pontjában helyezkedik el. Ezek nem koncentrikus köröket alkotnak, hanem mindegyikük [a hat másik Karshvar] egy saját egyedi térben van, és így Qaniratha körül [fölött] csoportosulnak.^{VI/43}

Szemben azzal, amit Geiger és fordítója hisz, Qaniratha – pontosabban Hvaniratha – nem „az ország, ahol az iráni törzsek laktak”, a „többi elnevezés” pedig nem „az északra, délre, nyugatra és keletre levő idegen népek szomszédos területeit” jelenti, hanem a bolygónkat, a Földet. Ez ugyanis, amit az imént idézettet követő mondat jelent, nevezetesen:

Kettő, Vorubarshti és Voruzarshti északon fekszik, kettő, Vidadhafshu és Tradadhafshu délen, Savashi és Arzahi pedig keleten és nyugaton –

egyszerűen bolygónk, a Föld lánacának nagyon szemléletes és pontos leírása, amit a *Dzyan Könyvében* (11) így ábrázolnak:

^{VI/40} Bûmi haptâita, *Yasma*, XXXII. 3.

^{VI/41} Vö. például a pahlavi fordítás I. kötet, 4. oldalát, *Bdh*, XXI. 2,3.

^{VI/42} Dârâb Dastur Peshotan Sanjânâ lábjegyzete, aki Dr. Wilhelm Geiger: *Civilization of the Eastern Iranians* című munkájának a fordítója.

^{VI/43} *Idézett mű*, 130, 131. oldalak.

A fenti mazdeán neveket csak ki kell cserélni azokkal, amik a Titkos Tanításban használatosak, hogy előttünk álljanak az ezoterikus tanok. A „Föld” (a mi világunk) három részre osztott, mert a világok láncá három különböző síkon helyezkedik el a bolygónk fölött, és hét részre osztott, mert hét bolygó vagy szféra az, ami a láncot alkotja. Ebből ered a *Vendîdâd*-ban (XIX. 39.) megadott további jelentés, ami szerint:

Egyedül Qaniratha-t párosítják az *imat*-tal, „ez”-zel (a földdel), míg az összes többi Karshvare-t az *avat* szóval párosítják, aminek a jelentése „az” vagy „azok” – a felső földek.

Semmi nem lehet ennél világosabb. Ugyanez mondható el az összes többi ősi hit modern értelmezéséről.

A druidák tehát értették „a Nap a Bikában” jelentését, amikor, mivel minden más tűz kialszik november elsején, egyedül a szent és kiolthatatlan tüzeik maradtak, hogy bevilágítsák a látóhatárt hasonlóan a mágusokéhoz és a modern zoroasztrianusokéhoz. Valamint hasonlóan a korai ötödik fajhoz és a késői kaldeaiakhoz, csakúgy, mint a görögökhöz, sőt, a keresztényekhez – akik ugyanezt teszik ezen a napon anélkül, hogy sejtenék a valódi jelentést – üdvözölték a Hajnalcsillagot, a gyönyörű Vénusz-Lucifert.^{VI/44} Strabó egy Britanniához közeli szigetről beszél:

Ahol Ceres-t és Persephone-t ugyanazokkal a rítusokkal imádták, mint Samothrace-ban, és ez a sziget Szent Ierna volt^{VI/45} –

ahol örök tűz égett. A druidák nem úgy hittek az ember újrászületésében, ahogyan Lucianus magyarázza:

hogy ugyanannak a szellemnek egy új testet kell éltetnie, de nem itt, hanem egy másik világban –

hanem újrászületések sorozatában, ugyanebben a világban, mert ahogyan Diodorus mondja, kijelentették, hogy az emberek lelkei meghatározott időszakok után más testekbe lépnek be.^{VI/46}

Ezek a tanítások az ötödik fajú árjakhoz negyedik fajú elődeiktől, az atlantisziaktól érkeztek. Jámboran megőrizték a tanításokat, amik elmondták nekik, a szülő gyökérfajuk minden generációval az emberfeletti képességek megszerzésének köszönhetően egyre arrogánsabbá válva, hogyan csúszott fokozatosan a végnapjai felé. Ezek a feljegyzések emlékeztették őket az előző fajok óriási értelmére, csakúgy, mint az óriási termetére. Azoknak a feljegyzéseknek az ismétlését találjuk meg a történelem minden korában, szinte minden régi töredékben, ami eljutott hozzánk az ókorból.

Ælianus megőrzött egy kivonatot Theophrastus-tól, amit Nagy Sándor idejében írtak. Ez egy párbeszéd Midász a Phrygia-i és Silenus között. Az előbbinek beszéltek egy kontinensről, ami a régi időkben létezett, egy olyan hatalmasról, ami mellett Ázsia, Európa és Afrika csupán gyatra szigeteknek látszott. *Ez volt az utolsó*, ahol óriási méretű állatok és növények jöttek létre. Silenus elmondta, hogy ott az emberek kétszer akkorára nőttek, mint az ő (az elbeszélő) idejének legmagasabb embere, és kétszer olyan hosszú életűek voltak. Gazdag városaik voltak templomokkal, és az egyik ilyen városnak több mint egymillió lakosa volt, arany és ezüst nagy bőségben volt megtalálható ott.

^{VI/44} Dr. Kenealy a *Book of God* című művében idézi Vallancey-t, aki ezt mondja: „Nincs egy hete, hogy partra szálltam Írországból Gibraltárból indulva, ... ahol különböző országok zsidóinak segítségével a hébert és a kaldeait tanulmányoztam, ... amikor meghallottam, hogy egy parasztlány egy mellette álló parasztnak azt mondja: 'Feach an Maddin Nag' (nézd a hajnalcsillagot), a Vénusz bolygóra mutatva, a kaldeaiak Maddina Nag-jára” (162, 163. oldal).

^{VI/45} *Lib. IV.*

^{VI/46} Volt idő, amikor az egész világnak, az emberiség egészének egyetlen vallása volt, és amikor „egy szá-
júak” voltak. „A föld minden vallása először egy volt, és egyetlen központból áradt ki” – mondja Faber nagyon helyesen.

Grote felvetése, hogy Atlantisz csupán egy mítosz volt, ami egy délibábból keletkezett – felhők a ragyogó égbolton, amik szigetek alakját öltik egy arany tengeren – túlságosan hamis ahhoz, hogy több szót érdemeljen.

A. Az ókori irodalomban található, a szent szigetekkel és kontinensekkel kapcsolatos néhány állítás ezoterikus magyarázata

Minden eddig ismert dolog ismert volt Platón és sok más ember számára. De mivel egyetlen beavatottnak se volt joga kifecsegni és bejelenteni mindazt, amit tudott, így az utókorra csak a célzások maradtak. Célul kitűzve, hogy inkább moralistaként, mint geográfusként, etnológusként vagy történészként tanítson, a görög filozófus Atlantisz történetét, ami több millió évet fedett le, egyetlen eseménybe olvasztotta be, amit egy viszonylag kis szigeten helyezett el, amely 3000 stadion¹ hosszú és 2000 széles volt (kb. 560 x 370 km, ami nagyjából Írország mérete). Ezzel szemben a papok úgy beszéltek Atlantiszról, mint egy olyan hatalmas földrészről, mint „az egész Ázsia és Lybia” együttesen.^{VI/47} De bármennyire is megváltozott általános megjelenésében, Platón elbeszélése magán viseli az igazság bélyegét.^{VI/48} Minden esetre nem ő volt, aki kitalálta, mivel Homérosz, aki sok évszázaddal megelőzte őt, az *Odüsszeuszában* szintén beszél az atlantesekről, akik a mi atlantisziaink, és azok szigetéről. Ezért a hagyomány régebbi, mint az Ulysses költője. A mitológia atlantesei és atlantidesei a történelem atlantesein és atlantidesein alapulnak. Mind Sanchuniathon, mind Diodorus megőrizték azoknak a hősöknek és hősnőknek a történeteit, a leírásaik akármennyire is összekeveredtek a mitikus elemekkel.

Napjainkban tanúi vagyunk annak a különleges eseménynek, hogy olyan viszonylag nem régen élt személyeket, mint Shakespeare-t és Tell Vilmost szinte letagadják, megpróbálják úgy bemutatni őket, hogy az egyik csak egy írói álnév, a másik pedig olyan valaki, aki soha nem létezett. Nincs mit csodálkozni akkor, hogy a két erős fajt – a lemuriait és az atlantiszt – beleolvasztották és időben azonosíthatatlanná tették néhány félig mitikus embercsoportba, amelyek mind ugyanazzal a nemzetségnévvel rendelkeztek.

Hérodotosz beszél az atlantesekről – egy népről Nyugat-Afrikában – akik a nevüket adták az Atlasz hegységnek, akik vegetáriánusok voltak, és „akiknek az alvását soha nem zavarták meg álmok”, továbbá, akik

naponta elátkozták a Napot, amikor felkelt és amikor lenyugodott, mert annak rendkívüli hője megperzselte és megkínozta őket.

Ezek a kijelentések erkölcsi és pszichikai tényeken alapulnak, nem pedig fiziológiai zavarokon. Atlasz története adja meg ehhez a kulcsot. Ha az atlantisziak alvását soha nem zavarták meg az álmaik, azért van, mert ez a különös hagyomány a legkorábbi atlantisziakkal kapcsolatos, akiknek a fizikai teste és az agya még nem volt kellőképpen megszilárdulva fiziológiai értelemben, hogy megengedje az idegi központok működését alvás közben. Ami a másik kije-

¹ 1 stadion = kb. 185 m (a szerk.)

^{VI/47} Critias, Davis fordítása, 415. oldal.

^{VI/48} Platón igazmondását teljesen indokolhatatlanul kétségbe vonták még olyan baráti kritikusok is, mint Jowett professzor, amikor Atlantisz történetét megvitatta, jónak látszott idézni a téma egyik szakértőjének tanúságtételét. Elegendő a pusztán szó szerinti alapon gáncoskodókat egy nagyon nevetséges helyzetbe hozni:

„Ha az Atlantisszal kapcsolatos tudásunk mélyrehatóbb lenne, nem merülhetne fel kétség, hogy minden esetben, amelyben Európa népei összhangban állnak Amerika népeivel, mindketten összhangban voltak Atlantisz népével. ... Látni fogjuk, hogy minden esetben, amikor Platón bármilyen információt ad ebből a szempontból Atlantiszsal kapcsolatban, azt találjuk, hogy ez a kijelentés megállja a helyét. Ez létezett az építészetben, a szobrászatban, a navigációban, a metszetek készítésében, az írásban, egy állami papságban, az istentiszteletek módjában, a mezőgazdaságban, az utak és csatornák építésében, és joggal feltételezhetjük, hogy ugyanazok a megfelelőek kiterjedtek minden kisebb részletre is”. (Donnelly: *Atlantis*, 164. oldal, 24. kiadás.)

lentést illeti – vagyis, hogy naponta „elátkozták a Napot” –, ennek sincs semmi köze a hőséghez, hanem az erkölcsi hanyatláshoz, ami a fajban egyre növekedett. Ezt a Kommentárjainkban így magyarázzák:

Ők [az atlantisziak hatodik alfaja] mágikus varázsigéket használtak még a Nap ellen is – amelynek kudarcra miatt megátkozták azt. Thessalia varázslóiról úgy hitték, hogy képesek a Holdat lehívni, ahogyan a görög történelem állítja. A későbbi időszak atlantisziái a mágikus képességükről és gonoszságukról, becsvágyukról és az istenekkel való dacolásukról voltak híresek. Innen erednek ugyanezek a hagyományok, amik a *Bibliában* öltöttek testet az özönvíz előtti óriásokkal és Babel tornyával kapcsolatosak, és ezek megtalálhatók *Enoch Könyvében* is.

Diodorus feljegyezz egy vagy két másik tényt: az atlantisziak azzal dicsekedtek, hogy birtokukban van az a föld, amelyen az összes isten született, ahogyan azzal is, hogy Uránusz volt az első királyuk, aki egyben az első volt, aki csillagászatot tanított nekik. Ennél alig valamivel több maradt ránk az ókorból.

Atlasz mítosza egy könnyen érthető allegória. Atlasz Lemuria és Atlantisz régi földrészei egyetlen jelképbe összevegyítve és megszemélyesítve. A költők Atlasznak – ahogyan Proteusnak is – felsőbbrendű bölcsességet és egyetemes tudást, különösen az óceán mélységeiben való részletes jártasságot tulajdonítanak. Ugyanis mindkét kontinens isteni Mesterek által irányított fajokat szült, és mindkettő átkerült a tengerek fenekére, ahol most szenderegnek, amíg eljön a következő megjelenésük ideje a vizek fölött. Atlasz egy óceáni nimfa fia, az ő lánya pedig Calypso, a „vizes mélység”. Atlantisz elmerült az óceán vizei alá, és utóda most örök álmot alszik az óceán fenekén. Az *Odüsszeia* azoknak a hatalmas oszlopoknak az őrzőjévé és „fenntartójává” teszi őt, amik elválasztják a mennyeket a földtől. Ő azoknak a „támasza”. Mint ahogyan mind a tenger alatti tüzek által elpusztított Lemuriáról, mind a hullámok által elnyelt, az óceán mélységeibe hullott Atlantiszról,^{VI/49} úgy Atlaszról is azt mondják, arra kényszerítették, hogy hagyja el a Föld felszínét, és csatlakozzon bátyjához, Iapetus-hoz a Tartatosz mélységeiben.^{VI/50} Sir Theodore Martinnak igaza van, amikor ennek az allegóriának a jelentését így értelmezi:

[Atlasz] az univerzum alsó félgömbjének szilárd talaján áll, és ugyanakkor így hordozza a föld korongját és az égboltot – a felső félgömb szilárd burkolatát.^{VI/51}

Atlasz ugyanis Atlantisz, amely fenntartja az új kontinenseket és azok látóhatárait a „vállain”.

Decharme a *Mythologie de la Grèce Antique* című munkájában kétségét fejezi ki Pierron fordításának a helyességével kapcsolatban, aki az *ἔχει* homéroszi szót *magasba tart*-nak fordította, mivel nem lehet megérteni:

Hogyan tarthat vagy hordozhat Atlasz egy időben számos oszlopot, amik különböző helyeken találhatók?

Ha Atlasz egy személy lenne, akkor ez egy félresikerült fordítás lenne. Mivel azonban egy nyugati földrészt személyesít meg, amiről azt mondják, hogy egyszerre tartja a mennyet és a földet,^{VI/52} vagyis az óriás lába a földön tapos, miközben vállain tartja az égboltot – ami utalás a lemuriai és atlantiszi kontinensek hatalmas hegycsúcsaira – a „fenntartó” jelző nagyon he-

^{VI/49} A keresztényeknek nem kellene tiltakozniuk a kontinensek tűz és víz általi periodikus megsemmisülésének tanítása ellen, ugyanis Szt. Péter azt mondja a Földről, hogy az „kiáll a vízből és abban áll, amióta világ a világ, és amit ellep a víz és elpusztít, most viszont a tűznek van szánva”. (II. III. 5-7. Lásd még: *Lives of Alchemystical Philosophers*, 4. oldal, London, 1815.)

^{VI/50} Lásd Hésziodosz: *Theogony*, 507-509, és az *Odüsszeia*, I. 51-53.

^{VI/51} *Mémoires de l'Académie des Inscriptions*, 176. oldal.

^{VI/52} Aiszkhülosz: *Prometheus Vincetus*, 351, 429, stb.

lyessé válik. A *megőrző* fogalom az *ἔχει* görög szóra, amit Decharme Sir Theodore Martint követve ért a *φυλάσσει* és az *ἐπιμελείται* szavak nem ugyanazt a jelentést adják.

Az elképzelés nyilvánvalóan annak az óriási hegyláncnak köszönhető, ami a szárazföld vagy földtányér mentén húzódott. Ezek a hegycsúcsok a gyökereiket a tengerek legmélyébe fúrták le, miközben a fejük az egekbe emelték, a csúcsaik pedig elvesztek a felhők között. Az ősi kontinenseken több hegy volt, mint völgy. Az Atlasz és a Teneriffe-csúcs most a két elveszett kontinens két eltörpült maradványa, amik Lemuria idején háromszor, Atlantiszen pedig kétszer ilyen magasak voltak. Ezért hívták a líbiaiak az Atlasz hegyét Hérodotosz szerint^{VI/53} a „Mennyország oszlopának”, Pindaros pedig később az Etnát „Égi oszlopnak” nevezte.^{VI/54} Atlasz egy megközelíthetetlen szigetcsúcs volt Lemuria idején, amikor az afrikai kontinens még nem emelkedett fel. Ez az egyetlen túlélő nyugati maradvány, ami *független*, és ahhoz a kontinenshez tartozik, amelyen a harmadik faj megszületett, fejlődött és lehanyatlott,^{VI/55} mert Ausztrália most a keleti kontinens része. Az ezoterikus hagyomány szerint a pompás Atlasz méretének egyharmada elsüllyedt a vizekben, kétharmada maradt meg örökségül Atlantisznak.

Ez ugyancsak ismert volt az egyiptomi papok, de maga Plátón számára is, egyedül az ünneplés titoktartási eskü, ami kiterjedt még a neoplatonizmus misztériumaira is, óvta meg a teljes igazságot a kibeszéléstől.^{VI/56} Tényleg annyira titkos volt Atlantisz utolsó szigetének tudása – a lakói által birtokolt ember feletti képességek következtében, akikről azt gondolták, hogy az istenek és az istenkirályok utolsó közvetlen leszármazottai voltak –, hogy hollétének és létezésének kifecsegesését halállal büntették. Theopompus annyit mond az örökké gyanúnak tekintett *Meropis*-ában, amikor a főnóciáikról elbeszéli, hogy ők voltak az egyedüli navigátorok az Afrika nyugati partjait mosó tengereken, akik ezt ilyen titokzatos dologgal tették, hogy nagyon gyakran elsüllyesztették a hajóikat, hogy még a nyomait is eltüntessék a tolakodóan kíváncsi idegenek elől.

Vannak olyan orientalisták és történészek – és ők alkotják a többséget – akik miközben teljesen érzéketlenek a *Biblia* leginkább durva nyelvezetére és néhány abban elmondott eseményre, óriási felháborodást mutatnak India és Görögország panteonjának „erkölcstelenségével” szemben.^{VI/57} Mondhatják nekünk azt, hogy előttük Euripidész, Pindaros, de még Plátón

^{VI/53} IV. 184.

^{VI/54} *Pyth*, I. 20, Decharme, *idézett mű*, 315. oldal.

^{VI/55} Ez nem azt jelenti, hogy az Atlasz az a hely, ahol lehanyatlott, mert ez helyileg Észak- és Közép-Ázsiában történt, csak azt, hogy az Atlasz része volt ennek a kontinensnek.

^{VI/56} Ha Dioklecianusz nem égette volna el az egyiptomiak ezoterikus munkáit i.sz. 296-ban az alkímiáról szóló könyveikkel együtt, „*περι χυθείας ἀργύρου καὶ χρυσού*”, Caesar 700 ezer tekerceset Alexandriában, Leo Isaurus 300 ezret Konstantinápolyban (VIII. század), a mohamedánok pedig mindent, amire a szentségtörő kezeiket rá tudták tenni, akkor a világ többet tudhatna ma Atlantiszról, mint amennyit tud. Ugyanis az alkímia szülőföldje Atlantiszon volt a negyedik faj idején, és Egyiptomban csupán a *reneszánsza* volt.

^{VI/57} Előttünk vannak Max Müller professzor *On the Philosophy of Mythology* témájú előadásai. Olvassuk a Herakleitosztól vett idézeteit (i.e. 460), amelyek kijelentik, hogy Homérosz rászolgált arra, hogy „kivessék a közös összejövetelekről és megkorbácsolják”, valamint Xenophanteszt, aki „azt tartja, hogy Homérosz és Hésziodosz a felelős Görögország népszerű babonásságáért”, és hogy „az isteneknek tulajdonítanak bármit, ami szégyenteljes és botrányos az emberek között... törvénytelen cselekedeteket, mint a lopás, házasságtörés és csalás”. Végül az oxfordi professzor idézi Jowett professzor Plátón fordításából, amelyben az utóbbi elmondja Adamantosznak (*Republic*), hogy „a fiatal embernek [az államban] nem szabad azt mondani, hogy elkövetve a legrosszabb büntényt, messze nem csinál semmi égbekiáltót, és megfenyítheti az apját [ahogyan Zeusz tette Kronosszal]... amilyen módon csak jól esik neki, és ebben csupán követni fogja az első és legnagyobb isten példáját. ... Véleményem szerint ezek a történeteket *nem helyes megismételni*”. Ehhez Max Müller professzor hozzáteszi, hogy „a görög vallás tisztán egy nemzeti és *hagyományalapú* vallás volt, és mint ilyen, egyaránt osztozott a *vallásos hit ilyen formájának* az előnyeiben és hátrányaiban”. Miközben a keresztény vallás „egy történelmi és nagymértékben individuális vallás, amely rendelkezik egy hivatalosan jóváhagyott kódex és egy állandó hitrendszer előnyével” (340. oldal). Annál rosszabb, ha ez „történelmi”, mert Lót esete a lányaival biztosan csak akkor nyerne tetszést, ha „allegorikus” lenne.

is ugyanezt a felháborodást fejezik ki, hogy őket túlságosan felbosszantották a kitalált mesék – „a költőknek azok a szörnyű történetei” – ahogyan Euripidész kifejezi.^{VI/58}

De talán lehet ennek egy másik oka is. Azoknak, akik tudták, hogy a teogóniai jelképrendszerhez egynél több kulcs van, hiba volt olyan nyelven kifejezni, ami ennyire durva és félrevezető. Ugyanis ha a képzett és tudós filozófus fel tudta ismerni a bölcsesség magvát a gyümölcs durva héja alatt, és tudta, hogy az utóbbi a pszichikus és fizikai természet legnagyobb törvényeit és igazságait rejt, ahogyan minden dolog eredetét is, attól ez még nem így volt az avatatlanok esetében. Számukra a holt-betű volt a vallás, az értelmezés pedig szentségtörés. Ez a holt-betű viszont nem tudta sem tanítani, sem tökéletesebbé tenni, látva, hogy milyen példát mutatnak neki az istenek, De a filozófusnak – különösen a beavatottnak – Hésziodosz *Theogony*-ja éppen olyan történelmi, mint bármilyen történelem lehet. Platón elfogadja ezt mint olyant, és közzétesz ennek igazságaiból annyit, amennyit csak a fogadalma megenged.

A tény az, hogy az atlantesek Uránuszt nevezték meg első királyuknak, és hogy Platón úgy kezdi Atlantiszról szóló történetét, hogy Neptunusz, Uránusz unokája felosztja a nagy kontinenst, és bemutatja, hogy voltak földrészek Atlantisz előtt is, és voltak királyok Uránusz előtt is. Ugyanis Neptunusz, akinek a része a nagy kontinensre esett, az egyik kis szigeten csak egyetlen agyagból készült emberpárt talál – vagyis az első fizikai *emberi* embert, akinek az eredete a harmadik gyökérfaj utolsó alfajával kezdődött el. Az ő lányuk Clito, akit az isten feleségül vesz, és a legidősebb fiuk, Atlasz az, aki megkapja országrészeként a hegyet és azt a földet, amit az ő neve után neveztek el.^{VI/59}

Az Olümposz valamennyi istene, mint ahogyan a hindu panteoné és a Rishi-ké is, hétszeres megszemélyesítések voltak: (1) a természet intelligens erőinek a noumenonjaié, (2) a kozmikus erőké, (3) az égisteké, (4) az isteneké és a Dhyân Chohan-oké, (5) a pszichikus és spirituális erőké, (6) a földi isten-királyoké, vagy az istenek testet öltéseie és (7) a földi hősöké és embereké. Az a tudás, hogy hogyan ismerjük fel e hét forma között azt, amire szánták, mindig is a beavatottakra tartozott, akiknek a legkorábbi elődei létrehozták ezt a szimbolikus és allegorikus rendszert.

Így amíg Uránusz vagy ezt a mennyei csoportot képviselő sereg a második fajon és annak akkori kontinensén uralkodott, és kormányozta azt, Kronosz vagy Szaturnusz a lemuriaiakat kormányozta, Jupiter, Neptunusz^{VI/60} és mások pedig az allegóriában Atlantiszért harcoltak, ami az egész Föld volt a negyedik faj idejében. Poszeidonisz, vagyis Atlantisz utolsó szigete – Idas-pati vagy Vishnu „harmadik lépése” a titkos könyvek misztikus nyelvén – kb. 12 ezer évvel ezelőttig maradt fenn.^{VI/61} Diodorusz atlanteseinek igazuk volt, amikor azt állították, hogy az ő országuk, az Atlasz-hegységet körülvevő vidék az, ahol „az istenek születtek”, vagyis „testet öltöttek”. De a negyedik testet öltésük után történt, hogy először váltak emberi királyokká és kormányzókká.

Diodorusz Uránuszról úgy beszél, mint Atlantisz első királyáról, összekeverve ezzel – akár tudatosan, akár máshogy – a kontinenseket, de ahogyan bemutattuk, Platón közvetett módon kijavítja ezt az állítást. Az emberiség első csillagászati tanítója Uránusz volt, mert ő volt a második periódus vagy hét Dhyân Chohan-jának az egyike. Így a második manvantarában, Svârochisha-éban Manu hét fia, annak a fajnak az uralkodó istenei vagy Rishi-jei között megtaláljuk Jyotis-t is,^{VI/62} a csillagászat tanítóját (Jyotisha), ami Brahâmâ egyik neve. Ugyanígy a kínai nagyra becsült Tien-t (vagy Égboltot, Ouranos-t), akit az csillagászat első tanítójának

^{VI/58} *ῥοιδὸν οἶδε δυστήνοι λόγοι, Hercules Furens*, 1346, Dindorf kiadása.

^{VI/59} *Critias*, 421.

^{VI/60} Neptunusz vagy Poszeidón a hindu Idas-pati, aki azonos Nârâyana-val (a vizek mozgatójával) vagy Vishnu-val, és ahogyan ezt a hindu istent, úgy őt is úgy mutatják be, hogy három lépéssel bejárja az egész látóhatárt. Idas-pati jelenti a „Vizek Urát” is.

^{VI/61} Bailly állítása, hogy az egyiptomi papok által említett 9000 év nem „napévet” jelent, alaptalan. Bailly semmit nem tudott a geológiáról és annak számításairól, különben máshogy beszélt volna.

^{VI/62} Lásd *Matsya Purâna*, amely annak az időszaknak a hét Prajâpati-ja közés helyezi.

neveztek. Uránusz adott életet a harmadik faj titánjainak, és ők azok – Szaturnusz-Kronoszként megszemélyesítve – akik megcsonkították őt. Ugyanis mivel a titánok azok, akik *nemzésbe merültek*, amikor az *akarattal* való „teremtést kiszorította a fizikai nemzés”, és így többé nem volt szükségük Uránuszra.

Itt azonban meg kell engedniük és bocsátaniuk egy rövid kitérőt. Gladstone-nak a *Nineteenth Century*-ben megjelent tudományos munkája, a „The Greater Gods of Olympos” következtében az általános közvélemény elképzelései a görög mitológiáról még tovább torzult és vált részrehajlóbbá. Homérosznak egy hátsó szándékot tulajdonítanak, amit Gladstone „a homéroszi elképzelés valódi kulcsának” tekint, miközben ez a „kulcs” pusztán egy „álarc”.

[Poszeidón] valójában és alapvetően földhözragadt, ... erős és erőszakos, érzéki, rendkívül feltékeny és bosszúálló –

de ez azért van, mert a negyedik gyökérfajnak, a tengerek uralkodójának szellemét jelképezi, azt a fajt, amely a tengerek felszíne felett él,^{VI/63} és amely óriásokból áll, Eurimedon gyermekeiből, azt a fajt, amely Polüfémosz-nak, a titánnak az apja, aki az egyszemű küklopsz. Bár a negyedik fajon Zeusz uralkodik, Poszeidón az, aki kormányoz, és ő a valódi kulcs a kronoszi testvérek hármasságához és az *emberi* fajainkhoz. Poszeidón és Nereusz *azonosak*, az előbbi Atlantisz szellemének uralkodója elmerülésének kezdete előtt, az utóbbi pedig az után. Nep-tunusz az *élő* faj titáni ereje, Nereusz annak szelleme, aki újra testet ölt a következő ötödik vagy árja fajban, és ez az, amit Anglia görög tudósa még nem fedezett fel, vagy akár csak halványan sem sejt. Mégis, sok megfigyelést tesz Homérosz „leleményességéről”, aki soha nem nevezi meg Nereuszt, akinek az elnevezéséhez csak a nereidák családnévén keresztül jutunk el!

Innen ered még a legműveltebb hellenisták hajlamossága, hogy spekulációikat a mitológia exoterikus képeibe zárják be, és hogy szemük elől tévesszék azok belső jelentéseit, ezt pedig módfelett megmutatkozik Gladstone esetében, ahogyan ezt bemutattuk. Miközben korunk szinte legkiválóbb embere államférfiként, ugyanakkor egyike azoknak a legkulturáltabb tudósoknak, akik Angliában születtek. A görög irodalom életének kedvelt tanulmányozási területévé vált, és talált időt a közügyek nyüzsgése között, hogy gazdagítsa a kortárs irodalmat a görögökkel kapcsolatos tudományos kutatással, ami a nevét híressé teszi az eljövendő generációkban is. Ugyanakkor őszinte tisztelőjeként jómagam csak mély sajnálatot tudok érezni, hogy az utókor – miközben elismeri mélységes műveltségét és ragyogó kulturáltságát – abban a nagyobb fénysugárban, aminek majd meg *kell* világítania a szimbolizmus és a mitológia egész kérdését, úgy fogja megítélni, hogy nem sikerült megértenie a vallási rendszerek szellemét, amit gyakran bírált a dogmatikus kereszténység nézőpontjából. Azon a jövőbeli napon rá fognak jönni, hogy a keresztény, valamint a görög teogóniákhoz és tudományokhoz az ezoterikus kulcs a történelem előtti népek Titkos Tanítása, amit ő másokkal együtt tagadott. Egyedül ez az a tanítás, ami ki tudja nyomozni minden emberi vallásos elképzelés, vagy akár az úgynevezett „kinyilatkoztatások” rokoni kapcsolatait, és ez az a tanítás, amely beletölti az élet szellemét a Meru hegyének, az Olümposznak, a Walhallának és a Sínainak szalmabábui-ba. Ha Gladstone fiatalabb ember lenne, akkor a csodálói remélhetnék, hogy tudományos tanulmányait megkoronázhatná ennek a háttérigazságnak a felfedezése. Mivel ez a helyzet, öregkori éveinek aranyóráit csupán elvesztegeti hiábavaló vitatkozással a szabadgondolkodó óriással, Ingersoll ezredessel, mindketten az exoterikus indulat fegyvereivel hadakozva, amiket a betű szerinti olvasat tudatlanságának fegyvertárából vesznek. Ez a két nagy vitatkozó egyaránt vak azoknak a szövegeknek a valódi ezoterikus jelentésére, amiket vasgolyókként egymás fejéhez vagdalnak, miközben a világ csak szenved az ilyen vitatkozásoktól, mivel az egyik a materializmus burjánzását segít erősíteni, a másik pedig a holt-betű vak szektásságát. Most pedig visszatérhetünk ismét a közvetlen témánkhoz.

^{VI/63} *Iliász*, XXIV. 79.

Atlantiszról gyakorta egy olyan másik néven beszélnek, ami ismeretlen szövegmagyarázóink számára. A *nevek ereje* óriási, és ez ismert dolog, amióta az *Isteni Mesterek* az első embert elkezdtek tanítani. Mivel pedig Szolón tanulmányozta ezt, lefordította az „atlantiszi” neveket általa kigondolt nevekre. Atlantisz földrésszel kapcsolatban kíváncsú és zavaros tartani, hogy azok a magyarázatok, amik hozzánk a régi görög írókon keresztül jutottak el, állítások zűrzavarát tartalmazzák, egyesek a nagy kontinensre, mások pedig Poszeidonisz utolsó kis szigetére vonatkoznak. Szokásos dologgá vált, hogy valamennyit úgy tekintsük, mint ami csak az utóbbira utal, de hogy ez így helytelen, az nyilvánvaló például az „Atlantisz” méretével kapcsolatos különböző kijelentések összeegyeztethetlenségéből is.

Így a *Critias*-ban Plátón azt mondja, hogy a várost körbevevő síkságot hegyláncok övezték, a síkság pedig egyenletes és sima volt, téglalap alakú, ami észak-déli irányban húzódott, 3000 stadion volt egyik irányban, 2000 pedig a másikban, a síkságot egy óriási csatorna vagy gát vette körül, ami 31 m mély, 185 m széles és 2012 km hosszú volt.^{VI/64}

Más helyeken Poszeidonisz *szigetének* teljes méretét úgy adják meg, hogy az nagyjából egyenlő azzal, amit itt csak „a város körüli síkságnak” határoznak meg. Nyilvánvalóan a kijelentések egyik csoportja a nagy kontinensre, a másik pedig annak utolsó maradványára, Plátón szigetére vonatkozik.

Továbbá Atlantisz felállított hadseregét több mint egymillió emberben adják meg, a tengerészeti 1200 hajóból és 240 ezer főből állónak. Ilyen állítások használhatatlanok egy olyan kis szigetállam esetén, ami nagyjából Írország méretű.

A görög allegóriák Atlasznak vagy Atlantisznak hét lányt – hét alfajt – tulajdonítanak, akiknek a neve sorban Maia, Elektra, Taygeta, Asterope, Merope, Alcyone és Celæno. Etnológiai értelemben – mivel úgy hiszik, hogy istenekhez mentek feleségül, és így híres hősök anyjaivá váltak – sok nép és város alapítói. Csillagászati értelemben az atlantidesek a Pleiadok(?) hét csillagává váltak. Az okkult tudományban a kettő összekapcsolódik a népek sorával, azokkal a sorsokkal, amiket korábbi életeik múltbeli eseményei formálnak meg a karma törvényének megfelelően.

Három nagy ókori népről mondják, hogy Szaturnusz vagy Lemuria királyságának közvetlen leszármazottai, összekeveredve Atlantisszal sok ezer évvel korunk előtt, ezek pedig az egyiptomiak, a föníciaiak és a régi görögök voltak (Diodorus, Plátón után). De Ázsia legrégebbi civilizált országáról – Indiáról – hasonlóképpen kijelenthető ugyanez a leszármazás. A karmikus törvény vagy a sors által vezetett alfajok öntudatlanul megismétlik megfelelő szülőfajaik első lépéseit. Mivel a viszonylag világos bőrű brahmanák – amikor előzőlötték Indiát és annak sötét bőrű dravidáit – északról érkeztek, így az árja ötödik fajról kijelenthető, hogy az északi vidékekről ered. Az okkult tudomány bemutatja, hogy az alapítók, a gyökérfajok hét Prajâpati-jának megfelelő csoportjai valamennyien kapcsolatban álltak a Sarkcsillaggal. A Kommentárokból ezt találjuk:

Az, aki megérti Dhruva^{VI/65} korát, aki 9090 halandó évet járt be, megérti a Pralaya-k időtartamait és a népek végső sorsát, óh Lanoo.

Továbbá jó okának kell lennie annak, amiért egy ázsiai népnek nagyszerű őseit és szentjeit a Nagymedvében, egy *északi csillagképben* kellett elhelyeznie. Azonban 70 ezer év telt el, amióta a *Föld pólusa a Kismedve farkának legvégére mutat*, és még sokkal több ezer év, amióta a hét Rishi-t azonosítani lehetett a Nagymedve csillagképpel.

Az árja faj messze északon született és fejlődött, bár Atlantisz kontinens elsüllyedése után a törzsei dél felé vándoroltak Ázsiában. Ebből ered, hogy Prométheusz Ázsia fia, Deucalion-t pedig, a fiát, a görög Noét – aki embereket teremtett Földanya köveiből – egy északi Scythe-

^{VI/64} *Idézett mű*, 426. oldal.

^{VI/65} Az eredetiben ezzel a névvel azonos értékű név szerepel.

nek nevezi Lucianus, Prométheuszt pedig Atlasz testvérévé tették és a Kaukázus hegyéhez láncolták le a hóba.^{VI/66}

Görögországnak megvolt a maga *hiperboreai*, de a *déli* Apollója is. Így Egyiptom, Görögország és Fönícia szinte valamennyi istene csakúgy, mint más panteonoké is, északi eredetűek, és Lemuriából származnak, a harmadik faj végének környékéről, miután annak teljes fizikai és fiziológiai kifejlődése befejeződött.^{VI/67} Görögország minden „meséjéről” azt találnák, hogy történelmi tényeken alapul, ha ez a történelem a mítoszok által meghamisítatlanul jutott volna el az utókorhoz. Az „egyszemű” küklopszok, a mese szerint Coelos és Terra óriás fiai – akik Hésziodosz szerint hárman voltak – a lemuriaiak utolsó három alfaja voltak. Az „egy szem” a bölcsesség-szemre utal,^{VI/68} ugyanis a két első szem fizikai érzékszervként csak a negyedik faj elején fejlődött ki teljesen. Odüsszeusz allegóriája, akinek a társait felfalták, miközben maga Ithaca királya megmenekült azzal, hogy egy zsarátnokkal kioltotta Polyphemos szemét, a „harmadik szem” pszicho-fiziológiai visszafejlődésén alapul. Odüsszeusz a negyedik faj hőseinek körébe tartozik, és bár az utóbbi szemében egy „bölcs”, a pásztorkodó küklopszok véleménye szerint egy zuhlott alaknak kellett lennie.^{VI/69} Kalandja az utóbbival – egy bennszülött óriás fajjal, a kulturált civilizáció ellentétével az *Odüsszeiában* – a kő és a hatalmas épületek küklopszi civilizációjából az atlantisziak érzékibb és fizikaibb kultúrájába való fokozatos átmenet allegorikus leírása, ami végül azt eredményezte, hogy a harmadik faj utoljára elveszítette mindent átható *szellemi* szemét. A másik allegória, amelyben Apolló megöli a küklopszokat, hogy megbosszulja fia, Aszklépiosz halálát, nem a Menny és a Föld három fia által megjelenített három alfajra utal, hanem a hiperboreai arimaspi küklopszokra, annak a fajnak az utoljára, amely rendelkezett a „bölcsesség-szemmel”. Az előbbieket mindenhol hátrahagyták építményeik maradványait, délen és északon egyaránt, az utóbbiak kizárólag északra korlátozódtak. Így Apolló – mindenekelőtt a látnokok istene, akinek kötelessége volt a szentségtörések megbüntetése, megölte őket –, akinek nyila az izzó és halálos emberi szenvedélyeket jeleníti meg, egy hiperboreai vidéken levő hegy mögött rejtette el a nyilát.^{VI/70} Koszmikus és csillagászati értelemben ez a hiperboreai isten a megszemélyesített Nap, amikor a 25 868 éves sziderikus év folyamán megváltoztatja az éghajlatot a föld felszínén, a trópusiból fagyos vidéket csinál, és viszont. Pszichikai és szellemi értelemben a jelentősége nagyon sokkal fontosabb. Ahogyan Gladstone helyesen megjegyzi a „Greater Gods of Olympos” munkájában:

Apolló (Athénével közösen) képességeit lehetetlen megmagyarázni anélkül, hogy visszatérnénk a forrásokhoz, amik a hagyományok határai mögött húzódnak, amelyeket általánosságban véve felfedeztek a görög mitológia megvilágításához.^{VI/71}

^{VI/66} Deucalion-ról azt mondják, hogy ő vitte el Adonisz és Ozirisz imádatát Föníciába. Ez az imádás pedig a Napé, amelynek elveszítették, majd újra megtalálták a csillagászati jelentését. Ugyanis csak a sarok az, ahol a Nap hat hónap hosszúságra meghal, a 68° szélességi körön csak 40 napra marad *halott*, ahogyan az Ozirisz-ünnepségen is. A két istenimádás Lemuria északi részén született, vagyis azon a kontinensen, aminek Ázsia egyfajta letört folytatása volt, és ami elnyúlt a sarkvidékig. Ezt szépen bemutatják Gebelin *Allegories d'Orient* című művében a 246. oldalon, és Bailly-nél, bár sem Herkules, sem Ozirisz nem *napmítoszok*, eltekintve hét aspektusuk egyikétől.

^{VI/67} A leírt (Hérodotosz, IV. 33-35. Pauszaniosz, I. 31, 32. V. 7. 8. X. 5. 7. Z.8.) hiperboreaiakat ma olyan mitikusnak tekintik, mint az istenek, de főleg Apolló nagyra becsült papjait és szolgálóit.

^{VI/68} A küklopszok nem az egyedüli „egyszemű” képviselők a hagyomány szerint. Az armiaspek egy szkíta nép volt, és ugyancsak egy szemet gondoltak nekik. (*Géographie Ancienne*, II. 321.) Ők azok, akiket Apolló elpusztított nyílveszeivel.

^{VI/69} Odüsszeusz hajótörést szenvedett Ææa szigetén, ahol Kirké minden társát disznóvá változtatta *kéjvágyuk miatt*, és ezután Ogygia-ra, Kalüpszó szigetére került, ahol mintegy hét évig törvénytelen kapcsolatban élt a nimfával. Kalüpszó pedig Atlasz lánya volt (*Odüsszeia*, XII.), és minden hagyományos ősi változat, Ogygia szigetéről beszélve azt mondja, hogy az nagyon messze volt Görögországtól, és pontosan az óceán közepén helyezkedett el, így azonosítva azt Atlantisszal.

^{VI/70} Hygin., *Astron. Poétique*, II. 15.

^{VI/71} *Nineteenth Centaury*, 1887. július.

Latona (Leto), Apolló anyjának a története bővelkedik leginkább különböző jelentésekben. Csillagászatilag Latona a sarkvidék és az éjszaka, aki megszüli a Napot, Apollót, Phœbus-t, stb. A hiperboreiai kontinensen született, ahol minden lakos az ő fiának a papja volt, akik megünnepelték feltámadását és leszállását az országukba minden 19 évben a holdciklus megújulásakor.^{VI/72} Geológiai értelemben Latona a hiperboreai kontinens és annak a faja.^{VI/73}

Amikor a csillagászati jelentés átengedi a helyét a szelleminek és isteninek – Apolló és Athéné átváltoznak „madarak” formáivá, a magasabb istenségek és angyalok jelképévé és jelévé –, akkor a ragyogó isten magára veszi isteni teremtményi erőit. Apolló a látnokság megszemélyesítőjévé válik, amikor Æneas asztrális mását elküldi a csatamezőre,^{VI/74} és rendelkezik azzal a képességgel, hogy megjelenik saját látnokai előtt anélkül, hogy más jelenlevő személyek számára látható lenne,^{VI/75} ami viszont olyan képesség, amivel minden magas szintű adeptus rendelkezik.

A hiperboreaiak királya tehát Boreas, az északi szél fia és Apolló főpapja volt. Latona cirkádása Nióbéval – az atlantiszi fajjal –, hét fiú és hét lány anyjával, akik a negyedik faj hét alfaját és azok hét ágát személyesítik meg,^{VI/76} a két kontinens történelmét allegorizálja. Az „Istenfiaknak” vagy az „Akarat és jóga fiainak” a haragja hatalmas volt, látva az atlantisziak folyamatos lezüllesztését.^{VI/77} Így teljesen világos Niobe gyermekeinek elpusztítása Latona gyermekei által, akik Apolló és Diána, a fény, a bölcsesség és a tisztaság istenei, vagy a Nap és a Hold csillagászatilag, akiknek a hatása a Föld tengelyében változásokat, özönvizeket és más kozmikus katalizmákat eredményez – mindez teljesen világos.^{VI/78} Niobe soha el nem apadó

^{VI/72} Diod. Sic. II. 307.

^{VI/73} Azért, hogy különbséget tegyenek Lemuria és Atlantisz között, a régi írók az utóbbita Északi- vagy Hiperboreai Atlantiszként hivatkoztak, míg az előbbire Délként. Így Apollodorosz azt mondja (*Mythology*, II. könyv): „A Herkules által elvitt aranyalmák nem Líbiában vannak, ahogy egyesek gondolják, hanem a Hiperboreai Atlantiszban”. A görögök meghonosították minden kölcsön vett istenüket, és görögösítették őket, a maiak pedig segítettek ebben. Így a mitológusok megpróbálták az Eridanust is Pó folyóvá változtatni Itáliában. Phaeton mítoszában azt mondják, hogy a halálakor a nővérei forró könnyeket potyogtattak, amik belehullottak az Eridanusba, és átváltoztak borostyánkővé! Na már most borostyánkövet csak az északi tengerekben, a Baltikumban találunk. Phaeton, miközben meleget vitt az északi régiók fagyott csillagaira, találkozott a halálával, felébresztve a Sarkon a Sárkányt, aki keményre fagyott a hidegben, belezuhanva az Eridanusba, egy allegória, ami közvetlenül az éghajlat megváltozására utal azokban a távoli időkben, amikor fagyott vidékekből a sarkvidéki földek mérsékelt és meleg éghajlatú vidékké váltak. A Nap tevékenységeinek bitorlója, Phaeton, akit Jupiter villámcsapása vetett bele az Eridanusba, utalás a második változásra, ami azokon a vidékeken lezajlott, amikor a föld, ahol a „liliomfa virágba borult”, még egyszer a messzi észak kietlen, fenyegető földjévé és örök jéggé vált. Ez az allegória tehát két pralaya eseményeit fedi le, és ha jól megértjük, akkor az emberi faj rendkívüli ösiségének megmutatásává kell válnia.

^{VI/74} *Iliász*, XVII. 431-453.

^{VI/75} *Ugyanott*, 322-336.

^{VI/76} Lásd Apollodoroszt ennek a számnak a magyarázatához.

^{VI/77} Lásd „Az Istenfiak és a Szent Sziget”.

^{VI/78} Latona egyik aspektusa annyira okkult és misztikus, hogy még a *Jelenések Könyvében* (XII.) is megjelentetik a Napba (Apolló) öltözött asszonyként, lába alatt a Holddal (Diana), aki „áldott állapotban volt, gyötrelmében és szülési fájdalmában kiáltozott”. Egy nagy vörös sárkány áll az asszony előtt, készen arra, hogy felfalja a gyereket. Az asszony „fiút szült, fiúgyermeket, aki majd vaspálcával kormányozza mind a nemzeteket. Gyermekeit elragadták az Isten trónjához” – a Naphoz. Az asszony a pusztába menekült, és még mindig üldözte a sárkány, akit a földre taszítottak, majd annyi vizet lövellt ki a szájából, mint egy folyó, amikor a Föld segített az asszonynak, és elnyelte a folyót. A sárkány harcba indult az asszony többi gyereke ellen, akik megtartották Isten parancsait (Lásd: XII. 1-17.) Bárki, aki elolvassa Latona allegóriáját, akit a féltékeny Júnó dűhe üldözött, fel fogja ismerni a két változat azonosságát. Júnó elküldi Pythont, a sárkányt, hogy üldözzön és pusztítsa el Latonát, és falja fel a gyereket. Az utóbbi Apolló, a Nap, mert a *Jelenések Könyvének* a fiúgyermek, „aki majd vaspálcával kormányozza mind a nemzeteket”, nyilvánvalóan nem a szelíd „Isten fia”, Jézus, hanem a fizikai Nap, „aki minden nemzetet kormányoz”. A sárkány pedig az Északi sark, amely fokozatosan hajtja el a korai lemúriaiakat azokról a földekről, amik egyre inkább hiperboreaiakká és lakhatásra alkalmatlanná váltak azok számára, akik gyorsan fejlődtek fizikai emberré, mert azoknak ekkor foglalkozniuk kellett az éghajlati változásokkal. A sárkány nem fogja megengedni Latonának, hogy „szüljön”, – hogy a Nap megjelenjen. „Kivetették az égből, és

könnyeiről szóló mese, akinek a bánata azt eredményezi, hogy Zeusz forrássá változtatja – a vízzel borított Atlantisz – jelképként nem kevésbé képszerű. Említsük meg, hogy Niobe az egyik pleiadoki vagy atlantida lánya, tehát Atlasz lányunokája,^{VI/79} mert ő képviseli a halálra ítélt kontinens utolsó generációját.

Van Bailly-nek egy nagyon igaz megjegyzése, ami azt mondja, hogy Atlantisznak óriási hatása volt az ókorra. Hozzáteszi:

Ha ezek a mitikus nevek pusztá allegóriák, akkor mindaz, ami igaz belőlük, Atlantiszból származik, ha a mese egy valódi hagyomány – akármennyire is megváltozott – akkor az ősi történelem teljességében az ő történelmük.^{VI/80}

Olyannyira, hogy minden ősi írás – próza és költemény – tele van a lemuro-atlantisziak nyomaival, az első *fizikai* fajokéval, noha azok számbelileg a harmadik és negyedik volt a negyedik kör emberiségének fejlődésében a bolygónkon. Hésziodosz feljegyzi a hagyományt a bronzkor emberéről, akit Jupiter kőrisfából készített, és akinek a szíve keményebb volt a gyémántnál. Tetőtől talpig bronzba öltözve egész életüket harccal töltötték. Hatalmas termékek voltak, szörnyű erővel rendelkeztek, legyőzhetetlen karok és kezek nyúltak ki vállaikból – mondja a költő.^{VI/81} Ilyenek voltak az első fizikai fajok óriásai.

Az irániaknak a *Yasna*, IX. 15-ben van hivatkozásuk a késői atlantisziakra. A hagyomány azt tartja, hogy az „Istenfiak”, vagy a Szent sziget nagy beavatottai kihasználták az özönvizet, hogy megszabadítsák a Földet az atlantisziak között élő minden varázslótól. Az említett vers Zarathushtrát az egyik „Istenfiúnak” nevezi. Így szól:

Te, óh Zarathushtra, tetted azt, hogy minden démon [varázsló], akik korábban emberi formákban barangoltak a világban, elrejtőzhessen a földben [hozzásegítetted őket az elmerüléshez].

A lemuriaiak, és a korai atlantisziak is két különálló csoportra oszlottak: az „Éjszaka Gyermekeire” vagy a sötétségére, és a „Nap Gyermekeire” vagy a fényére. A régi könyvek mesélnek a kettő közötti szörnyű csatákról, amikor az előbbiek elhagyva a Sötétség földjét, ahonnan a Nap hónapokra távozott, leereszkedtek sivár vidékeikről, és „megpróbálták kitépni a Fény Urát” az egyenlítői vidékek szerencsésebb testvérei közül. Azt is mondhatják nekünk, hogy a régiek semmit sem tudtak a sarkvidékek hat hónapos hosszúságú éjszakáiról. Még a többieknél műveltebb Hérodotosz is csak egy olyan népet említ, amely hat hónapig aludt egy évben, és ébren maradt a másik felében. Mégis, a görögök jól tudták, hogy van északon egy olyan vidék, ahol az év egy napra és egy éjszakára oszlik, mindkettő hat hónap hosszúságú, mivel Plinius határozottan így mondja.^{VI/82} Beszélnek a kimériaiakról és a hiperboreaiakról, és különbséget tesznek a kettő között. Az előbbiek a Palus Mæotis lakói voltak, a 45° és az 50° szélesség között. Plutarkhosz elmagyarázza, hogy ők csak a szkíták által elüldözött *nagy nép kis részei* voltak, és ez a nép a Tanais közelében állt meg, miután *átmentek Ázsián*.

nem talál magának helyet, ahol világra hozhatná gyermekét”, amíg Neptunusz, az óceán sajnálatból mozdulatlanlanná nem teszi Delos lebegő szigetét – Asteria nimfát, aki eddig Jupiter elől az óceán hullámai alatt rejtőzött –, amelyen Latona menedéket talál, és ahol megszületik a ragyogó Delius isten. Az az isten, aki addig nem jelenik meg, amíg meg nem öli Pythont, a Sarkvidék hidegét és fagyát, akinek halálos gyűrűiben minden élet kihalttá válik. Más szavakkal, Latona-Lemuria átalakul Niobe-Atlantisszá, amely fölött fia, Apolló, vagyis a Nap uralkodik – tényleg egy vasrúddal, mivel Hérodotosz *megátkozta* az atlanteseket túlságosan nagy melegével. Ez az allegória ismétlődik meg másik misztikus jelentésében (a hét kulcs közül egy másikban) a *Jelenések Könyvének* imént idézett fejezetében. Latona egy valóban erős istennővé vált, és látja, amint a fiát imádják (napimádat) az ókor szinte valamennyi templomában. Okkult aspektusában Apolló a hetes szám pártfogója. A hónap hetedik napján születik, és Myorica hattyúi hétszer ússzák körbe Delost, megénekelve az eseményt, a lantjára hét húrt kap – a Nap hét sugarát és a természet hét erőjét. De ez csupán csillagászati jelentésében van így, míg a fentebb elmondottak tisztán geológiai értelműek.

^{VI/79} Lásd Ovidius: *Metamorphoses*, VI.

^{VI/80} *Lettres sur l'Atlantide*, 137. oldal.

^{VI/81} Hésziodosz: *Opera et Dies*, 143.

^{VI/82} *Hist. Nat.* IV. 12.

Ez a harcias sokaság korábban az óceán partjain élt a sűrű erdőkben és *sötét égbolt alatt*. Ott a sarok szinte megéri az embert, és ott *hosszú éjszakák és nappalok osztják meg az évet*.^{VI/83}

Ami a hiperboreaiakat illeti, ezek az emberek – ahogyan Solinus Polyhistor kifejezi:

Reggel vetnek, délben aratnak, a gyümölcsüket este szüretelik le, és elrakják azokat éjszaka a barlangjaikban.^{VI/84}

Még a Zohar szerzői is ismerték ezt a tényt, mivel ezt írják:

Hammannunah, az Öreg [vagy Ősi] könyvében megtudjuk, ... vannak egyes vidékek a földön, amik fényben fürdenek, miközben másokban sötétség honol, ezeknek akkor van nappaluk, amikor az előbbieknak éjszakájuk, és vannak olyan vidékek, amelyeken állandóan nappal van, vagy legalább amelyeken az éjszaka csak néhány pillanatig tart.^{VI/85}

Delos szigete, a görög mitológia Asteria-ja soha nem volt Görögországban, mert ez az ország abban az időben még nem létezett, még csak kezdetleges formájában sem. Számos író bemutatta, hogy az egy olyan országot vagy szigetet jelentett, ami sokkal nagyobb volt, mint azok a kicsiny földdarabkák, amik Görögországgá váltak. Mind Plinius, mind Diodorus Siculus az északi tengerekben helyezi el. Az egyik Basilea-nak, vagy „Királynak” nevezi,^{VI/86} a másik, Plinius pedig az Osericta nevet adja neki,^{VI/87} egy olyan szót, aminek Rudbeck^{VI/88} szerint:

Az északi nyelveken a jelentése azonos az Isteni Királyok vagy Istenkirályok szigetével, vagy „az Istenek szigetének királyával”, mert ott születtek az istenek, vagyis Atlantisz királyainak isteni dinasztiái, amelyek arról a helyről indultak el. A geográfusok és a geológusok keressék ezt azon szigetcsoport között, amit Nordenskjöld fedezett fel a sarki régiókban tett „Vega” utazása során.^{VI/89} A titkos könyvek arról tájékoztatnak, hogy *az éghajlat azokon a vidékeken egynél többször változott meg*, amióta az első emberek azokon a ma szinte elérhetetlen szélességi körökön éltek. Paradicsomok voltak, mielőtt pokollá, a görögök sötét Hádészévé, az alvilág hideg birodalmává változtak volna, ahol a skandináv Hel, a halottak birodalmának istennő-királynője „uralkodik mélyen lent Helheim-ben és Niflheim-ben”. Mégis ez volt Apolló születési helye, aki a legfényesebb isten volt a mennyekben – csillagászatilag –, és ő volt a legmegvilágosodottabb isteni király, aki a korai népeken uralkodott, emberi értelmében. Az utóbbi tényt az *Iliász* erősíti meg, amelyben Apollóról azt mondják, hogy négyszer jelent meg saját formájában (mint a négy faj istene) és hatszor emberi formában,^{VI/90} tehát a legkorábbi, szétválatlan lemuriaiak isteni dinasztiáihoz kapcsolódva.

Ezek azok a korai misztikus népek, az ő országaik – amelyek mára lakhatatlanná váltak – mint ahogyan az élő és holt „embernek” adott név is, amik lehetőséget teremtettek a tudatlan egyházatyáknak, hogy kitalálják a poklot, amit átalakítottak egy fagyos helyszínből inkább tűzessé.^{VI/91}

^{VI/83} Marius.

^{VI/84} *Idézett mű*, c. 16.

^{V/85} Isaac Myer: *Qabbalah*, 139. oldal.

^{VI/86} Diodorus, II. 225.

^{VI/87} *Idézett mű*, XXXVII. 2.

^{VI/88} I. kötet, 462-464. oldalak.

^{VI/89} Ezeket a szigeteket „úgy találtuk, hogy lovak, birkák, ökrök maradványai voltak szétszórva elefántok, mamutok, rinocéroszok hatalmas csontjai között”, stb. Ha nem volt ember a Földön abban az időszakban, „hogyan kerültek a lovak és a birkák együvé a hatalmas özönvíz előtti állatokkal?” – kérdezi egy Mester az egyik levelében. (*Esoteric Buddhism*, 67. oldal) A választ a fenti szövegben adjuk meg.

^{VI/90} *Idézett mű*, IV. 239-262.

^{VI/91} Egy meggyőző bizonyíték arra, hogy valamennyi isten, vallásos hit és mítosz északról származik, ami a fizikai ember bölcsője is volt, számos sokatmondó szó, amelyek az északi törzsektől erednek, és a mai napig fennmaradtak eredeti jelentésükben. Noha volt olyan idő, amikor minden nép „egyetlen ajkú” volt, de ezek a szavak eltérő jelentést kaptak a görögöknél és latinoknál. Az egyik ilyen szó az ember, *mann*, *man*, egy élő lény,

Természetesen nyilvánvaló, hogy sem a hiperboreaiak, sem a kimériaiak, se az arimaspe-
nek, se még a szkíták sem – akiket ismertek a görögök, és kapcsolatban álltak velük – nem
azok, akik atlantisziak lettek volna. Viszont valamennyien az utolsó alfajaik leszármazottjai
voltak. A pelasgiánok biztosan a jövőendő Görögország gyökérfajainak egyikét alkották, és
egy atlantiszi alfaj egyik maradványa voltak. Platón sokszor céloz rájuk, megemlítve az utób-
biakat, akiknek a neve bizonyítottan a *pelagus*-ból, a „nagy tengerből” származik. Noé víz-
özöne csillagászati és allegorikus, de nem mitikus, mert a történet azoknak az embereknek –
vagy inkább népeknek – ugyanazon ősi hagyományán alapul, akik megmenekültek a katak-
lizmától kenukban, bárkákban és hajókban. Senki nem merészné azt mondani, hogy a kalde-
ai Xisuthrus, a hindu Vaivasvata, a kínai Peirun – az „Istenek Kedveltje”, akik megmentették
őt az áradástól egy kenuban – vagy a svéd Belgamer, akiért az istenek ugyanezt tették ész-
akon, mind azonos személyiség lenne. Viszont legendáik mind abból a katasztrófából erednek,
ami érintette Atlantisz kontinensét és szigetét egyaránt.

Az özönvíz előtti óriásokról és azok varázslattal végrehajtott tetteiről szóló allegória egyál-
talan nem mítosz. Tényleg bibliai eseményeket tár fel. Ezt azonban nem Isten hangja közli
menydörgés és villámlás közepette a Sinai hegyen, nem is egy isteni ujj, ami kőtáblákra jegy-
zi fel, hanem egyszerűen pogány forrásokból származó hagyomány. Biztosan nem *Mózes Őt
Könyve* volt az, amit Diodórusz megismételt, amikor a titánokról írt – az óriásokról, akik az
Égtől és a Földtől vagy inkább az Istenfiaktól születtek, akik feleségül vették a becsületes
emberek lányait. Pherecydes sem *Mózes I. Könyvéből* idézett, amikor részletesen leírta azokat
az óriásokat, amelyek nem találhatók meg a zsidó szentírásokban. Azt mondja, hogy a hiper-
boreaiak a titánok fájából valók voltak, egy olyan faj, amely a legkorábbi óriásoktól száрма-
zott, és hogy ez a hiperboreai vidék az, ami az első óriások szülőhelye volt. A titkos könyvek
kommentárjai elmagyarázzák, hogy az említett vidék messze északon volt, ami ma a sarkvi-
déri területek, a Lemuria előtti legkorábbi kontinens, ami magába foglalta a jelenlegi Grön-
landot, a Spitzbergákat, Svédországot, Norvégiát, stb.

De kik voltak *Mózes I. könyvének* (VI. 4.) Nephilim-jei? Voltak paleolitikumi és neoliti-
kumi emberek Palesztinában korszakokkal azelőtt, hogy az eseményeket feljegyezték volna a
Kezdetek Könyvében. A teológiai hagyomány ezeket a Nephilim-eket szőrös emberekkel
vagy szatírokkal azonosítja, az utóbbiak mitikusak az ötödik fajban, az előbbiek pedig törté-
nelmieken mind a negyedik, mind az ötödik fajban. Máshol már ismertettük, mik voltak ezeknek
a szatíroknak az ősfarmái, és beszéltünk a korai és későbbi atlantiszi faj bestialitásáról. Mi
Poszeidón szerelmi ügyeinek jelentése az *állati* formák olyan széles változatosságában? Del-
finné vált, hogy megnyerje Amphitrite-t, lóvá, hogy elcsábítsa Cerest, kossá, hogy rászedje
Theophane-t, stb. Poszeidón nem csak az atlantiszi faj szellemének, hanem ezen óriások büne-
inek a megszemélyesítése is. Gesenius és mások hatalmas teret szentelnek a Nephilim szó
jelentésének, és nagyon keveset a magyarázatának. Az ezoterikus feljegyzések azonban be-
mutatják, hogy ezek a szőrös teremtmények azoknak a lemuro-atlantiszi fajoknak az utolsó
leszármazottjai, amelyek nőstény állatokkal nemzettek gyerekeket, ma már régen kihalt fajtá-
kat, így hozva létre a néma embereket, „szörnyeket”, ahogyan a Stanzák említik őket.

Na már most a Hésziódosz *Theogony*-jára épülő mitológia, ami csupán az akkori hagyo-
mányok vagy szóbeli történelem költeményekbe foglalt lejegyzése, három óriásról beszél,
akiknek a neve Briareus, Cottus és Gyges, akik egy sötét vidéken éltek, ahová bebörtönözte
őket Kronosz az ellene való lázadásukért. A mítosz mindhármukat felruházta száz karral és
ötven fejjel, az utóbbi a fajokat, az előbbi pedig az alfajokat és törzseket jelentette. Észben
tartva, hogy a mitológiában minden személyiség szinte egy isten vagy félisten, ugyanakkor

a *manes* pedig halott emberek. A lappföldiek a mai napig *manee*-nek nevezik holttesteiket, (*Voyage de Rénard
en Laponie*, I. 184.). *Mannus* a germán faj őse, a hindu *Manu*, a gondolkodó lény a *man*-ból ered, az egyiptomi
Manes és *Minos*, Kréta királya az alvilági régiók bírja a halála után – ezek mind ugyanabból a szóból vagy
szótövből erednek.

király vagy egyszerű halandó második aspektusában,^{VI/92} és mindkettőben a szárazföldek, a szigetek, a természet erői, az elemek, a népek, a fajok és alfajok szimbólumaként szerepel, akkor az ezoterikus kommentár érthetővé válik. Azt mondja, hogy a három óriás három sarkvidéki szárazföld, amelyek sokszor megváltoztatták formájukat, minden új kataklizma alkalmával, vagy az egyik kontinens eltűnésekor, hogy helyet adjon egy másiknak. Az egész bolygó periodikusan megrázkódik, és az első faj megjelenése óta négyszer rázkódott meg így. Mégis, bár a Föld egész arculata minden alkalommal átalakul, az arktiszi és antarktiszi sarkvidék csupán kissé változott meg. A sarki szárazföldek egyesülnek, és eltávolodnak egymástól, szigetekké és félszigetekké válnak, de mégis mindig ugyanazok maradnak. Ezért Észak-Ázsiát az „Örökkévaló vagy Állandó Földnek”, az Antarktisz pedig „Örökké élőnek” és a „Rejtettnek” nevezik, míg a mediterrán, az atlanti és a csendes óceáni régiók hol eltűnnek a Nagy Vizekben, hol újra előbukkannak abból.

Lemurai nagy kontinensének első megjelenésétől fogva a három sarki óriást bebörtönözte Kronosz a körükbe. Börtönüket egy bronzfal vette körül, a kijáratot pedig a kapukon keresztül Poszeidón – vagy Neptunusz – készítette, tehát a tenger, amin nem tudtak keresztül menni. Ez az a nyirkos vidék, ahol örök sötétség uralkodik, ahol a három fivér sorvadozik. Az *Iliász* ezt Tartarosszá teszi.^{VI/93} Amikor az istenek és a titánok sorban fellázadtak Zeusz – a negyedik faj istene – ellen, akkor az Istenek Atyjának eszébe jutottak a bebörtönzött óriások, akik talán segíthetnének neki legyőzni az isteneket és titánokat, és az utóbbiakat letaszítani Hádészba. Vagy érthetőbben fogalmazva: villámlás és mennydörgés közepette Lemuriát a tenger fenekére lökni, és így helyet csinálni Atlantisz számára, aminek majd a maga idejében kell elsüllyednie és elpusztulnia.^{VI/94} Thesszália geológiai felemelkedése és elöntése a nagy kataklizma kisebb léptékben történő megismétlése volt, és ez megmaradt a görögök emlékezetében, összeolvasztva azt Atlantisz általános végzetével, és összekeverve azzal. Így Lankâ Rákshasa-i és a Bhârataan-ok közötti háború, az atlantisziak és az árják verekedése végső küzdelmük során, vagy a Dev-ek és Ized-ek vagy Peri-k közötti konfliktus, ami kettéválasztotta az ellenséges táborokat, és ami korszakokkal később a titánok küzdelmévé vált, még később pedig Isten angyalai és a Sátán angyalai közötti háborúvá. A történelmi tények teológiai dogmákká váltak. Becsvágyó skolasztikusok, egy csupán tegnap született kicsiny alfaj és az árja típus egyik legutolsó leágazásának emberei magukra vállalták, hogy felborítják a világ vallási gondolkodását, és sikerrel jártak. Közel kétezer évig ugyanis befolyásolták az emberiség gondolkodását a Sátán létezésének hitével.

Most viszont, mivel több görögökkel foglalkozó tudós meggyőződése – ahogyan Bailly-é és Voltaire-é is –, hogy Hésziodosz *Theogony*-ja történelmi tényeken alapul,^{VI/95} könnyebbé válik az okkult tanítások számára, hogy utat találjanak a gondolkodó emberek fejébe, és ezeket a részeket a mitológiából ezért vesszük be ebbe a kötetbe, a modern tudomány vizsgálatába.

Az olyan jelképek, mint amik megtalálhatók minden exoterikus hitvallásban, a történelem előtti igazságok sok-sok jelzőköve. A napos, boldog föld, a legkorábbi emberfajok ősi bölcsője azóta sokszor vált hiperboreává és szaturniává,^{VI/96} így bemutatva az Aranykort és Szatur-

^{VI/92} Így például Gyges egy százkarú és ötvenfejű szörny, egy félisten egyik esetben, és egy lídiai, Candaulés utódja, az ország királya egy másik változatban. Ugyanezt megtaláljuk az indiai panteonban, ahol a Rishi-k és Brahmâ fiai halandókként születnek újra.

^{VI/93} *Idézett mű*, VIII. 13.

^{VI/94} A kontinenseket sorban tűz és víz pusztítja el, akár földrengések és vulkánkitörések, akár elsüllyedések és hatalmas vízelárasztások. A mi kontinenseinket az előbbi kataklizma-folyamatoknak kell elpusztítania. Az elmúlt évek egyre ismétlődő földrengései figyelmeztető jelek lehetnek.

^{VI/95} Lásd Decharme: *Mythologie de la Grèce Antique*.

^{VI/96} A geográfus Denis azt mondja, hogy az Ázsiától északra levő nagy tengert jegesnek vagy szaturniainak nevezték (V. 35.) Orpheusz (V. 1077.) és Plinius (IV. 16.) azzal erősítik meg a kijelentést, hogy bemutatják, óriás lakói voltak azok, akik ezt a nevet adták neki. A Titkos Tanítás pedig azzal magyarázza meg mindkét állí-

nusz királyságát többféle aspektusból. Jellegzetességében valóban sokoldalú volt, éghajlatilag, etnológiailag és erkölcsileg egyaránt. Ugyanis a harmadik, lemuriai fajt fiziológiai értelemben fel kell osztani a korai androgün és a későbbi biszexuális fajra, lakóhelyeinek és kontinenseinek éghajlatát az örök tavaszéra és az örök télére, életre és halálra, tisztaságra és tisztátalanságra. A legendák körét a népi képzelet állandóan átalakítja az idők folyamán. Mégis, megtisztítható a szennyeződéstől, amit felszed sok népen és a számtalan elmén keresztül vezető útja során, amik hozzátették saját bőséges kiegészítéseiket az eredeti tényekhez. Elhagyva egy időre a görög értelmezéseket, kereshetünk néhány további megerősítést az utóbbira a tudományos és geológiai bizonyítékokban.

VII. fejezet Tudományos és geológiai bizonyítékok több elsüllyedt kontinens létezésére

Lehet, hogy nem baj – azok kedvéért, akik egy elveszett miocén Atlantisz hagyományát „divatjamúlt mítoszként” magyarázzák – ha mellékelünk néhány tudományos beismerést ennél a pontnál. Igaz, a tudomány nagymértékben közömbös az ilyen kérdésekkel szemben. Vannak azonban tudósok, akik készek beismerni, hogy a távoli múltat érintő geológiai problémákkal szembeni óvatos agnoszticizmus sokkal inkább filozófiai jellegű, mint eleve tagadó vagy akár elhamarkodottan általánosító elégtelen adatok alapján.

Eközben az *Esoteric Buddhism*-ban ismertetett egyik Mester-levél bizonyos szakaszainak „megerősítőjeként” mutathatunk be két nagyon érdekes példát, amikkel az utóbbi időben találkozunk. A szaktekintélyek kiválósága megkérdőjelezhetetlen (dőlt betűvel jelöljük a megfelelő szakaszokat):

Kivonat az *Esoteric Buddhism*-ból, 70. oldal.

(1.)

Atlantisz (kontinensek és szigetek csoportja) elsüllyedése a miocén időszak során kezdődött, ... és először a legnagyobb kontinens végső eltűnésében csúcsosodott ki, *ez az esemény egyidejű volt az Alpok felemelkedésével*, másodszer pedig a Platón által említett utolsó szépséges szigetek elmerülésében.

Kivonat W. Pengelly akadémikusnak, a Geológiai Társaság tagjának egyik előadásából.

(1.)

Volt-e – ahogyan egyesek hiszik – egy Atlantisz, nagy szigetektől álló kontinens vagy sziget-csoport, ami az észak-atlanti területet foglalta el? Talán nincs semmi ebben a hipotézisben, ami ellenkezne a filozófiai elvekkel. Ugyanis ahogyan a geológusok állítják, amint „*az Alpok elérte az 1200, sőt, egyes helyeken a 3000 m-nél is több jelenlegi magasságát az eocén kor kezdete óta*” (Lyell: *Principles*, 256. oldal, 2. kiadás) – *egy miocén utáni lesüllyedés belevihette a hipotetikus Atlantiszt a szinte feneketlen mélységekbe.*^{VII/1}

tást, hogy elmondja, minden kontinens északról dél felé képződött, és hogy mivel az éghajlat hirtelen megváltozása eltörpítette a rajta született fajt, megakadályozta növekedésüket, így sok fokkal déli irányban a különböző körülmények mindig létrehozták a legmagasabb embereket minden új emberiségben vagy fajban. Ezt ma is láthatjuk. A mostani legmagasabb embereket az északi országokban találjuk meg, miközben a legalacsonyabbak a dél-ázsiaiak, a hinduk, a kínaiak, a japánok, stb. Hasonlítsuk össze a magas szikheket és pandzsábokat, az afgánokat, a norvégokat, az oroszokat, az észak németeket, a skótokat és angolokat Közép-India lakóival és a kontinensen élő átlag európaiakat. Ugyanez volt Atlantisz óriásainál, és innen van, hogy Hésziodosz titánjai mind északiak voltak.

^{VII/1} Miután már számos példát bemutattunk a tudomány hóbortos ötleteiből, üdítő dolog ebben a konkrét esetben ilyen egyezést találni. Olvassuk ezt összekapcsolva a (máshol idézett) tudományos beismeréssel arról, hogy a geológusok nem ismerik még csak megközelítőleg sem az időszakok hosszát, akkor a következő rendkívül sokatmondó: „Még nem vagyunk képesek megadni egy megközelítő dátumot a jelenlegi korszakra sem, amelyben északi félgömbünket jégmezők borították. Wallace szerint ez a korszak 70 ezer évnél nem régebb-

Kivonat az *Esoteric Buddhism*-ból, 64, 65. oldal.

(2.)

Lemuriát... ugyanúgy nem szabad összekeverni az atlantiszi földrésszel, mint Európát Amerikával. Mindkettő elsüllyedt és vízbe fulladt magas civilizációival és „isteneivel”, viszont a két katasztrófa között eltelt egy kb. 700 ezer éves időszak, Lemuria nagyjából ennyi idővel az *eocén* korszak korai része előtt élte virágkorát és fejezte be pályafutását, mivel a faja a harmadik volt. Figyeljétek meg *annak az egykor hatalmas népnek a maradványait Ausztráliától néhány lapos fejű bennszülöttjénél.*

Kivonat Seemann professzor egyik cikkéből, ami a *Popular Science Review*, V. 18-ban jelent meg.

(2.)

Túlságosan korai lenne azt mondani – mert még nem találtunk rá bizonyítékot –, *hogy az ember nem létezhetett az eocén korszakban*, különösen mivel bebizonyítható, *hogy az ismert legalsóbb típusú ember egyszerre létezik azzal az eocén növényzet maradványával, ami még mindig tenyészik Ausztrália kontinensén és szigetein.*

Kivonat a *The Pedigree of Man*-ból, 81. oldal

Hæckel, aki teljesen elfogadja egy korábbi Lemuria valóságosságát, szintén úgy tekint az *ausztrálokra, mint a lemuriák közvetlen leszármazottaira.* „Mindkét nemzetség [a lemuriáké] tartós formái minden valószínűség szerint még most is léteznek, az előbbieké a pápuákban és hottentottákban, az utóbbiaké az *ausztrálokban*, és a malájok egyik osztályában.

Egy korábbi civilizációval kapcsolatban, amelynek ezeknek a lealacsonyodott ausztráloknak egyik *része* az utolsó túlélő hajtása, Gerald véleménye rendkívül sokatmondó. A törzsek vallásához és mitológiájához megjegyzéseket fűzve ezt írja:

Az a kijelentés, hogy az ausztráliai civilizáció[?] egy magasabb szintet jelez, sehol jobban nem bizonyított, mint itt [a vallás területén], ahol minden úgy visszhangzik, mint egy korábbi és gazdagabb korszak elhaló hangja... Az az elképzelés, hogy az ausztráloknál nincs nyoma a vallásnak vagy a mitológiának, teljességgel hibás. Viszont ez a vallás nyilvánvalóan teljesen elkorcsosult.^{VII/2}

Ami Hæckel nézetét illeti az ausztrálok és a malájok közötti kapcsolatról, hogy az két ág egy közös törzsből, téved, amikor az ausztrálokat a többiekkel egybe sorolja. A malájok és a pápuák *kevert* típus, amely az alacsony atlantiszi alfajok és a harmadik gyökérfaj hetedik alfájának házasságából keletkezett. A hottentottákhoz hasonlóan ők is közvetett lemuro-atlantiszi leszármazásúak. A legsokatmondóbb tény – azoknak a kézzelfogható dolgokban gondolkodóknak a számára, akik *fizikai* bizonyítékot kívánnak a karmára –, hogy az emberiség legalsóbb fajainál napjainkban gyors kihalás tapasztalható, ez a jelenség leginkább egy különleges meddőségnek köszönhető, ami a nők között terjed, amióta az európaiak először a közelükbe kerültek. Egy megtizedelődési folyamat zajlik szerte a bolygón azon fajok között, akiknek „lejár az idejük”, éppen azokban a fajtáknál – vegyük észre –, amelyeket az ezoterikus filozófia eltűnt ősi népek elaggott képviselőinek tekint. Pontatlanság azt állítani, hogy egy alsóbbrendű faj kihalása *mindig* a telepések által elkövetett kegyetlenkedéseknek és erőszakosságoknak köszönhető. Az étkezés megváltozása, a részegeskedések, stb. sokat tettek, de azok,

ben történhetett, miközben mások legalább 200 ezer évvel ezelőttre teszik, és vannak még mások, akik erős érveket sorakoztatnak fel amellett, hogy egymillió év alig elég azoknak a változásoknak a lejátszódásához, amik azóta az esemény óta történtek.” (Fiske: *Cosmic Philosophy*, I. 394, 1874-es kiadás) Lefèvre professzor saját becslését százezer évben adja meg. Világos tehát, hogy ha a modern tudomány nem képes megbecsülni egy olyan viszonylag nem túl régi korszak időpontját, mint a jégkorszak, akkor aligha vonhatja kétségbe a fajok, időszakok és geológiai korok ezoterikus kronológiáját.

^{VII/2} Idézte Schmidt: *Doctrine of Descent and Darwinism*-ban, 300, 301. oldalak.

akik úgy támaszkodnak ilyen adatokra, hogy azok mindent kielégítő magyarázatot adnak a problémára, nem tudnak bejutni a tények falanxába, amiket napjainkra olyan gondosan össze-rendeztek. Még a materialista Lefèvre is ezt mondja:

Semmi sem mentheti meg azokat, akik bejárták az útjukat. Szükséges lenne kiterjeszteni el-rendeltetett ciklusukat. ... *Azok a népek, amelyeket viszonylag a legjobban megkíméltek, azok, amelyek a legbátrabban megvédték magukat, a hawaiiak vagy maorik, nem kevésbé tizedelődtek meg, mint azok a törzsek, amiket az európai betolakodás lemészárolt vagy megfertőzött.*^{VII/3}

Igaz, de nem az itt megerősített jelenség egy példa a ciklikusság törvényének működésére, amit nehéz megmagyarázni a materialista irányzat mentén? Honnan ered az „elrendeltetett ciklus”, és az itt bizonyított rend? Miért támad meg ez a (karmikus) meddőség, és tép ki gyö-kerestől bizonyos fajokat azok „kitűzött időpontjában”? Az a válasz, hogy ez egy „értelmi aránytalanságnak” köszönhető a gyarmatosító és a bennszülött fajok között, nyilvánvalóan semmitmondó, mivel nem ad magyarázatot a „termékenység hirtelen leállására”, ami olyan gyakran bekövetkezik. A kihalófélben levő hawaiiak például napjaink egyik legrejtélyesebb problémáját jelentik. Az etnológiának előbb vagy utóbb el kell majd fogadnia az okkultisták tanítását, hogy a valódi megoldást a karma működésének megértésében kell keresni. Ahogyan Lefèvre megjegyzi:

Közeleg az az idő, amikor nem fog semmi más maradni, csupán három nagy emberi fajta.

A hatodik gyökérfaj előtti idő kezd felderengeni, a három fajta a fehér (árja, ötödik gyökér-faj), a sárga és az afrikai néger azok kereszteződéseivel (atlanto-európai osztályok). A vörös bőrűek, eszkimók, pápuák, ausztráliaiak, polinézek, stb. mind kihalóban vannak. Azok, akik felismerik, hogy minden gyökérfaj hét alfaj skáláján fut keresztül, amik hét-hét leágazással, stb. rendelkeznek, megértik a „miértet”. A testet öltő Én-ek árapályhulláma tovább sodorja őket, hogy a tapasztalatokat fejlettebb és kevésbé elaggott fajtákban arassák le, kihalásuk pe-dig ennek következtében karmikus szükségszerűség. A fajok kihalásával kapcsolatban de Quatrefages ismertet néhány különleges és *megmagyarázatlan* statisztikát.^{VII/4} Az okkult irányzatokon kívül semmilyen megoldás nem képes ezekre magyarázatot adni.

Eltértünk azonban közvetlen témánktól. Halljuk most, mit kellett Huxley professzornak mondania a korábbi atlanti és pacifikus kontinensek témájában.

Ezt írja a *Nature*-ben:

Amennyire én tudom, nincs semmi a jelenleg rendelkezésre álló biológiai vagy geológiai bi-zonyítékok között, ami tarthatatlanná tenné azt a hipotézist, hogy *a közép-atlanti vagy pacifikus tengerfenék egy Európával azonos nagyságú része* olyan magasra kiemelkedhetett, mint a Mont Blanc, majd ismét elsüllyedt valamikor a paleozoikumi korszak óta, ha volt olyan tengerfenék, amire támaszkodhatott.^{VII/5}

Mondhatjuk tehát, hogy nincs semmi, ami a tények *pozitív* bizonyítéka ellen szólna, ezért nincs semmi, ami az ezoterikus filozófia geológiai alapelvei ellen lenne. Dr. Berthold See-mann biztosít bennünket a *Popular Science Review*-ban, hogy:

A tények, amiket a botanikusok felhalmoztak, hogy megalkossák a bolygó ezen elveszett térképeit, meglehetősen széleskörűek, és ezek nem cáfolják számos, nagy kiterjedésű szárazföld korábbi létezésének bebizonyítását olyan részeken, amiket jelenleg a hatalmas óceánok foglal-nak el. A sok szembeszökő kapcsolódási pont az Egyesült Államok és Kelet-Ázsia jelenlegi nö-vényzete között arra a feltevésre sarkallnak, hogy a dolgok jelenlegi rendje folyamán létezett egy szárazföldi kapcsolat Délkelet-Ázsia és Nyugat-Amerika között. Az Egyesült Államok déli része jelenlegi növényzetének feltűnő megfelelése Európa lignit-növényzetével azt sugallja,

^{VII/3} *Philosophy Historical and Critical*, 508. oldal.

^{VII/4} *Human Species*, 428. és további oldalak.

^{VII/5} „The First Volume of the Publications of the 'Challenger'”, 2. oldal, 1880. nov. 4.

hogy higgyük el, a miocén időszakban Európát és Amerikát egy szárazföldi átjáró kapcsolta össze, amelynek a maradványai Izland, Madeira és más atlanti szigetek. Vagyis tulajdonképpen Atlantisz története, amit egy egyiptomi pap mesélt el Szolónnak, nem pusztán kitalálás, hanem szilárd történelmi alapon nyugszik... Az eocén korszak Európája befogadta azokat a növényeket, amik a hegyeken, a síkságokon, a völgyeken és folyópartokon terjedtek át (általában Ázsiából kiindulva), és nem kizárólag délről vagy éppen keletről. A nyugat szintén hozzátette a magáét, és ha abban az időszakban inkább szegényes is volt, mindenesetre azt mutatják, hogy a híd már épült, ami egy későbbi időszakban az összeköttetést biztosította a két kontinens között ilyen figyelemre méltó módon. Abban az időben a nyugati kontinens egyes növényei elkezdtek elérni Európát Atlantisz szigetének segítségével, ami valószínűleg éppen hogy csak[?] kiemelkedett az óceán fölé.^{VII/6}

Ugyanennek a kiadványnak egy másik számában^{VII/7} pedig W. Duppa Crotch a „The Norwegian Lemming and its Migrations” című cikkében ugyanerre a témára hivatkozik:

Valószínű-e, hogy szárazföld létezett ott, ahol most a széles Atlanti-óceán hullámozik? Minden hagyomány így mondja: a régi egyiptomi feljegyzések Atlantiszról beszélnek, ahogyan Strabo és mások elmondják. Maga a Szahara egy ősi tenger homokja, és a kagylók, amiket a felszínen találunk, azt bizonyítják, hogy a miocén időszaknál nem régebben egy tenger hullámzott ott, ahol ma sivatag van. A „Challenger” utazása bebizonyította három hosszú hegyvonulat létezését^{VII/8} az Atlanti-óceánban,^{VII/9} az egyik több, mint 5000 km-re nyúlik ki, és ezeket a hegyvonulatokat összekötő oldalsó nyúlványok adhatnak magyarázatot az atlanti szigetek növényzetének csodálatos hasonlóságára.^{VII/10}

Lemuria elsüllyedt kontinensére, aminek a helyén most az Indiai-óceán van, úgy tekintünk, hogy az magyarázatot ad sok nehézségre a szerves élet elterjedése terén, és úgy gondolom, hogy egy *miocén Atlantisz* létezéséről azt fogják találni, hogy erős, megmagyarázó jelentősége van olyan nagyobb érdeklődésre számot tartó kérdésekben [tényleg így van!], mint a lemmingek vándorlása. Mindenesetre, ha bebizonyítható, hogy ez a szárazföld létezett korábbi korokban ott, ahol most az Atlanti-óceán északi része hullámozik, akkor nem csak egy hajtóerőt találnak ezekre a nyilvánvalóan öngyilkos vándorlásokra, hanem egy erős közvetett bizonyítékot is, hogy amit ösztönöknek nevezünk, azok csak vak, néha pedig korábban megszerzett tapasztalatok hátrányos öröklődése.

Úgy tudjuk, bizonyos időszakonként ezeknek az állatoknak a sokasága beúszik a tengerbe, és elpusztul. Összegyűlve Norvégia minden részéről, az erős ösztön, ami korszakokon keresztül fennmarad őseik örökségeként, arra sarkallja őket, hogy keressenek egy kontinenst, ami egykor létezett, de most elmerült az óceán fenekére, és egy víz-sírba csábítja őket.

^{VII/6} *Idézett mű*, „Australia and Europe formerly one Continent” című cikk (V. 19, 25). Kétségtelen tény és *Lemuria* ezoterikus felfogásának megerősítése, amely eredetileg nem csak óriási területeket ölelt át az Indiai- és a Csendes-óceánban, de kinyúlt körben Dél-Afrikától az észak-atlanti vidékekig. Annak atlanti része vált a továbbiakban a negyedik fajú atlantisziak jövőjének otthonának geológiai alapjává.

^{VII/7} *Ugyanott*, I. 143.

^{VII/8} Vesd össze: a „Challenger” expedíció közzétett jelentései, valamint Donelly: *Atlantis*, 468. és 46-56. oldalak a „The Testimony of the Sea” fejezetben.

^{VII/9} Még az óvatos Lefèvre is a harmadkori ember létezéséről beszél a „felemelkedett szárazföldeken, szigeteken és kontinenseken, amik akkor virágoztak, de azóta elmerültek a vizek alá”, máshol pedig egy „lehetséges Atlantiszt” vezet be, hogy megmagyarázzon etnológiai tényeket. Vesd össze: *Philosophy Historical and Critical* című munkájával, 478. és 504. oldalak. Donelly ritka intuícióval jegyzi meg, hogy „a modern civilizáció atlantiszi, ... a jelen kor találatok tehetsége ott veszi fel a teremtés hatalmas átruházott munkájának a fonalát, ahol Atlantisz abba hagyta évezredekkel ezelőtt” (*Atlantis*, 177. oldal, 24. kiadás). A kultúra eredetét is a miocén időkhöz sorolja be. Azt azonban a harmadik fajú embernek az isteni uralkodók által adott tanításokban kell keresni – egy sokkal korábbi időszakban.

^{VII/10} Ugyanígy „különös” hasonlóság követhető nyomon egyes nyugat-indiai és nyugat-afrikai növényzetek között.

Egy cikkében, amely A. R. Wallace: *Island Life*-jének – egy olyan munka, ami leginkább az állatok elterjedése kérdésének vizsgálatára szántak – kritikáját fogalmazza meg, Starkie Gardnier a következőt írja:

Az okfejtés olyan folyamatával, amit különböző típusú tények hosszú sora támogat, arra a következtetésre jut, hogy az élet eloszlása a szárazföldön, ahogyan azt most látjuk, a kontinensek és tengerek egymáshoz viszonyított helyzetében bekövetkezett jelentős változások segítségével valósult meg. Viszont, ha elfogadjuk a nézeteit, akkor azt kell hinnünk, hogy Ázsiának és Afrikának, Madagaszkárnak és Afrikának, Új-Zélandnak és Ausztráliának, Európának és Amerikának egy geológiaiilag nem túl távoli időszakban össze kellett kapcsolódnia, és hogy az ezer ölnél* nem mélyebb tengerek áthidalása létezett. Azonban „teljességgel indokolatlanként és minden rendelkezésünkre álló bizonyítékkal ellentétesként”[!] kell kezelnünk azt a feltételezést, hogy a mérsékeltövi Európa és a mérsékeltövi Amerika, Ausztrália és Dél-Amerika valaha is összekapcsolódott, kivéve az arktiszi és antarktiszi szélességi köröket és azokat a szárazföldeket, amiket most ezer ölnél mélyebb tengerek választanak el, de korábban össze voltak kapcsolva.

Be kell ismerni, Wallace Úrnak sikerült megmagyaráznia az élet jelenlegi eloszlásának fő jellemzőit anélkül, hogy áthidalta volna az Atlanti- vagy a Csendes-óceánt, eltekintve a sarkok környékétől, mégsem tudok ellenállni, hogy azt gondoljam, egyes tényeket talán könnyebben meg lehetne magyarázni, ha elfogadnánk a korábbi kapcsolat létezését Chile partja és Polinézia,^{VII/11} valamint Nagy Britannia és Florida között, amik nyomon követhetők a közöttük húzódó tengerfenéki zátonyokkal. Nem lehet semmit felhozni arra, hogy ezek a közvetlenebb összeköttetések lehetetlenek lennének, és semmilyen fizikai okot nem adtak meg, ami miatt az óceán fenéke ne emelkedhetne fel bármilyen mélységből. Az útvonalat, amelyen [Wallace Atlantis- és Lemuria-ellenes hipotézise szerint] Dél-Amerika és Ausztrália növényzete feltehetően keveredett, szinte leküzdhetetlen akadályok veszik körbe, és számos szubtrópusi amerikai növény nyilvánvalóan hirtelen megérkezéséhez a mi eocén időnkben szükség volt délre egy komolyabb kapcsolatra, mint a jelenlegi ezer öl mély vonal. Az erők szüntelenül hatnak, és *nincs arra ok, hogy egy óceán közepén egykor működésbe lépő felemelő erőnek be kell szüntetnie tevékenységét, amíg egy kontinens ki nem alakul.* Működtek, és kiemelték a tengerből viszonylag nem régi geológiai időkben a legmagasabb hegyláncokat a földön. Wallace Úr maga is ismételten beismeri, hogy a tengerfenék ezer ölt emelkedett, a szigetek pedig egészen 3000 öl mélységből emelkedtek ki, és feltételezve, hogy a felemelő erők korlátozott erősségűek, nekem pedig úgy tűnik, hogy azok, akkor ismét az *Island Life*-ből idézve: ez „teljességgel indokolatlan és a rendelkezésünkre álló bizonyítékokkal teljesen ellentétes”.^{VII/12}

Az angol geológia „atyja”, sir Charles Lyell konformista volt a kontinentális képződéssel kapcsolatos nézeteiben. Egy helyen ezt mondja:

Unger és (*Die Versunkene Insel Atlantis*) és Heer (*Flora Tertiar Helvetiæ*) professzorok botanikai alapon helyeselték *egy atlanti kontinens korábbi létezését a harmadidőszak valamely részében*, mivel az nyújtja az egyedüli elfogadható magyarázatot, amit el lehet képzelni Közép-Európa miocén növényvilágának és Kelet-Amerika jelenlegi növényzetének hasonlóságára. Másrészt Oliver professzor, miután kimutatja, hogy mennyi Európában kővéletben megtalált amerikai fajta közös Japánnal, hajlik az először Dr. Asa Gray által ismertetett elmélet elfogadására. Eszerint a fajok vándorlása, amelynek az Észak-Amerika keleti államaiban található fajták közössége és Európa miocén növényvilága köszönhető, akkor történt, amikor felszíni kapcsolat volt Amerikától Kelet-Ázsiáig az 50. és a 60. szélességi körök között, vagy a Bering szorosától délre, követve az Aleuti-szigetek irányát. Ennek mentén megtehették útjukat bármely korszak-

* 1 öl = 1,829 m. (a ford. megj.)

^{VII/11} Az óriási lemuriai kontinens csendes-óceáni részét Dr. Carter Blake, az antropológus „Pacifikusz-nak” keresztelte el.

^{VII/12} „Subsidence and Elevation”, *Geological Magazine*, 241. 245. oldalak, 1881. június.

ban, a miocénben, a pliocénben vagy a pliocén után, a jégkorszakot megelőzően Amoorland-be Észak-Ázsia keleti partján.^{VII/13}

A szükségtelen nehézségek és bonyodalmak, amiknek itt kiteszi magát, hogy elkerülje egy atlanti kontinens hipotézisét, tényleg túlságosan nyilvánvalóak ahhoz, hogy elkerüljék a figyelmünket. *Ha a botanikai bizonyítékok lennének az egyedüliek*, akkor a szkepticizmus részben indokolt lenne, ebben az esetben azonban a tudomány minden ága egy pontba fut össze. A tudomány melléfog, és nagyobb tévedésnek teszi ki magát, mint azzal tenné, ha elfogadná a mi két, most láthatatlan kontinensünket. Még a tagadhatatlant is tagadják a matematikus Laplace idejétől kezdve egészen mostanáig, néhány évvel ezelőttig.^{VII/14} Itt van nekünk Huxley professzor szaktekintélye, aki azt mondja, hogy nincs eleve valószínűtlenség bármilyen lehetséges, ezt a hitet támogató bizonyíték ellen. Most azonban, hogy a *pozitív bizonyíték jön elő*, vajon el fogja fogadni a kiváló tudós a szükségszerű következményt?

A kérdést egy másik megközelítési pontra terelve Sir Charles Lyell ezt mondja nekünk:

Tekintettel az egyiptomi papok kozmológiájára, sok információt gyűjtünk a görög szekták íróitól, akik szinte a teljes tanításukat Egyiptomból kölcsönözték, és többek között a világ korábbi, egymást követő elpusztulását és megújulását [*kontinentális*, nem kozmikus katasztrófákat]. Plutarkhosztól megtudjuk, hogy ez volt Orpheusz egyik himnuszának a témája, akit annyira ünnepeltek Görögország mesés korszakában. Ezt ő a Nílus partjáról hozta, és még a verseiben is – ahogyan az indiai rendszerekben is – megtalálunk egy meghatározott időtartamot, amit minden egymást követő világnak kiosztottak. A nagy katasztrófák visszatérését az Annus Magnus vagy nagy év periódusa segítségével határozták meg, ami olyan ciklus, ami a Nap, a hold és a bolygók keringéseiből áll, és akkor ér véget, amikor ezek együtt visszatérnek ugyanabba a jegybe, amelyben feltételezték őket valamilyen nagyon távoli korszakkal korábban. ...Kifejezetten Platón *Timaeus*-ából megtudjuk, hogy az egyiptomiak olyan világban hittek, ami alkalomadtán ki van téve tűzvésznek és vízözönnnek. A sztoikusok szektája vette át a legteljesebben a katasztrófák rendszerét, amik azért vannak, hogy bizonyos időközönként elpusztítsák a világot. Azt tanítják, hogy ezeknek két típusa volt, a kataklizma vagyis az *özönvíz általi megsemmisülés*, ami elsöpri az egész emberi fajt, és megsemmisíti a természet minden állati és növényi teremtményét, valamint az *ekpirózis* vagyis a *lángba borulás* [tenger alatti vulkánok], ami magát a bolygót pusztítja el. Az egyiptomiaktól átvették az embernek egy ártatlan állapotból való fokozatos lealacsonyodása tanítását [valamennyi gyökérfaj első alfajának születéskori egyenessége]. Minden egyes korszak lezárásához közeledve az istenek már nem tudták elviselni az emberek bűnösségét [lealacsonyodást a mágia gyakorlásához és az atlantisziak otromba állatiaságát], és az elemek megrázkódása vagy egy vízözön beborította őket, majd ezt az elemi csapást követően Astræa ismét leszállt a földre, hogy megújítsa az aranykort [egy új gyökérfaj hajnala].^{VI/15}

Astræa, az Igazság Istennője az utolsó az istenek közül, aki elhagyja a Földet, amikor az isteneknek azt mondják, hogy hagyják sorsára, és Jupiter ismét vissza fogja hozni őket a menyekbe. Viszont amint Zeus elhozza a Földről Ganymedes-t – a *testi vágy* célpontját, megszélyesítve – az Istenek Atyja ismét ledobja Astræa-t a Földre, aminek során az istennő a *fejére esik*. Astræa a Szűz, a csillagkép az állatövön. Csillagászatilag ennek nagyon világos az értelme, és olyan, ami megadja a kulcsot az okkult jelentéshez. Viszont az elválaszthatatlan az Oroszlántól, a megelőző jegytől, és a Pleiádoktól és azok nővéreitől, a Hyádoktól, akiknek

^{VII/13} *Antiquity of Man*, 492. oldal.

^{VII/14} Amikor Howard tartott egy előadást a Londoni Királyi Társaságban az első komoly kutatásokról, amiket a meteorkövekről végeztek, a genfi természettudós Pictet, aki jelen volt, Párizsba visszatérve megosztotta a tényeket a Francia Tudományos Akadémia ülésén. Azonban a nagy csillagász, Laplace azonnal félbeszakította, aki ezt kiabálta: „Állj! Már éppen elég ilyen *mesét* hallottunk, és mindent tudunk róluk”. Így Pictet fülét-farkát behúzta. A tudomány a gömbvillámokat csak azóta ismeri el, amióta Arago bemutatta azok létezését. De Rochat ezt mondja (*Forces Non-définies*, 4. oldal) „Mindenki emlékezik Dr. Bouilland balszerencséjére az Orvostudományi Akadémián, amikor Edison fonográfját *’egy hasbeszélő trükknek’* minősítette!

^{VI/15} *Principles of Geology*, I. 9. 10.

Aldebaran a ragyogó vezetője. Mindezek a Föld periodikus helyreállításával kapcsolatosak, ami a kontinenseit illeti, és még Ganymedes-szel is, aki a csillagászatban a Vízöntő. Korábban már bemutattuk, hogy miközben a Déli sark a „Gödör” (vagy képiesen és kozmológiailag az alvilági régió), az Északi sark földrajzilag az első kontinens, az alatt csillagászatilag és metaforikus értelemben az Égi Pólus, annak Sarkcsillagával a Meru, vagy Brahmâ székhelye, Jupiter trónja, stb. Ugyanis azokban az időkben, amikor az istenek magára hagyták a Földet, és állítólag felemelkedtek a mennybe, az ekliptika párhuzamossá vált a meridiánnal, és az állatöv egy része úgy látszott, hogy leereszkedett az északi pólusról az északi horizontra. Az Aldebaran együttállásban volt a Nappal, és ez 40 ezer éve volt, az Annus Magnus emlékére rendezett nagy ünnepen, amelyről Plutarkhosz beszélt. Azon év óta – 40 ezer évvel ezelőtt – az egyenlítő retrográd mozgást végez, és kb. 31 ezer évvel ezelőtt az Aldebaran együttállásban volt a tavaszi napéjegyenlőség pontjával. A Bikához rendelt rész, még a keresztény misztikában is, túlságosan jól ismert ahhoz, hogy szükség lenne megismételni. A híres orphikus himnusz a nagy periodikus kataklizmáról kibeszéli az esemény teljes ezotériáját. Plútó a Gödörben elviszi Euridikét, akit megharapott a Sarki Kígyó. Azután Leo, az Oroszlán legyőzetik. Nos, amikor az Oroszlán „a Gödörben” van, vagyis a Déli sark alatt, akkor a Szűz, mint a következő jegy, követi őt, és amikor a Szűz feje az Oroszlán csípője alatt a déli horizont alá ér, akkor megfordul. Másrészt a Hyadok az eső- vagy özvíz csillagkép, Aldebaran pedig – aki követi Atlasz lányait, vagyis a Pleiadokat – lefelé néz a Bika szeméből. Az ekliptika e pontja az, ahonnan az új ciklus számításait elkezdtek. A tanulmányozónak nem szabad elfelejtenie, hogy amikor Ganymedes – a Vízöntő – felemelkedik az égbe – vagyis az Északi sark horizontja fölé –, akkor a Szűz vagy Astræa, aki Vénusz-Lucifer, lehajtja fejét a Déli sark horizontja, vagyis a Gödör alá, amely Gödör vagy sark ugyanakkor a Nagy Sárkány vagy özvíz is. Használja a tanulmányozó intuícióját arra, hogy összerakja ezeket a tényeket, ennél többet nem mondhatunk. Lyell megjegyzi:

Az egymást követő katasztrófák tanítása és az emberi faj erkölcsi jellemzőjének ismétlődő leromlása közötti kapcsolat szorosabb és természetesebb, mint előszörre el lehetne képzelni. Ugyanis a társadalom kezdetleges állapotában minden nagy elemi csapást az emberek Isten ítéletének tekintenek az ember bűnösségeért. ... Hasonló módon abban a magyarázatban, amit Szolón kapott az egyiptomi papoktól Atlantisz szigetének az óceán vizei alá merülésére egy földregés ismétlődő rázkódásai után, azt találjuk, hogy *az esemény azután történt, amikor Jupiter látta a lakosság erkölcsi lezüllését.*^{VII/16}

Igaz, de vajon ez nem annak a ténynek köszönhető, hogy minden ezoterikus igazságot kiadtak a népnek a templomok beavatottai *allegóriák álruhájában*? Jupiter csupán annak a megváltoztathatatlan ciklikus törvénynek a megszemélyesítése, amely megakasztja minden gyökérfaj lefelé ívelő irányzatát, miután elérte dicsősége csúcsát.^{VII/17} El kell fogadnunk az allegorikus tanítást, hacsak nem tartunk John Fiske professzor páratlanul dogmatikus véleményével, ami szerint egy mítosz:

^{VII/16} Ugyanott.

^{VII/17} A fajfejlődés ciklikus törvényét látják a legkevésbé szívesen a tudósok. Elegendő csak megemlíteni az „őseredeti civilizáció” tényét, hogy a dühöngésig felizgassuk a darwinistákat, mivel nyilvánvaló, hogy minél messzebb toljuk vissza a kultúrát és a tudományt az időkben, annál kétségesebbé válik a majomös elmélet alapja. De ahogyan Jacolliot mondja: „Bármi is lehet ezekben a hagyományokban [elsüllyedt kontinensek, stb.] és bármi is lehetett az a hely, ahol egy, a rómainál, a görögnél és indiainál ősbibb civilizáció kifejlődött, az biztos, hogy ez a civilizáció létezett, és rendkívül fontos a tudomány számára, hogy felfedje a nyomait, akármilyen gyérek és nehezen megfoghatók is legyenek azok”. (*Histoire des Vièges: les Peuples et les Continents Disparus*, 15. oldal) Donelly levezette a tényt a legvilágosabb premisszákból, de az evolucionisták nem hallgatnak rá. Egy miocén civilizáció felborítja az „egyetemes kőkorszak” elméletet és az ember állatvilágból való *folyamatos* felemelkedésének elméletét. Végül pedig még Egyiptom is szembehelyezkedik a jelenlegi hipotézisekkel. Ott nem látható semmilyen kőkorszak, hanem egyre dicsőségesebb kultúra jelenik meg, minél messzebb tudunk visszatekinteni az időkben.

A civilizálatlan elme által adott magyarázat néhány természeti jelenségre. Nem allegória, nem ezoterikus szimbólum, mert elvesztegetett töprengés[!] az, ami igyekszik rábukkanni egy kifinomult ősi tudomány maradványaira a mítoszokban – hanem egy magyarázat. Az ősi embernek nem volt mélyreható tudománya, amit megörökíthetett volna az allegória eszközeivel [honnan tudja Fiske úr?], és nem is voltak olyan szánalmas tudálékosak, hogy rejtvényekben beszéljenek, amikor a világos nyelv kiszolgálta igényeiket.^{VII/18}

Bátorkodunk azt mondani, hogy a beavatott kevesek nyelve sokkal „világosabb”, a tudomány-filozófiájuk pedig sokkal átfogóbb és kielégítőbb volt, hasonlóképpen az ember fizikai és *szellemi* igényeihez, mint akár a Fiske tanítója, Herbert Spencer által kidolgozott terminológia és rendszer. Viszont micsoda Sir Charles Lyell „magyarázata” a „mítoszra”? Nyilvánvalóan semmilyen módon nem helyesli a „csillagászati” eredetének elképzelését, ahogyan egyes írók állítják.

A két értelmezés teljességgel eltér egymástól. Lyell megoldása a következő. Mivel nem hisz a kataklizmaszerű változásokban a velük kapcsolatos bármilyen megbízható történelmi adatok híján(?), mint ahogyan erős előítélete miatt sem a geológiai változások szabályszerűségének elképzelése iránt,^{VII/19} megpróbálja az Atlantisz-hagyományt a következő forrásokhoz visszakövetni:

- (1) A barbár törzsek összekapcsolják a katasztrófákat egy bosszúálló istennel, akiről feltételezik, hogy így bünteti az erkölcstelen fajokat.
- (2) Ebből ered, hogy egy elkezdődő új faj logikusan erényes.
- (3) A hagyomány geológiai alapjának elsődleges forrása Ázsia volt, egy olyan kontinens, amely ki van téve heves földrengéseknek. A felnagyított beszámolók így korokon keresztül átadódnak.
- (4) Egyiptom, bár maga mentes a földrengésektől, mégis nem jelentéktelen geológiai ismereteit ezekre a kataklizmákkal kapcsolatos hagyományokra alapozza.

Micsoda ötletes „magyarázat” az egész! De egy tagadást bebizonyítani közismerten nehéz feladat. Az ezoterikus tudomány tanulmányozóinak, akik tudják, hogy az egyiptomi papoknak valójában milyen forrásaik voltak, nincs szükségük ilyen erőltetett hipotézisekre. Ráadásul, amíg egy képzeletdús elméleti tudós mindig képes felállítani egy ésszerű megoldást olyan problémákra, amikre a tudományok egyik ágában szükségesnek látszik a bolygónk felszínén lejátszódó periodikus kataklizma-szerű változások hipotézise, addig a tárgyilagos bíráló, aki nem specialista, felismeri a felgyűlt bizonyítékok – nevezetesen az archeológiai, az etnológiai, a geológiai, a hagyományokkal, a botanikával, sőt a biológiával kapcsolatos bizonyítékok – megnyugtató megmagyarázásának óriási nehézségét a mostanra elsüllyedt korábbi kontinensek érdekében. Amikor minden tudomány saját érdekeiért küzd, a bizonyítékok összesített ereje szinte mindig elvész a szem elől.

A *Theosophist*-ban ezt írtuk:

^{VII/18} *Myths and Myth-Makers*, 21. oldal.

^{VII/19} Heves kisebb kataklizmákat és óriási földrengéseket szinte minden nép – ha nem mindegyik - évkönyveiben feljegyezték. A kontinensek felemelkedése és lesüllyedése mindig folyamatban van. Dél-Amerika egész partja 3-5 méterrel emelkedett fel, majd süllyed újra vissza egyetlen óra alatt. Huxley kimutatta, hogy a Brit szigetek négyszer süllyedt le az óceán fenekére, majd emelkedett ki és népesült be újra. Az Alpok, a Himalája, a Kordillerák mind a tengerfenéken elvetődő leüledések és titáni erők által a jelenlegi magasságukra való felemelkedések eredményei. A Szahara egy miocén tenger medencéje volt. Az elmúlt öt- vagy hatezer évben Svédország, Dánia és Norvégia partjai 60 m-ről 180 m-re emelkedtek, Skóciában vannak felemelkedett partok elhagyott, távoli sziklával és szirtekkel, amik az éhes hullámok által pusztított tengerpart fölé emelkednek. Észak-Európa még mindig kifelé emelkedik a tengerből, Dél-Amerika pedig több mint 1600 km hosszúságban a felemelkedő tengerpart jelenségét mutatja, aminek a magassága jelenleg 30 és 400 m között változik a tengerszint fölött. Másrészt Grönland partjai gyorsan süllyednek, olyannyira, hogy a grönlandiak nem építkeznek a parton. Mindezek a jelenségek bizonyosságok. Akkor egy fokozatos változás miért nem engedhetett teret egy heves kataklizmának a távoli korszakokban, olyan kataklizmának, amik kisebb léptékben még most is előfordulnak, mint pl. a Szunda sziget esetében, ahol 80 ezer maláj pusztult el.

Bizonyítékként a rendelkezésünkre állnak a különböző és egymástól jól elválasztott népek legősibb hagyományai – a legendák Indiában, az ókori Görögországban, Madagaszkáron, Szumátrán, Jáván és Polinézia minden nagyobb szigetén, ahogyan mindkét Amerika legendái is. A bennszülöttek között és a világ leggazdagabb irodalmának – India szanszkrit irodalmának – hagyományaiban egyhangúan azt mondják, hogy korszakokkal ezelőtt a Csendes-óceánban létezett egy hatalmas kontinens, amelyet a geológiai rázkódások eredményeként elnyelt a tenger [Lemuria].^{VII/20} Az pedig szilárd meggyőződésünk, hogy Polinézia maláj szigetcsoportjának a legtöbb – ha nem minden – szigete annak az egykor hatalmas, elsüllyedt kontinensnek a töredéke. Mind Malacca, mind Polinézia, amelyek az óceán két szélén fekszenek, és amelyeknek emberemlékezet óta nem volt és nem lehetett kapcsolatuk egymással, sőt, nem is tudhattak egymásról, mégis olyan hagyományuk van, ami közös az összes szigeten. Ez pedig az, hogy saját országaik kiterjedtek messze-messze a tengerbe, hogy a világon két hatalmas kontinens létezett, az egyiket sárga, a másikat fekete emberek lakták, és hogy az óceán az istenek parancsára és az ő megbüntetésükre, amiért állandóan civakodtak, elnyelte azokat. Annak a földrajzi ténynek az ellenére, hogy Új-Zéland, a Sandwich- és a Húsvét-szigetek 3800-4800 km-re vannak egymástól, és hogy minden tanúbizonyság szerint sem ezek, sem bármely más közbeeső sziget – mint például a Marqueses-, a Fidzsi-, a Tahiti-, a Szamoa- és más szigetek – amióta szigetekké váltak, népeik egyszerűsége miatt nem tudtak egymásról, és nem álltak kapcsolatban egymással az európaiak megérkezése előtt. Mégis, egytől-egyig azt tartják, hogy saját országuk messze nyugat felé terjedt ki az ázsiai oldalra. Ráadásul nagyon kicsi különbséggel valamennyien nyilvánvalóan ugyanannak a nyelvnek a dialektusait beszélik, és némi nehézség árán megértik egymást, ugyanolyan vallásos hiedelmeik és babonáik vannak, és elég jelentős részben azonos szokásaik. Mivel pedig néhány polinéziai szigetet száz évnél kevesebb ideje fedeztek fel, a Csendes-óceán pedig ismeretlen volt Európa számára Kolumbusz ideje előtt, és ezek a szigetlakók szüntelenül ugyanazokat a régi hagyományokat ismételgetik, amióta az európaiak először a partjaikra tették a lábukat, ezért számunkra logikus következtetésnek tűnik, hogy a mi elméletünk közelebb áll az igazsághoz, mint bármely másik. Esetleg meg kellhet változtatni a nevét és a jelentését, ha mindez nem kizárólag a véletlenül múlna.^{VII/21}

Schmidt professzor egy korábbi Lemuria védelmében cikkezve kijelenti:

Állati és földrajzi tények hosszú sora csak egy déli kontinens korábbi létezésének hipotézisével magyarázható meg, amelynek az ausztrál kontinens a maradványa. ... [A fajok eloszlása] a dél eltűnt szárazföldre mutat, ahol talán a madagaszkári maki őseinek otthonát is kereshetjük.^{VII/22}

A. R. Wallace a *Malay Archipelago* című művében az alábbi következtetésre jut, miután áttanulmányozta a rendelkezésre álló bizonyítékok tömegét:

A következtetés, amit le kell vonnunk ezekből a tényekből, kétségtelenül az, hogy a Jávától és Borneótól keletre eső szigetvilág egésze alapvetően egy korábbi ausztrál vagy pacifikus kontinens részét képezte, bár egyes tagjai lehet, hogy soha nem csatlakoztak ténylegesen ahhoz. Ennek a kontinensnek nem akkor kellett feldarabolódnia, mielőtt a nyugati szigetek elváltak Ázsiától, hanem valószínűleg az előtt, hogy Ázsia legtávolabbi dél-keleti része felemelkedett az óceán színe fölé, mivel Borneó és Jáva földjének nagy részét most geológiaiilag meglehetősen fiatal formációnak tartják.^{VII/23}

Hæckel szerint:

Valószínűleg nem maga Dél-Ázsia volt az emberi faj legkorábbi bölcsője, hanem Lemuria, egy kontinens, amely Ázsiától délre helyezkedett el, és később elsüllyedt az Indiai-óceán felszíné alá.^{VII/24}

^{VII/20} Jacolliot véleményért, miután hosszú utazásokat tett a polinéz szigetvilágban, és egy korábbi, a Csendes-óceánban lezajlott hatalmas geológiai kataklizmával kapcsolatos bizonyítékaiért lásd a *Histoire des Viègres; les Peuples et les Continents Disparus* című művét, 308. oldal.

^{VII/21} 1880. augusztus.

^{VII/22} *Doctrine of Descent and Darwinism*, 236, 237. oldalak. Vessük összes a témával kapcsolatos terjengős érveit, 231-235. oldalak.

^{VII/23} *Idézett mű*, I. 22, 23, 1869. kiadás.

^{VII/24} *Pedigree of Man*, 73. oldal.

Bizonyos értelemben igaza volt Hæckel-nek Lemuriával, az „emberi faj bölcsőjével” kapcsolatban. Ez a kontinens volt az első *fizikai* emberi fajta – a későbbi harmadik fajú ember – otthona. Azt a korszakot megelőzően a fajok sokkal kevésbé voltak megszilárdulva, és fiziológiailag teljesen különbözők voltak. Hæckel Lemuria kiterjedését a Szunda szigetektől Afrikaig és Madagaszkárig, kelet felé pedig Felső-Indiáig helyezi el.

Rütimeyer professzor, a kiváló paleontológus felteszi a kérdést:

Kell-e feltételeznünk, hogy a szinte kizárólag növényevő és rovarévó erszényesek, lajhárok, őrvös állatok, hangyászok és struccok egykor rendelkeztek egy tényleges összekapcsolódási ponttal egy déli kontinensen, amely maradványainak Terra del Fuego és Ausztrália jelenlegi növényvilágának kell lennie? Kell-e ennek a feltételezésnek problémákat okoznia abban a pillanatban, amikor ezek megkövült maradványaiból Heer rekonstruálja a Smith Sound átjáró és a Spitzbergák ősi erdőit?^{VII/25}

Miután foglalkoztunk általánosságban a két kérdéshez való széleskörű tudományos hozzáállással, talán egy elfogadható tömörséghez vezet, ha összegezzük a szembeszökőbb különálló tényeket az ezoterikus etnológusok alapvető állításának – Atlantisz valóságosságának – érdekében. Lemuria olyan széleskörűen elfogadott, hogy a téma további részletezése szükségtelen. Az előbbivel kapcsolatban viszont azt találjuk, hogy:

(1) Európa miocén növényzete rengeteg és meglepő analógiát mutat az Egyesült Államok növényzetével. Virginia és Florida erdeiben megtaláljuk a magnóliákat, a tulipánfákat, az örökzöld tölgyeket, a platánfákat, stb., ami egytől-egyig megfelel az európai harmadkori növényzetnek. Hogyan zajlott le az átvándorlás, ha kizárjuk egy atlanti kontinens elméletét, ami áthidalta az óceánt Amerika és Európa között? Az ajánlott „magyarázat” ennek megtörténte, hogy az átmenetel Ázsián és az Aleuti szigeteken keresztül volt, csupán egy érvényteleníteni elfelejtett elmélet, amit nyilvánvalóan felborít az a tény, hogy ennek a növényzetnek egy jelentős része csak a Sziklás-hegységtől *keletre* fordul elő. Ez cáfolja a transz-pacifikus átvándorlás elképzelését is. Ezeket az elgondolásokat mostanra helyettesítették az európai szárazföldekkel és az északi szigetekkel.

(2) A Duna és a Rajna partjain kiásott koponyák *megdöbbentő hasonlóságot* mutatnak a karibiakkal és a régi peruiakkal (Littre). Közép-Amerikában feltártak olyan szobrokat, amik kétséget kizáróan néger fejek és arcok megjelenítései. Hogyan lehet ezeket a tényeket megmagyarázni, ha nem az atlantiszi hipotézissel? Ami most északnyugat Afrika, az egykor Atlantisszal állt összeköttetésben szigetek hálózatán keresztül, amik közül néhány most is fennmaradt.

(3) Farrar szerint a baszkok „*különálló* nyelve” nem áll rokonságban egyetlen más európai nyelvvel sem,^{VII/26} hanem:

A hatalmas szemben levő kontinens [Amerika] bennszülött nyelveivel, és csak azokkal.^{VII/27}

Broca professzor is ezen a véleményen van.

A miocén és a pliocén idők paleolitikumi európai embere egy tisztán atlantiszi ember volt, ahogyan korábban megállapítottuk. A baszkok természetesen ennél sokkal későbbiek, de rokonságuk – ahogyan itt bebizonyítottuk – távoli őseik eredeti elterjedtségét bizonyítja. A „rejtélyes” rokonságukat nyelvük és Indiai dravida fajaié között mindazok megértik, akik követik a kontinensek keletkezéséről és mozgásáról szóló összefoglalónkat.

^{VII/25} Idézve Schmidt: *Doctrine of Descent and Darwinism* művében, 238. oldal.

^{VII/26} További tényekért a baszkok európai elkülönülésével és etnológiai viszonyaikkal kapcsolatban lásd Joly: *Man before Metals*, 316. oldal. B. Davis hajlandó elismerni a Kanári-szigetek guancsai és a modern baszkok koponyáinak vizsgálata alapján, hogy mindkettő olyan fajhoz tartozik, ami megfelel azoknak az *ősi* szigeteknek, amelyeknek a Kanáriák a *maradványai*! Ez valóban egy lépés előre. De Quatrefages és Hamy is mindketten Dél-Franciaország cro-magnoni emberét és a guancsokat *azonos* fajtájúnak tekintik. Ez olyan kijelentés, aminek bizonyos következménye van, amivel talán egyik író sem törődött tovább.

^{VII/27} *Families of Speech*.

(4) A Kanári-szigeteken olyan köveket találtak, amelyekre hasonló szimbólumok voltak bevésve, mint a Felső-tó partján talált kövekre. Berthollet e bizonyíték alapján arra kényszerült, hogy kijelentse a Kanári-szigetek és Amerika korai emberfajainak megegyezését.^{VII/28}

A Kanári-szigetek gauncsái az atlantisziak egyenes leszármazottai voltak. Ez a tény magyarázatot ad a *magas termetre*, amit a régi csontvázaik bizonyítanak, valamint európai fajtestvéreiké, a Cro Magnon-i emberé is.

(5) Bármely gyakorlott tengerésznek csak el kell hajóznia a Kanári-szigetek mentén a feneketlen óceánon, hogy feltegye a kérdést: vajon mikor és hogyan keletkezett a vulkánikus és sziklás kicsi szigetek csoportja, amelyet minden oldalról az a hatalmas víztérség vesz körül? Az ilyen gyakran feltett kérdések vezettek végül a híres Leopold von Buch expedíciójához, ami a XIX. század első negyedében történt. Egyes geológusok azt tartották, hogy a vulkáni szigetek egyenesen az óceán fenekéről emelkedtek fel, amelynek a mélysége a sziget közvetlen közelében 1800-5500 m között változik. Mások hajlottak arra, hogy ezekben a csoportokban – beleértve Madeirát, az Azori-szigeteket és a Cape de Verde szigeteit – egy hatalmas, de elsüllyedt kontinens maradványainak lássák, ami egykor összekapcsolta Afrikát Amerikával. Az utóbbi tudósok hipotézisüket bizonyítékok tömegével támogatták meg, amiket ősi „mítoszokból” vettek. Ősrégi „babonák”, mint Platón tündérmesészerű Atlantisza, a Hesperidák kertje, a világot a vállain tartó Atlasz – valamennyi mítosz kapcsolatban áll Tenerife csúcsával – nem sokra jutottak a szkeptikus tudománynál. Az állati és növényi fajok azonosságát, amely egy korábbi összeköttetést mutat Amerika és a szigetek maradék csoportja között – az a hipotézis, hogy az Újvilágból az Óvilágba a hullámok hátán jutottak el, túlságosan abszurd volt ahhoz, hogy sokáig fennmaradjon – már komolyabb vizsgálat alá vetették. De csak a legutóbbi időkben történt, és sok évvel azután, hogy Donnelly könyve kiadásra került, hogy az elméletnek nagyobb esélyt adtak, hogy valaha is elfogadott tényé váljon. A Dél-Amerika *keleti partján* talált kőületekről mára bebizonyosodott, hogy a jura formációkhoz tartoznak, és közel azonosak Nyugat-Európa és Észak-Afrika jura kőületeivel. Mindkét part geológiai szerkezete is szinte megegyezik, a dél-amerikai, a nyugat-afrikai és a dél-európai partok sekélyebb vizeiben lakozó kisebb tengeri állatok közötti hasonlóság szintén nagyon nagyfokú. Minden ilyen tény a természettudósokat annak a következtetésnek a levonására ösztönzi, hogy a távoli, történelem előtti időkben volt egy kontinens, ami Venezuela partjaitól az Atlanti-óceánon keresztül a Kanári-szigetekig és Észak-Afrikáig, valamint Újfunlandtól majdnem Franciaország partjáig terjedt.

(6) Dél-Amerika, Észak-Afrika és Nyugat-Európa jura kőületeinek nagyfokú hasonlósága önmagában is elég szembeszökő tény, és nincs rá magyarázat, hacsak az óceánt áthidaló Atlantisz nem az. De miért is van olyan feltűnő hasonlóság a (most) elkülönült atlanti szigetek növényzete között? Miért hasonlítanak a Sir C. Wyville által kiásott braziliai növények fajai a nyugat-európaiakra? Miért van hasonlóság sok nyugat-afrikai és nyugat-indiai csoport között? Továbbá:

Amikor összehasonlítjuk az Óvilág és az Újvilág állatait és növényeit, az ember csak elképedni tud azok megegyezésén. Mindegyik, vagy szinte mindegyik ugyanahhoz a nemzetséghez tartozik, miközben sok, még faji szinten is közös mindkét kontinensen,... ami azt jelzi, hogy egy közös központból [Atlantiszból] terjedtek el.^{VII/29}

A ló a tudomány szerint Amerikából származik. Legalább is az egykori, vele kapcsolatos átmeneti formák „hiányzó láncszemének” nagy részét amerikai üledékekből ásták ki. Hogyan terjedt el a ló Európában és Ázsiában, ha nem ívelte át szárazföldi kapcsolat az óceáni terüle-

^{VII/28} Vesd össze Benjamin: *The Atlantic Islands*, 130. oldal.

^{VII/29} *Westminster Review*, 1872. január.

tekét? Vagy ha azt állítják, hogy a ló az Óvilágból ered, akkor hogyan kerültek olyan formák, mint a hipparion, stb. Amerikába a migrációs hipotézis alapján az előbbi példában?

Továbbá:

Buffon... megállapította az afrikai állatvilág ismétlődését az amerikaiban, ahogyan például a láma a teve fiatalkori és törekeny másolata, és ahogyan az Újvilág pumája az Óvilág oroszlánját jeleníti meg.^{VII/30}

(7) A következő idézet a 2. pontot erősíti, viszont a jelentősége akkora, és az idézett író annyira szaktekintélynek számít, hogy megérdemel magában is egy külön pontot:

Amerika ősi hosszúfejűivel kapcsolatban egy még merészebb hipotézist fogadok el, nevezetesen azt, hogy közeli kapcsolatban állnak a Kanári-szigetek gauncsáival és Afrika atlanti népességével, a mórokkal, a tuaregekkel, a koptokkal, akiket Latham az egyiptomi-atlantidák néven foglal egybe. Egy és ugyanazon koponyaformát találjuk meg a Kanári-szigeteken, Afrika szemben levő partjain és a Karib-szigeteken, az Afrikával szembeni oldalon. Az Atlanti-óceán mindkét partján a bőr, ami ezeket a népeket jellemez, vörösesbarna színű.^{VII/31}

Akkor, ha a baszkok és a Cro-Magnon-i barlangi emberek ugyanahhoz a fajhoz tartoznak, mint a Kanári-szigetek gauncsái, ebből az következik, hogy az előbbieket keveredtek Amerika őslakosaival is. Ez a következtetés elkerülhetetlen Retzius, Virchow és de Quatrefages független kutatásai alapján. E három fajta atlanti rokonsága kétségtelenné válik.

(8) A szonár jel, amit a „Challenger” és a „Dolphin” hadihajók vettek fel, rögzítették a tényt, hogy mintegy 5000 km hosszú hatalmas kiemelkedés, amely az Atlanti-óceán feneketlen mélységeiből nyúlik ki, terül el a Brit-szigetek közelében levő ponttól dél felé, elkanyarodva Cape du Verde közelében, és fut tovább délkeleti irányban Nyugat-Afrika partjai mentén. Ennek magassága átlagosan mintegy 2700 m, és az Azori-szigetekenél, Ascension-nál és más helyeken a víz színe fölé emelkedik. Az óceán mélységeiben az előbbi szomszédsága körül egy szárazföld egykor masszív darabjainak gerinceit fedezték fel.^{VII/32}

Az egyenlőtlenségek, a felszínének hegyei és völgyei soha nem jöhettek létre semmilyen, a rétegek leülepedésére vonatkozó ismert törvénynek megfelelően, sem tenger alatti felemelkedéssel, hanem éppen ellenkezőleg, azokat a vízszint felett ható közegeknek kellett kialakítaniuk.^{VII/33}

Az a legvalószínűbb, hogy korábban léteztek földnyelvek, amik összekötötték Atlantiszt Dél-Amerikával, valahol az Amazonas torkolata fölött, Afrikával pedig Cape de Verde közelében, míg egy hasonló találkozási pont léte Spanyolországgal nem valószínű, ahogyan Donnelly állítja.^{VII/34} Az utóbbi akár létezett, akár nem, nem befolyásolja azt a tényt, hogy ami most É-NY Afrika, az a Szahara felemelkedése és a gibraltári összeköttetés megszakadása előtt Spanyolország kiterjesztése volt. Következésképpen nem jelentett semmilyen nehézséget abban, hogy az európai állatvilág szabadon vándorolhasson.

Eleget beszéltünk most már a tisztán tudományos álláspontokról, és szükségtelen – tekintettel arra a módra, ahogyan a témát már kifejtettük az ezoterikus tudás mentén –, hogy tovább dagasszuk a bizonyítékok tömegét. Befejezésül napjaink legintuitívabb írójának a szavait idézhetjük, amik nagyszerűen jelenítik meg az okkultista véleményét, aki türelmesen várja a következő nap hajnalát:

Még csak a kezdetén vagyunk, hogy megértsük a múltat, száz éve a világ semmit nem tudott Pompeiiről és Herculaneumról, semmit a nyelvi kötelékről, ami összekapcsolja az indo-európai népeket, semmit az egyiptomi templomokban és síremlékekben levő hatalmas tömegű falfeliratok jelentéséről, semmit a babiloni nyílfejú vésetek jelentéséről, semmit azokról a csodálatos civilizációkról, amiknek a maradványait Yucatan-on, Mexikóban és Peruban tárták fel. Éppen

^{VII/30} Schmidt: *Doctrine of Descent and Darwinism*, 223. oldal.

^{VII/31} Retzius professzor: *Smithsonian Report*, 1859, 266. oldal.

^{VII/32} Lásd az USA „Dolphin” és mások kutatásait.

^{VII/33} *Scientific American*, 1877, július 28.

^{VII/34} Lásd a térképét, *Atlantis*, 46. oldal, bár ő csak a *tényleges* kontinens egy töredékével foglalkozik.

csak a küszöbön állunk. A tudományos kutatások óriási lépésekkel haladnak. Ki fogja megmondani, hogy száz év múlva a világ nagy múzeumait esetleg nem díszítik-e Atlantiszból származó drágakövek, szobrok, fegyverek és eszközök, míg a világ könyvtárai feliratainak fordításait fogják tartalmazni, amik új fényt fognak vetni az emberi faj egész régmúlt történelmére és minden nagy problémára, amik most napjaink gondolkodóit bizonytalansággal töltik el.^{VII/35}

Most pedig befejezésül.

Foglalkoztunk a népek ősi feljegyzéseivel, a kronológiai és pszichikai ciklusok tanításával, amikre ezek a feljegyzések kézzelfogható bizonyítékok, és sok más témával, amelyek első látásra úgy tűnhetnek, hogy nincs helyük ebben a kötetben. De ezek igazából szükségesek. Annak a sok népnek a titkos krónikaival és hagyományaival foglalkozva, amelyeknek a valódi eredetét soha nem határozták meg annál biztonságosabb alapon, mint a következtetésen alapuló feltételezések, közzétéve a történelem előttinél is régebbi fajok hiteit és filozófiáját, egyáltalán nem könnyű a kérdéses témát úgy vizsgálni, mintha csak egyetlen különleges faj filozófiája és fejlődése lenne, amit érintettünk. A Titkos Tanítás emberek számtalan milliójának közös tulajdona volt, akik különböző éghajlatokon és olyan időkben születtek, amikkel a történelem nem hajlandó foglalkozni, és amikhez az ezoterikus tanítások olyan időpontokat rendelnek, amik összeegyeztethetetlenek a geológia és az antropológia elméleteivel. A múlt szent tudományának születése és kibontakozása elveszett az idő sötét éjszakájában, és még azt is, ami történelmi – vagyis az, ami itt-ott elszórva megtalálható a régi klasszikus irodalomban –, szinte minden esetben a modern kritizmus a régi íróknál a megfigyelés hiányának, vagy az ókor nem ismeretéből fakadó babonaságnak tulajdonítja.

Ezért lehetetlen ezt a témát olyannak kezelni, mintha az valamilyen jól ismert történelmi népnél egy művészet vagy tudomány közönséges fejlődése lenne. Csak úgy lehet megláttatni az olvasókkal, hogy olyan sok vízfolyásnak kellett léteznie, egy közös forrásból kiindulva, ha elé tárjuk a bizonyítékok tömegét, amik mindegyike azt mutatja, hogy minden korban, a civilizáció és az ismeretek minden körülménye között minden nép tanult osztályai egyetlen azonos rendszernek és annak alapvető hagyományainak többé-kevésbé hűséges visszhangjává tette magát. Mi volt ez a forrás? Ha a jövőendő eseményekre azt mondják, hogy előre vetítik az árnyékukat, akkor a múlt eseményei nem tudják nem hátrahagyni a lenyomatukat. Így tehát az ősi múlt ezen árnyékai és azok fantasztikus körvonalai minden vallás és filozófia külső ernyőjén azok, amiket megvizsgálva és összehasonlítva, amikor végig megyünk rajtuk, végül kirajzolhatjuk azt az alakot, ami létrehozta őket. Kell lennie igazságnak és ténynek abban, amit az ókor minden embere elfogadott, vallásának és hitének az alapjává tett. Továbbá, ahogyan Haliburton mondja:

Hallgasd az egyik oldalt, és sötétben maradsz, hallgasd mindkét oldalt, és minden világos lesz.

A közvélemény mindeddig csak az egyik oldalt, vagy inkább két, homlokegyenest szemben álló embercsoport egyoldalú nézeteit érte el, és azt kellett hallgatnia, akiknek első látásra az állításai és előtételei jelentősen eltérnek, de akiknek a végső következtetései ugyanazok – a tudósokét és a teológusokét. Most viszont olvasóinknak megvan a lehetősége, hogy meghallgassák a másikat, és így megismerjék az alperesi védőbeszédet és érveink természetét.

Ha a közvéleményt meghagyjuk régi véleményénél, nevezetesen egyrészt, hogy az okkultizmus, a mágia, a régi legendák, stb. mind a tudatlanság és a babona eredményei, másrészt pedig, hogy minden, ami kívül van az ortodox megszokáson, az ördög műve, akkor mi lesz az eredmény? Más szavakkal, ha a teozófiai és misztikus irodalom nem talált volna meghallgatásra az elmúlt néhány évben, akkor a jelenlegi munkának csak halvány esélye lenne részleges megfontolásra is. Tündérmesének kiáltanak ki – és sokan így is annak fogják nyilvánítani –, amit homályos problémákból szőttek, amik lebegnek a levegőben, és azon alapulnak, ami szappanbuborékból készült, amely elpukkan egy komoly vizsgálat legkisebb érintésétől, és

^{VII/35} Donnelly: *Atlantis*, 480. oldal.

aminek semmi alapja nincs, amin megállna. Még a régi „babonás és hiszékeny” klasszikus íróknak sincs hozzá kézikönyvük világos és eltéveszthetetlen fogalmakban, és maguknak a szimbólumoknak sem sikerül útmutatással szolgálni egy ilyen rendszer létezésétől.

Ilyen lenne az általános vélemény. Amikor azonban tagadhatatlanul bizonyítottá válik, hogy a modern ázsiai népek igénye egy titkos tudományra és a világ ezoterikus történelmére tényen alapul, hogy bár mindeddig ismeretlen volt a tömegek számára, és egy lefátyolozott misztérium még a tanultaknak is – mivel soha nem rendelkeztek a klasszikus írók által szét-szórt bőséges utalások helyes megértéséhez szükséges kulccsal –, attól még nem tündérmese, hanem valóság, akkor a jelenlegi mű sok más ilyen könyv között csupán az úttörővé válik. Azt a kijelentést, hogy eddig még a néhány nagyszerű tudós által felfedezett kulcsok is túlságosan rozsdásnak bizonyultak a használatához, és hogy csak hallgató tanúk vannak arra, hogy igen is léteznek misztériumok a fátyol mögött, amik elérhetetlenek egy új kulcs nélkül, túl sok, könnyen elutasítható bizonyíték igazolja. Szemléltetésképpen bemutathatunk egy példát a szabadkőművesség történelméből.

A *Maçonnerie Occulte* című művében Ragon, egy hírneves és képzett belga szabadkőműves helyesen vagy tévesen azt hánnyja az angol szabadkőművesek szemére, hogy anyagiasították és meggyalázták a szabadkőművességet – amely egykor az ősi misztériumokon alapult – azzal, hogy a mesterség eredetének téves elképzelése következtében a „szabadkőművesség” és a „szabadkőműves” elnevezéseket magukévá tették. Azt mondja, hogy a tévedés azoknak köszönhető, akik a szabadkőművességet Salamon templomának *építésével* kapcsolják össze. Kigúnyolja az elképzelést, és ezt mondja:

A francia jól tudta, amikor átvette a szabadkőműves elnevezést, hogy szó nem volt a legkisebb fal építéséről sem, hanem hogy beavatva a misztériumokba, amiket a szabadkőművesség elnevezéssel fátyoloztak le, ami csak az ősi misztériumok folytatása vagy felújítása lehetett, neki egy „kőművesség” kellett válnia Apolló vagy Amphion módján. Azt pedig nem tudjuk, hogy a régi beavatott költők, amikor *egy város megalapításáról* beszélnek, ezáltal nem egy tanítás megalapozására gondoltak-e? Így Neptunusz, az okfejtés istene és Apolló, a rejtett dolgok istene kőművesekként jelentek meg Laomedon, Priamos apja előtt, hogy segítsenek neki Trója városát megépíteni – vagyis úgymond megalapítani a trójai vallást.^{VII/36}

Ilyen burkolt, kettős értelmű mondatok bőségesen megtalálhatók a régi klasszikus íróknál. Ezért, amikor kísérlet történt ennek bemutatására, akkor például Laomedon volt az ősi misztériumok egyik ágának megalapítója, amelyekben a földhöz kötött anyagi lelket, a negyedik princípiumot Menelaosz hűtlen felesége, Szép Heléna személyesítette meg. Ha pedig Ragon nem erősítette meg, amit állítottunk, akkor azt mondhatták nekünk, hogy egyetlen klasszikus író sem beszél erről, és hogy Homérosz úgy mutatja be Laomedont, mint aki *egy várost* épít, nem pedig *ezoterikus vallásgyakorlást* vagy *misztériumokat* alapít. Kik maradtak mára – a néhány beavatottól eltekintve –, akik megértik az ilyen szimbolikus fogalmak nyelvezetét és pontos jelentését?

De bár mi rámutattunk sok olyan rosszul értelmezett szimbólumra, amik az értekezésünkre támaszkodnak, még mindig több legyőzendő nehézség marad. Számos ilyen akadály között a legfontosabb a kronológiáé. Ezen viszont alig lehet segíteni. Beékelődve a teológiai kronológia és a geológusoké közé, amit minden materialista antropológus támogat, akik olyan időpontokra teszik az embert és a természetet, amelyek kizárólag a saját elméleteiknek felelnek meg, akkor mit tehet az író azon kívül, amit megtett? Mivel a teológia az özönvizet i.e. 2448-ra teszi, a világ teremtését pedig csak 5890 évvel ezelőttre, és mivel az „egzakt” tudomány módszereivel végzett pontos kutatások arra juttatták a geológusokat és a fizikusokat, hogy a bolygónk megszilárdulásának idejét tízmillió és egymilliárd évvel ezelőttre tegyék^{VII/37} (tényleg *jelentéktelen* különbség!), és mivel az antropológusok – hogy változatossá tegyék az em-

^{VII/36} *Maçonnerie Occulte*, 44. oldal.

^{VII/37} Vessük össze Sir William Thompsont és Huxley-t.

ber megjelenésével kapcsolatos szétágazó véleményüket – 25 és 500 ezer év közötti időt mondanak, akkor mi más tehet az, aki az okkult tanítást tanulmányozza, mint bátran a világ elé tárja az ezoterikus számításokat?

Ahhoz azonban, hogy ezt megtegye, még néhány „történelmi” bizonyíték megerősítésére volt szükség, noha mindenki ismeri az úgynevezett „történelmi bizonyítékok” valódi értékét. Ugyanis az, hogy az ember a Földön 18 ezer vagy 18 millió éve jelent meg, semmi különbséget nem jelent a világi történelem számára, mivel az csak a mai kor előtt néhány évezreddel kezdődik, és még így is reménytelenül küszködik az ellentmondó és egymást kölcsönösen pusztító vélemények összecsapásaiban és fültépő lármáiban. Mindazonáltal, abból a szempontból nézve, ahogyan az átlagolvasó számára az egzakt tudomány feltáralja, még ez a rövid múlt is értelmetlen maradna, hacsak az ezoterikus tanításokat nyomban meg nem erősítenénk, és meg nem támogatnánk – *amikor csak lehetséges* – hivatkozásokkal egy úgynevezett történelmi időszak történelmi elnevezéseire. Ez az egyedüli útmutató, amit a kezdőnek át lehet adni, mielőtt engedélyt kapna, hogy elindulhasson annak a sötét labirintusnak a számára ismeretlen tekervényeiben, amit történelem előtti koroknak neveznek. Ennek a szükségletnek eleget tettünk. Csupán reméljük, hogy az ennek megtételét célzó vágy, ami arra vezette a szerzőt, hogy az ősi és teljesen történelmen kívüli múlt megerősítéseként állandóan régi és modern bizonyítékokkal álljon elő, nem vonja a fejére azt a vádat, hogy teljesen összezagyalta mindenféle rendszer vagy módszer nélkül a történelem és a hagyomány különböző, jól elkülöníthető időszakait. Az irodalmi formát és módszert azonban fel kellett áldozni az általános magyarázat nagyobb világossága érdekében.

A betervezett feladat elvégzéséhez az írónak ahhoz a viszonylag szokatlan módszerhez kellett folyamodnia, hogy minden kötetet három részre osztott, amik közül az első az egymást követő, bár nagyon töredékes kozmogónia és az ember ezen a bolygón való fejlődésének történelme. A kozmogóniával, majd az emberiség antropogenezisével foglalkozva be kellett mutatni, hogy a legkorábbtól kezdve nincs olyan vallás, ami teljesen kitaláláson alapulna, hogy egyik sem tárgya valamilyen különleges kinyilatkoztatásnak, és hogy egyedül a dogma az, ami valaha is megölte az őseredeti igazságot, végül pedig, hogy nincs olyan ember alkotta tanítás, olyan hitvallás, akármennyire is megszentelték a szokások és az ősiség, amit össze lehetne hasonlítani szentségében a természet vallásával. A Bölcsesség kulcsa, ami megnyitja a tömör kapukat, amelyek a legbelsőbb szentély rejtekébe vezetnek, csak a természet kebelében elrejtve találhatók meg, és ez a kebel azokon a vidékeken van, amiket Emanuel Swedenborg, a múlt század nagy bölcsé megmutatott. Ott húzódik a Természet Szíve, az a szent hely, ahonnan az őseredeti emberiség korai fajai kiáradtak, és ami a *fizikai* ember bölcsője.

Eljutottunk tehát az ősi, legkorábbi fajok hiteinek és felfogásainak durva körvonalaihoz, amiket azok mindeddig titkos írásos feljegyzései tartalmaznak. Magyarázataink azonban semmi esetre sem teljesek, és nem is tesznek úgy, mintha a teljes szöveget ismertetnék, vagy mintha az ezoterikus értelmezés hétszeres kulcsomójának három vagy négy kulcsánál többnek a segítségével olvastuk volna, sőt, még ezt is csak részlegesen tettük meg. A munka túlságosan gigantikus, hogy bármely egyetlen ember felvállalja, sokkal több annál, hogy egyedül elvégezze. A fő célunk egyszerűen az volt, hogy előkészítsük a talajt. Bízunk benne, hogy ezt megtettük. Az eddigi kötetek csupán egy úttörő munkáját alkotják, akit az útja az okkultizmus földje érintetlen erdeinek szinte áthatolhatatlan dzsungelébe kényszerített. Egy kezdő lépés történt a babonáság, az előítélet és a beképzelt tudatlanság halálos méregfáinak kidöntésére és gyökereik kitépésére, és így ezeknek a köteteknek megfelelő bevezetést kell alkotniuk a tanulmányozó számára más munkákhoz. Mindaddig, amíg a korszakok ostobaságait ki nem törlik a teozófusok fejeiből, akiknek ezeket az oldalakat ajánljuk, nem lehetséges, hogy a következő kötetekben szereplő gyakorlatiasabb tanításokat meg tudják érteni. Következésképpen teljesen attól a fogadtatástól függ, amire az eddigi kötetek találnak a teozófusok és misztikusok köreiből, hogy a további kötetek valaha is megjelenhetnek-e.

